

*„Educația este îmblânzirea unei
flăcări, nu umplerea unui vas.“*

Socrate

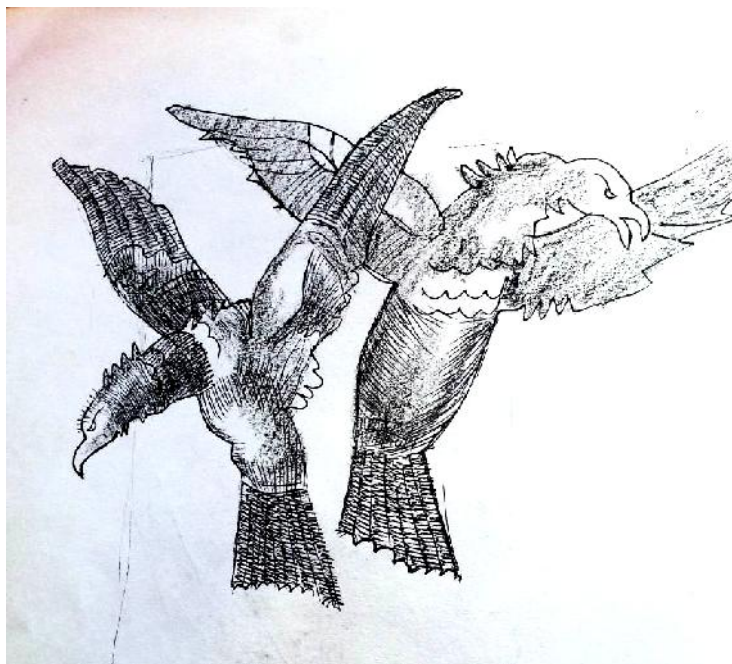
Cuprins

Titlu:	Pag.
1. Rolul educației în societatea actuală	3
2. Studiu privind conceperea orelor de limbă română prin utilizarea platformei AEL	4
3. Comedii la porțile Orientului	8
4. Valori și principii umane	15
5. Oamenii sensibili trăiesc, nu supraviețuiesc	16
6. Atractivitatea României în fața investitorilor străini	18
7. Țim unde suntem?	23
8. Ireversibilitatea procesului globalizării	28
9. IT&C și outsourcing-ul – nișă potențială de business pentru antreprenorii români	31
10. Studiarea în coală	34
11. Viața între inteligență și iluzie	36
12. Contribuția matematicii la formarea culturii generale	37
13. Matematica - o poveste fără sfârșit....	40
14. Les stades de développement en français langue étrangère	41
15. Questioning	42
16. Cunoștințele elevilor	44
17. Școala	47
18. Nikola Tesla	47
19. Charles Augustin de Coulomb	50
20. Pila de combustie	51
21. Wilhelm Conrad Röntgen	54
22. Știința și cultura...	55
23. Rolul perfecționării și al formării continue a cadrelor didactice în procesul instructiv – educativ	56
24. Cuvinte mici cu definiții mari	59
25. Educația – prioritate și responsabilitate națională	60
26. Priviți-vă în suflet!	62
27. Între timp și artă	62
28. Viața - cel mai frumos dezastru	64
29. Atenție la neatenție...recomandări	64
30. Familia, între „acasă” și „afară”	67
31. Relația dintre copil și părinți și	68
32. Viața în familie	69
33. Familia...	70
34. Familia mea	71
35. Relația cu familia	72
36. Dragă mea prieten,	72
37. Zbor spre infinit	73
38. Satul, între mit și realitate	74
39. Notițe din sufletul meu	76
40. Lacul inimii mele...	76
41. Iubirea	77
42. Labirintul iubirii	77
43. Iubirea	78
44. Secretul durerii	78
45. Dacă este vânt...	79
46. Jumătatea mea mai bună...	80
47. Iubirea	81
48. Nu regret...	81
49. Un singur glas al mării	82
50. La Tour Eiffel	82
51. Valoarea unei vieți	84

Rolul educației în societatea actuală

Un rol deosebit de important pentru viața în viață îl are educația. Prin educație în elegem transmiterea experienței de viață de la o generație la alta, cunoașterea bunelor maniere și comportarea în societate conform cu aceste deprinderi. Educația copiilor și a tinerilor este o misiune delicată la care trebuie să participe cu eforturi susținute atât școala, cât și familia; cu alte cuvinte, educația se formează într-un mediu mai puțin formal cum este familia, iar apoi se continuă în mediul instituționalizat cum sunt școala și biserica.

Educația se referă atât la însușirea unor cunoștințe teoretice, cât și la un anumit comportament etic acceptat de societate. În primul rând vorbim despre o persoană care are o educație aleasă, posedă un set important de noțiuni teoretice, este educat prin formarea profesională și printr-o cultură generală impresionantă.

Un concept greșit despre educație este că responsabilitatea în educație revine în mod exclusiv școlii. Școala echipează cu cunoștințe teoretice, transmite informații în formă ordonată și structurată, dar niciodată nu poate înlocui rolul părintelui sau al familiei. Educația se formează în primul rând în credința și încrederea din familie. Aici individul învață să spună adevărul, să fie cinstit, să aprecieze frumosul, să respecte munca și să se achite de responsabilități. Pe bună dreptate, în limbaj popular se spune despre cineva că „are (sau n-are) cei apte ani de-acasă”, pentru că aceștia sunt cruciali pentru tot restul vieții.

Cu deosebită considerație
Director,
prof. Amalia-Florina Popescu

Studiu privind conceperea orelor de limba română prin utilizarea platformei AEL

Școala este o verigă importantă în transmiterea valorilor culturale, științifice, civice la nivelul exigențelor calitative cerute de standardele educaționale.

Procesul instructiv-educativ în care actorul principal, este elevul, a suferit de-a lungul timpului o serie de schimbări. Practica pedagogică ne-a confirmat că metodele și strategiile didactice bazate pe activitatea elevilor, s-au dovedit a fi cele mai eficiente, ele valorificând potențialul intelectual de învățare și formare al elevilor. În acest sens, metodele interactive folosite în procesul instructiv-educativ stimulează capacitatea de explorare și descoperire, analiză și sinteză, raționare și evaluare. De asemenea, trăim într-o societate în curs de evoluție rapidă, în care exigențele de calificare și de mobilitate cresc, care are nevoie de oameni cu spirit deschis, ușor adaptabili, metodologia didactică nu poate fi decât una care să cultive dinamismul și disponibilitatea spre înnoire, aptitudinile pentru schimbare, capacitatea de găsire a noului.

Utilizarea calculatorului în cadrul învățământului răspunde nevoilor de moment ale societății, evoluția acesteia, la care aderă și sistemul de învățământ. Folosirea exagerată și incorectă, din punct de vedere pedagogic, al acestui mijloc poate duce la un „verbalism al imaginii”, prin aceasta destrămându-se echilibrul dintre cele două laturi ale gândirii. Indiferent de ce modalitate este vorba, învățătorul urmează să analizeze întregul context și apoi să decidă asupra oportunității folosirii acestuia. El decide cât și cum va folosi lecțiile de acest gen pentru a nu ajunge la plictiseală și obișnuință. Mijloacele de învățământ se dovedesc a fi utile în măsura în care sunt integrate organic în contextul lecțiilor și li se imprimă o finalitate pedagogică. Eficiența utilizării mijloacelor de învățământ vine de inspirația și experiența didactică a profesorului în a alege și a-i sprijini discursul pe un suport tehnic. Indiferent de modul cum este folosit calculatorul la lecție, acesta vine în sprijinul atât al profesorului cât și al elevului.

Instruirea asistată de calculator:

- ✓ Modalitate în cadrul creșterii interacțiunii dintre activitatea de predare și cea de învățare, dintre profesor și elevi este mijlocul de prezență a calculatorului;
- ✓ Integrarea calculatorului în procesul didactic se referă la modul în care informațiile și sarcinile de lucru cuprinse în soft se articulează cu celelalte secvențe ale instruirii și răspund unor obiective urmrite de profesor;
- ✓ „Mânuierea” propriu-zisă a calculatorului se poate face fie de către profesor, fie de către elevi, în funcție de conținutul sarcinii de învățare și de specificul situației în care se realizează învățarea.

Proprietăți:

- ✓ Viteza de operare ridicată;
- ✓ Capacitatea de înmagazinare de informații;
- ✓ Facilități grafice, dinamice.

Funcții :

- ✓ Auxiliar general al procesului de învățare, instrument de laborator ;
- ✓ Mijloc de formare a unor priceperi și deprinderi, mijloc de autoinstruire, mijloc de evaluare a cunoștințelor.

Modalități de integrare a calculatorului:

1. *Activitatea frontală cu elevii:*
  - ✓ Manevrate de profesor;
  - ✓ Elevul recepționează mesajul;
  - ✓ Profesorul oferă informații drept punct de plecare sau întreprinde vizual cele transmise verbal.
2. *Activitatea pe grupe:*
  - ✓ Fiecare grup utilizează alt mijloc sau toate grupele pot apela la același mijloc;
  - ✓ Manevrarea se face după un instructaj prealabil;
  - ✓ Cooperarea este cea care favorizează schimbul de idei.
3. *Activitatea individuală :*
  - ✓ Fiecare elev are posibilitatea să folosească calculatorul;
  - ✓ Instruirea programată propune o soluție nouă la o problemă de învățare ;
  - ✓ Programul creat este alcătuit astfel încât elevul își autoreglează confortul procesului de asimilare.

Condițiile unei integrări eficiente a calculatorului:

1. *Reper în proiectarea demersului educațional:*
  - ✓ Formularea clară, în termeni comportamentali, a obiectivelor;
  - ✓ Realizarea unei liste de activități (sarcini de lucru care să poată produce învățarea specifică) ;
  - ✓ Definirea specificului fiecărei secvențe prin structurarea unei strategii de interacțiune cu elevii;
  - ✓ Selectarea celor mai eficiente tehnologii pentru fiecare secvență; adaptarea sau proiectarea unui soft sau a altor categorii de materiale necesare;
  - ✓ Specificarea momentului evaluativ prin întrebări de tipul: Ce vom evalua? Cum vom evalua?
2. *Aspecte referitoare la predarea-învățarea cu ajutorul calculatorului:*
  - ✓ Să decidă când folosirea este benefică atingerii obiectivelor și când este mai puțin eficientă ;
  - ✓ Să poată identifica pentru acele aspecte din lecție modul în care va fi folosit pentru atingerea obiectivelor;
  - ✓ Să utilizeze managementul clasei în scopul îmbunătățirii predării prin utilizarea calculatorului;
  - ✓ Să evalueze contribuția pe care a avut-o calculatorul în procesul de predare-învățare

Clasificarea mijloacelor de învățământ:

1. Mijloace de învățământ care include mesaj sau informație didactică ;
2. Mijloace de învățământ care facilitează transmiterea mesajului sau a informațiilor;
3. Calculatorul, nu poate fi încadrat în nici una din cele două .
  - Instrucția asistată de calculator – vizează profesorul.
  - Învățarea asistată de calculator – vizează elevul.
  - Calculatorul: - asigură elevului acces la comunicare
  - devine un substitut incitant pentru clasicul cadru didactic.

Componentele implicate într-o lecție „propusă” de calculator sunt: obiective, conținut și activitate didactică . Rolul colii este unul hotărâtor în stimularea și consolidarea tuturor aspectelor pe care le implică cele trei dimensiuni: intelectuală , afectivă și relațională .

Din această cauză, utilizarea calculatorului reprezintă un mod de eficientizare a calității serviciilor educaționale oferite de școală, ca instituție și a celor oferite de cadrele didactice, ca educatori sau formatori.

Sistem software integrat, proiectat pentru asistarea profesorilor, elevilor și a celorlalți participanți la procesul de învățământ, AEL este coloana vertebrală a aplicațiilor software dezvoltate în cadrul programului de informatizare a școlii românești. AEL oferă suport pentru predare și învățare atât în clasă cât și la distanță, pentru testare, evaluare și notare, pentru crearea, organizarea și administrarea conținutului educațional multimedia, pentru monitorizarea procesului de învățământ și concepție curriculară.

Lecțiile AEL reprezintă un excelent exemplu de abordare inovativă a eLearning-ului. Materialele digitale pot fi folosite în diverse medii de instruire și acoperă o varietate mare de materii: limba și literatura română, matematică, fizică, chimie, istorie, biologie, informatică, geografie și tehnologie. Lecțiile AEL oferă profesorului flexibilitate și reprezintă o unealtă excepțională care promovează abordarea centrată pe elev. Au un design foarte clar, plăcut, care contribuie în mod semnificativ la înțelegerea conceptelor și fenomenelor prezentate. Bogate în funcționalități multimediale, lecțiile AEL sunt un exemplu de bună practică pentru noile tendințe. AEL este o platformă de învățare asistat de calculator este unul din proiectele de succes implementate în sistemul de învățământ românesc. Pachetul de lecții interactive AEL este un instrument complementar, care nu suplinește rolul profesorului și cu siguranță nu este o alternativă de studiu. Lecțiile AEL oferă elevului posibilitatea să învețe integral, să-și dezvolte creativitatea și pe lângă cunoștințele de specialitate să capete și cunoștințe legate de mânăuirea rapidă a computerului. Crează singur lecții noi, probleme, scheme, hărți pe baza noilor cunoștințe.

În cadrul orelor de limba și literatura română, elevii au nevoie de suportul concret, sunt utilizate mijloace multimediale, calculatorul, și noi strategii didactice, o modalitate de organizare a activităților de învățare trebuie să permită elevului să vizualizeze fenomenul studiat, să-l atragă atenția, să asigure interactivitatea, elevul să participe activ și afectiv la lecție, să fie „antrenat” în activitățile desfășurate, în același timp demersul științific să fie cât mai riguros, dar și apropiat de viața de zi cu zi și de practică, pentru că elevii să înțeleagă disciplinele predate în școală, au o mare aplicabilitate în viața și în tehnică, și că nu reprezintă doar un domeniu teoretic. Calculatorul este utilizat în cadrul unor activități desfășurate în parteneriat cu alte clase sau cu alte școli, în cadrul orelor de terapii specifice sau ori de câte ori se desfășoară o activitate extracurriculară. O astfel de modalitate de organizare a activităților de învățare am încercat cu rezultate bune prin îmbinarea metodelor bazate pe utilizarea aparaturii de laborator, a rețelei de calculatoare și a tablei interactive – toate în același laborator dotat fie cu rețea de calculatoare fie cu un singur computer, dar cu proiector, sau în laboratorul AEL, dar înzestrat și cu aparatura de laborator necesară orei. Un element esențial al acestei modalități de organizare a activităților de învățare este constituit de utilizarea unui nou sistem de lecții computerizate, care se derulează pe monitoarele elevilor (sau pe planșă proiectorului). Aceste lecții computerizate respectă metodologia predării, și riguroasă științifică, în plus facilitează înțelegerea și sunt atractive încât elevii încep să învețe cu plăcere. Astfel, se îmbină plăcutul cu utilul. În procesul de învățământ, profesorul ca elevii, acționează prin intermediul unor metode de predare și învățare. Calitatea muncii lor este în funcție de aceste metode; ele constituie o sursă însemnată de creștere a eficacității și eficienței învățământului. Aplicându-se metode diferite se obțin diferențe esențiale în pregătirea elevilor. De asemenea, însușirea unor cunoștințe noi poate deveni mai dificilă sau mai ușoară pentru unii și aceiași elevi, în funcție de metodele utilizate.

Credem că este extrem de necesar să intervenim cu noi tehnici de predare, pe baza utilizării noilor tehnologii, și a calculatorului, pentru a câștiga interesul elevilor pentru școală, în plus programul Ministerului Educației de dotare a școlilor cu calculatoare performante, conectate în rețea și conectate la Internet a reprezentat o investiție extrem de mare și pentru a fi exploatat la adevărată valoare considerăm util realizarea lecțiilor computerizate și a softurilor educaționale.

AEL și lecțiile sale au apărut ca un nou mod de a învăța, complementar celor pe care le folosisem deja. Ne-a ajutat să ne formăm o imagine mai corectă despre ceea ce ni se predă, oferindu-ne posibilitatea

de a „atinge” molecule, atomi, grafice de funcții sau componente ale celulelor. Utilizarea calculatorului în cadrul activităților este de un real folos și pentru evaluarea elevilor. Activitatea instructiv-educativă se desfășoară prin utilizarea, în cadrul lecțiilor, a calculatorului, ca mijloc didactic, care are un real succes la elevi. Sunt folosite CD cu romane, piese de teatru, cu jocuri pe suport electronic, cu anumite conținuturi științifice, cu diferite exerciții, prezentarea în power point a unor elemente cu conținut științific, prezentarea unor filme, documentare etc. Ca un exemplu sunt folosite:

- jocuri de comunicare (ex. elevul răspunde verbal la întrebările calculatorului);
- jocuri de dezvoltare a atenției (ex. elevul are pe calculator imaginea încaperii unei case și trebuie să descopere unde este ascunsă o minge);
- jocuri cu silabe și cuvinte etc.

Îmbinarea dintre diferite metode folosite în cadrul lecțiilor și utilizarea calculatorului depinde de fiecare cadru didactic în parte. Folosirea acestui mijloc didactic și îmbinarea cu altele, a arătat faptul că serviciile educaționale sunt de calitate și că utilizarea acestuia poate contribui la eficientizarea învățământului. Succesul lecțiilor în care s-a folosit această metodă constituie o dovadă a valorii formative a metodelor și a valențelor disciplinare a acestora, iar fiecare disciplină luată în parte, are darul de a dezvolta capacitățile intelectuale ale elevilor, de a-i angaja într-un efort personal în cadrul învățării, de a le modela caracterul și de a-i pregăti pentru viață.

*Director prof. Amalia-Florina Popescu
Colegiul Tehnic „Samuil Isopescu” Suceava*

Bibliografie:

1. Constantin Cuco - „Pedagogie”, Editura Polirom, Iași, 2000;
2. Ion Radu - „Psihologia educației și dezvoltării”, Editura Academiei, București, 1983;
3. Ion Radu - „Psihologia școlară”, Editura Științifică, București, 1974;
4. Sabin Buruga - „Proiectarea site-urilor Web”, Editura Polirom, Iași, 2002;
5. Mihai Jalobeanu - „www în învățământ. Instruirea pe Internet”, Casa Corpului Didactic, Cluj, 2001.

Comédii la porțile Orientului

Ne aflăm într-o lume în care sensurile existențiale sunt altele....Elocventă, în acest sens, este cartea domnului Andrei Pleșu – „Comédii la porțile Orientului” -, care ilustrează - cu abilitate, decență și umor - transformările României postdecembriste îndreptate, aproape haotic, către o nouă civilizație – una de tip modern, în armonie cu lumea teatrală în care trăim și în care ne împărtășim, cu generozitate, roluri – uneori, devenite celebre - și ne adaptăm comportamentul în funcție de noua mentalitate – după model european, dar adaptat în stil românesc, care șochează, uneori, și surprinde prin abilitățile și prin atitudinile aparte, autentice, aparținând doar acestei contemporane României....

Procesul construcției formale a acestei opere memorabile are o istorie aparte, incitant și provocatoare, asemenea conținutului său, fiind relatat într-un argument care prefăcățosește volumul.

Radu Paraschivescu, redactor al revistei Dilema (veche), are inițiativa de a-i propune - lui Andrei Pleșu - o selecție pentru colecția „Râsul lumii”, menită „să scoată la suprafață textele cele mai mustoase și mai amuzante” ale acestuia dintre 1990-2005. Acordul este, indiscutabil, mulțumit pe caracterul și personalitatea acestuia, iubitor de provocări de bun-gust, realizate cu inteligența unei inițiative din partea unui profesionist, așa cum este Radu Paraschivescu.

Astfel, textele nepublicate niciodată până atunci într-un volum au fost selectate din revistele „Dilema veche”, „Plai cu boi”, „Jurnalul Național”, pe baza criteriilor stilistice, de către Radu Paraschivescu: „umor tonic, haz vehement, ochi critic fixat asupra abuzurilor indigene, vervă cotropitoare, limbaj luxuriant și un farmec al rostirii care nu se obține din dicționare și compendii”.

Adevărate „bucate literare”, alcătuite dintr-un ospăț luxuriant, textele incluse în volum nu au doar o „miză pedagogic-moralizatoare”, ci sunt „narațiuni literare savuroase, de sine stătătoare, pline de umor, de ironie și de observație fină, lucidă, respectuoasă, când blândă, când biciuitoare, cu un ton care nu părăsește planul omului cult, care-și asumă (auto)critic zicerile și principiile.

Cel mai adecvat **portret** al lui A. Pleșu rămâne cel realizat de către prietenul său, Gabriel Liiceanu:

„Personaj vast, cu resurse multiple, dotat cu o aroganță de catifea și surclasând cu amabilitate pe oricine, obișnuit cu urinări performante și strălucirea în tot ce îi se întâmplă să facă, modulând în orice registru uman (devastator în deriziune și adorabil în ceasul uetei), apt să ia forma oricărui context (de la petreceri cu lăutari la întâlniri cu domni în vârstă și regine), incapabil visceral să tolereze afrontul, puțină și nedispus să-și recunoască greșelile, înzestrat cu o bună credință care uneori se învecinează cu prostia, devenind relativist și îngâduitor când e confruntat cu judecările tranșante, dar grav și slujind patetic adevărul când sunt lezate principiile, distant și angajat, atras de rigori monahale și topindu-se cu voluptate în vanitățile lumii, Andrei Pleșu excită lesne fantasma colectivă a intelectualului român care, de la revoluție încoace, părăsindu-l în câteva rânduri de istorie și devenit mefient, a decis să aleagă vigilența și să practice subtilitatea ca metodă și atunci când nu e cazul”:

„O Românie fără fard, dezbrăcată de sclipici și livrată cu toate scrântelile, ezitări, boacnele, excesele și abdicările ei postdecembriste. O Românie haotică și delirantă, ambiguă și abruptă, hazlie și inconsecventă. Un spațiu al candorilor și al conivențelor, al farafastâcului pompos și al formei fără fond. Un areal unde trăiește – uneori mândru, alteori autist – o populație care, nesupravegheat atent, riscă să derapeze spre faună. Andrei Pleșu nu face servicii de escortă acrit de vremuri și sîtul de căte înghite de

la semeni. Rolul lui e să ne vâre sub ochi o oglindă și să ne invite la (auto)contemplare. Urmându-i îndemnul, vă asigur că avem doar de câștigat”.

Volumul cuprinde cinci părți corespunzătoare tipologiei ideilor tratate:

1. Ce ar -i asta?
2. Toxine mari și mici
3. Cartelul patrioților
4. În untrul trebilor de-afară
5. În lume nu-s mai multe Români

I Parte - Ce ar -i asta?

Este considerat, de către Radu Parascivescu, un „antreu” menit să familiarizeze cititorii cu viziunea Pleșu - Parascivescu asupra României moderne, a omului nou, analizându-i tipologia, rutina sa existențială (luându-se, ca exemplu, o călătorie cu trenul), onomastica, limbajul său, antiteza dintre români și alte popoare (categoria american-englez), modul în care votează și în care se raportează la situațiile cotidiene.

Astfel, din perspectiva sociologizantă, omul modern și-a asumat - până la identificare totală, uneori - „morfologia regnurilor inferioare”, zoologice, atât în plan interior, al personalității, cât și exterior, la nivelul relațiilor sociale.

Comportamentul verbal și nonverbal al omului nou este restrâns, „monosilabic, onomatopeic, oricând și oriunde, fără minimul respect față de spațiul social și de ora afirmărilor. Omul a împrumutat - remarcabil de natural - „sistemul de semnalizare primitiv” al animalelor, dar în combinații surprinzător de ridicole, „lei” care behăie, „capre” care mugesc, „porci” care ciripesc, „măgari” care uieră ca erpii, „vacii” care scâncesc”.

Astfel, noua tipologie umană se remarcă frapant, fiind un compromis aberant între antropologie și zoologie, supraabundență existând în toate planurile, fiind clar exprimat: pisăret - papagali volubili, cu vocabular minim și repetitiv, bătlani „solemni”, pupeze „sentimentale”, puini „perplecși”, gâște „sapiențiale”, pițigoii „melancolici”, găște, găini (de ambele sexe), dropii „senzuale”, ciocnitori fără prejudecăți, cocoși „afabili”, cucuvele inflexibile, ciori „imaculate”, viermi bioinșignificanți și pompoși, curci „abstrase”, pinguini, bibilici („metafizice”), cucii („justi iari”), guguțiuci („fraieri”), faună acvatică, târâtoare, animale „obraznice”, gândaci, găze, trântori, ploșnițe, pârduchi, cari, multe, molii, obolani, fluturi „inconsistenți” și „fluturoaice zemoase”, viermi „umezi”, lăcuste „năvlițoare”, viruși.

Omul este, însuși, cameleon. În funcție de propriul interes, el se poate metamorfoza, ca-n povești, de la viezure care se dau drept tigri, oricui care se cred gheparzi, porci care se cred tauri până la cloști care imită privighetoarea, fiind doar o carcasă lipsită de caracter și de personalitate. El ia forma, culoarea, sentimentul, trăsăturile, atitudinea și gândirea stereotip necesare momentului respectiv, actual. Trăiește, mai mult ca niciodată, oportunist, machiavelic (de joasă speță), egoist, infatuat, orgolios și deșinat, lipsit de scrupule, de valoare, de idei, de emoții reale. În această zoologie pompoasă, A. Pleșu remarcă „criza de animale nobile și performante” (cerbi, vulturi, lei adevărați, „cu autoritate legitimă”, leopardi „eleganți”, „pantere de familie bună”), dar predomină „câștii ipocriți și pisicile ieftine”, „vulpile mechere”, „lupii hămesiți”, „măgarii neruinați, boii „monumentali” și porcii „inspirați”. Avem hiene „funeste” și dihoari

care duhnesc „a cloac”, scroafe urcate în copac și mistre și scapi în grădina de zarzavat. Avem, și nu uităm, „api vizionari, rîni plini de principii și lebede de parad”, „cărți ele reciclate” (noi analitici de politic extern).

Se dezvoltă o grădina zoologică terifiantă, care va fi legitimă, prin autosuficiența sa („Pe o nouă arcă a lui Noe, insular putea fi singurul cântăreț, mândru de a se împreuna, dacă ar fi nevoie, cu sine însuși...”), întregul volum supus analizei.

De aceea, omul nou își arogă dreptul unei libertăți lipsite de responsabilități civice, sociale. El poate organiza nunta noaptea, cu muzică dată ridicol de tare, în pofida celorlalți locatari din blocurile învecinate, mai ales că „statul de drept e ocupat. N-are timp de fleacuri” și „la urma urmei”, ce-ar avea Pleu cu Armstrong și cu Pavarotti, preferații vecinului sau din cartierul dintre Piața Victoriei și „Lupoaică”, din zona Guvernului?!

Limbajul nu poate fi decât unul adecvat situației de drept: rutinat, plin de „răgete, mârâieli, chiote, grohăieli, behituri, ciripeli, mormituri, cronceli, scâncete, lătrături, gemete, horcăieli, ipete acute și icnete înfundate, răgâieli, flatulențe explozive, urlete”. Este un limbaj stereotipic, clișeistic, repetitiv, impersonal, „al unei comunități fricșate”, ca și cum „nu tu vorbești”, ci „se spune și se răspunde prin tine ceva gata spus, ceva care se târâie de generații prin gura tuturor”. Lipsa personalizării și a frapării descriptive, figurative evidențiază o crasă și rece interiorizare, o marionetizare permanentă și după Revoluția omului, care nu mai are timp să converseze, să comunice și să se reflecteze în actul discursului, să emită judecăți proprii și să se poziționeze critic în planul mesajului transmis.

Astfel, leitmotivul „Care-i problema?” ne reprezintă retoric de peste 20 de ani. Este răspunsul stereotip la orice întrebare sau critică adresată, semnificând „<N-am probleme! >” sau „<Nu e nici un fel de problemă! >”:

„S-ar putea că în partidul dumneavoastră există unele disensiuni.”, „Fals! N-avem nici un fel de probleme!”; „Te-ai pregătit pentru examen?” „N-am probleme!”; „Ce te faci dacă te prinde poliția?” „N-am probleme!”; „De ce nu v-ați anunțat până acum un candidat la președinție?” „O săptămână, nu sunt nici un fel de probleme!”; „cum stăm?”, „N-avem probleme!”; „Vom intra în UE în 2007?”, „Nici o problemă!”

Senzația este de existență paradisiacă, non-alantă, nevinovată, inocentă, neîngrijită și nelimitată, în care problemele aparțin altora, căci „toate sunt la locul lor, bine ambalate, împlinite, bifate”.

În același registru, se înscriu și alegerile, în care „naționalitatea este invitată la o întrecere tovarășească, într-o ambianță care amintește când joia tineretului, când chefurile cu lăutari”, deoarece

modalitatea de votare a candidatului depinde, pentru masele românești, încă, de natura spectacolului pe care acesta îl prezintă, în campania electorală. Astfel, deși trebuie votată persoana competentă, serioasă, „cu talent managerial, cu ingeniozitate financiară, cu îndemnări precise: cineva care știe cum e cu asfaltarea străzilor, cu impozitele, cu balanța comercială, cu legislația muncii și cu drepturile omului. Un „tehnician” riguros, un salăhor tenace, care preferă să fie antipatic decât să mîntă profitabil”, se preferă show-master-ul, mai mult o persoană petrecărească, care, eventual, cum este în modă, este fie un june-prim, fie un comic vestit al ecranului, atribute care în dezlatura show-man-ului și nu de cea a unui conducător sau parlamentar.

Acest transfer de atribute din domeniul artistic în cel politic și chiar civic produce discrepanțe sociale și involuția societății românești actuale, degradarea sa tehnică, industrială, politică, morală, civică, etică, medicală, educațională.

Acest aspect, nesesizat din păcate, încă, de mulți români (2004!), explică clar și fără echivoc, dureros și concret, antiteza dintre români și străini în ceea ce privește modul nostru de interrelaționare mondială.

În cele două părți din „Descriptio moldaviae”, A. Pleșu relatează o întâmplare explicită în acest sens, și anume vizita unui cuplu de prieteni din America (el, „profesor de filologie clasică la Berkeley, ea, muziciană. El născut în Anglia, la Manchester, ea născută în Olanda, dintr-o familie plină de parfumuri exotice: pu în sânge indonezian, pu în portughez, ceva ecouri armenești, toate pe fundalul comun al rilor de Jos”), pe care i-a condus într-o excursie pe la mănăstirile din Moldova, cu rezultatul scontat: „locuri minunate, oameni pitorești, vinuri eficiente”.

La una dintre mănăstiri, sunt obligați să renunțe la aparatul foto, deși nu mai aveau film, deoarece maica de la intrare nu are încredere în ei. Situația se complică, în pofida încercărilor lui A. Pleșu de a apela la mila, la încrederea și la toleranța religioasă a maicii. Conflictul este aplanat prin scuzele maicii-ghid („are probleme cu nervii”), dar care va demonstra aceeași intoleranță și autosuficiență etnică și religioasă. Damnații sunt, bineînțeles, turcii, jidanii (l-au răstignit pe Iisus), negrii (mercenari la turci), armenii (de credință copcă).

Viziunea maicii devine greu de tradus pentru un A. Pleșu rușinat de o asemenea „ospitalitate” românească neapătată.

La acest articol al lui A. Pleșu (1996), îi va răspunde - în replică - prof. dr.doc. Ștefan Teodor Oroveanu, care reactivează aceleași tipare de analiză a Occidentului.

Comajul, ceretorii, copiii străzii, sectele, hamburgerii, corupția este aceeași și la americani, poate chiar la un nivel mai ridicat. Dar A. Pleșu îndeamnă la „o recuperare a echilibrului”. Atâta timp cât încă există „mari” și „mici”, „unele popoare fac istoria și altele o suportă, unele inuturi sunt mai norocoase, altele mai păguboase. De aceea, americanii își pot îngădui să nu știe unde se află România, în vreme ce românii ar face bine să știe cam pe unde se află Statele Unite. De aceea, noi cerem <<clauza>> de la americani, nu americanii de la noi. Asta nu înseamnă că trebuie să ne vîcșim patetic la margine de imperii sau să ne umplem de complexe și de resentimente. Dar nici să ne fudulim lăutrelte nu e cazul, așfiând blazoane de nobilăscăpătaie, în directă comunicare cu buricul pământului. Căci abia fudulia aceasta ne face cu adevărat provinciali și rizibili. În plus, ea ne demobilizează.”

Pleșu nu susține ideea supunerii românești față de autarhia străină, nici devierea spre depresii și frustrări alienante, însă nici extremul orgoliu al superiorității etnice. Cultivarea opiniei „nici la alții nu e

mai bine” ne „demobilizează” și ne conduce spre o pasivitate prezentă, care nu clădește nimic din moment ce ea se hrănește mereu din valorile și din realizările trecutului. Autosuficiența românească și greșala de a ezare egalitar cu străinii nu ne vor permite o poziționare contemplativ corectă, prin care să ne revalorizăm, să ne regândim ca popor, ca impact zonal, european, universal, în vederea găsirii celei mai bune strategii pentru renașterea națională în noul context socio-politic și cultural-artistic mondial. Nu putem să le impunem străinilor schimburi culturale („nu-l vom publica în românește pe Byron dacă nu-l publicăm și ei în englește pe Coșbuc”) și nici nu trebuie să uităm valorile românești afirmate datorită exilului în alte țări (L. Ciulei, A. Erban).

Interesant rămâne schimbul de naționalitate pe care îl propune Pleșu domnului Oroveanu: „un Oroveanu american, sigur de prestigiul și de performanțele sale. Răspunsul este implicit și nu are nevoie de alte explicații.”

Permanentele scuze românești („ghinionul istoric, Ialta, Malta, turcii, muscalii și evreii”) nu ne stimulează, ci ne hrănesc o înfatuare și o lene prea orientale și vândite clamate continuu de la Revoluție până în prezent.

„Zoologia umană” - descrisă de către A. Pleșu - rămâne memorabilă și la nivelul onomastic. Astfel, numele, cu aspect de porecle, din perioada comunistă se prestrează și astăzi, vizibile poate și mai mult în plan politic: Pacoste, Pungan, Cioară, Gâdea, Burtică, Pană, Păian, Giosan, Cocârli, Cenușe, Clătici, Pleși, Văcarioi, Boulean, Ciorbea, Ulm Spineanu, Băscu, Dejeu, Cârstoiu, Tucă.

Concluzia este uimitoare: numele său - Pleșu - nu poate fi umoristic („Preșu”, „Pleșu”) nu stărnesc haz!).

Cap. II – Toxine mari și mici

Se începe prin punctarea modului în care se mai recită astăzi Eminescu - de la cea „râncedă, convalescentă” – „atletică, virilă, pulmonară” – până la cea de tip filozofic-academic, „depresiv – exegetic”, care ne învață cine este Eminescu -, toate bazate, însă, pe o totală indiferență față de Eminescu, devenit „un pretext gras al exhibiției de sine”, prin care îl batjocorim, îl detestăm prin idolatrie și „înstăricim liniștea cu festivitățile noastre dulcele”, deoarece „nu ne mai e rușine de Eminescu”, iar aceasta nu se poate vindeca decât după „un 15 ianuarie tăcut, rece, purificator”.

Valoarea nu are nevoie de exhibiții, ci de modestia și de respectul politicos, demn al românului modern. Eminescu este o valoare care nu trebuie re-confirmată, ci apreciată cu bunăsimț și cu mândrie.

În aceeași notă se înscriu următoarele clasificări despre tipologia imbecililor. Imaginativ și democratic, ea se regăsește în toate categoriile sociale, politice, culturale, intelectuale. Paleta este largă, „multicolor”, stupefiant de divers:

- imbecilul român mediu - se crede apărătorul Occidentului și victima unei conspirații mondiale („El a câștigat la Clugreni, el a murit la Mrești, el i-a bătut pe americani la fotbal”), fiind alesul lui Dumnezeu, dovadă calitățile cu care este înzestrat;

- imbecilul superior - face parte din categoria intelectualului, autosuficient, inadecvat, cu soluții utopice, egolatrice;

- imbecilul mediu american - „se declară liber-cugetător și crede în fantome, consacrașchifteaua fărmirodenii drept vârf al artei culinare, bea lapte la friptură, crede că tot ce se spune la televizor este <<tiințific>> și că nu America a fost descoperită de europeni, ci viceversa”;

- imbecilul superior american - „Am cunoscut câțiva, întruchipări în profesori universitari, de preferință politologi. Eu au o sumedenie de pereruluitoare: califică dezastrul comunist drept un <<experiment istoric interesant>>, descalifică drept ruvoitoare invocarea Gulagului în contextul unei analize <<obiective>> a stalinismului, refuz să admit că rile est-europene au trăit sub sisteme politice totalitare. La urma urmelor, comunismul nici n-a fost a aru (dovadă că în fostele ri comuniste comuniștii sunt reale și de <<popor>> drept cărmuitori legitimi și credibili). Stalin, la rândul lui, a fost un personaj extrem de <<complex>>: e ruinos, intelectualmente, să-l compari cu Hitler. Nici Ceaușescu nu trebuie demonizat abuziv: în unele privințe Ronald Reagan s-a dovedit mai duntor”.

Acești imbecili sunt incapabili să înțeleagă resortul real al lumii politice și sociale, promovează discriminarea prin obligativitatea adjectivelor care însoțesc clasificările minorităților din America:

- pieile roșii („native Americans”);
- gras („solicitat pe orizontal”);
- prea înalt („solicitat pe vertical”);
- negrii („american african”).

Dar America depinde mai puțin de aceste minorități imbecile decât noi, deocamdat!

Învălmășitul politic continuă și astăzi, prin reprezentanții și comuniștii, gen Vartan Arachelian (1995), un om compromis, oportunist, un trișor mrunț, pândind indecis, naiv. Emisiunile unor astfel de foste cadre comuniste se înscriu în sfera aberantului, a ilogicului, deoarece nu oferă nimic, nici la nivel de soluție, nici de înțelegere a realității, nici de conceptualizare a noii lumi românești.

Astfel, apare invazia derizoriului în cele mai multe întâmplări ale vieții românești. Până și mitingul s-a banalizat, protestatarii ajungând să fie confrunțați de pahar cu agenții de ordine, în timpul pauzei. Este o bagatelizare grotescă a unui act civic, care se dorește o formă cetățenească elevată. În aceeași situație se înscriu și reportajele despre cazuri sensibile, dezmințite apoi sau mușamalizate, cosmetizate în funcție de direcțiile impuse de către SRI.

Emisiunile nu pot fi decât viciate, încă din concepție, din cauza acestor raporturi cu o sursă de putere exterioară mass-mediei. Lipsa independenței jurnalistice este evidentă în multe situații „delicate”, peste tot predominând perorarea, derogarea spre convenționalism, spre rutinat, spre insignifiant, spre informația falsă, deformată sau recompusă după modelul festiv, provincialist, minor, desuet, aservit unei cauze meschine, în antiteză gravă cu ideea națională. Dacă „actualitățile ARD sau ZDF” „încap în 15

minute”, ale noastre, în general, au nevoie de 40-50 minute, lipsindu-le, înșurubate, complexitatea și valoarea celor germane.

Însuși buletinul meteo a devenit un pretext pentru monologuri de filozofie (Oreste), pentru parade vestimentare, pentru uete lipsite de haz. „Camera de răs” îi impune un registru de în alegere prin prezentatoare, imobil inflexibil în crearea unei ambianțe deschise, relaxate, propice râsului pur, desc tu ant, vioi și natural.

Această atitudine bulevardieră, lipsită de profesionalism, se reflectă și la nivelul discursului politic, fad, insipid, fără scop și fără finalitate, deoarece demnitarul a devenit doar „un servitor slugarnic” propriilor interese și nu o „slugă credincioasă” poporului român. De aceea, semnul distinctiv al noii României a devenit „tutuială”, marcând o societate „de găscă”, „de-o teapă”, în care toți suntem prieteni și cunoscuți unii cu ceilalți, indiferent de statul nostru social, politic, economic, cultural, intelectual. Dar „nu ne-ar prinde rău o scurtă epidemie de politee”, deoarece riscăm să ne anulăm ca identitate, ca valoare identitară printr-un „nimeni” aneantizat, într-un spațiu al comunului devenit prea comun.

Partea a III-a - Cartelul patrioților

Parafrazându-l pe Caragiale, primul capitol („Patrioții, retori și lichele”) apare ca o „fatalitate” românească. România a fost confiscată de către românii „agitați” și „lăcrămoși”, care „se simt îndreptățiți să vorbească în numele propriu și al țării”. „Insigni ieftine”, asfixiați de „dejecții” ale oamenilor marginali, politrucii și patriotarzi, România este o țară în care unii își permit să editeze reviste ale căror nume echivalează cu cel al țării, pe care l-au confiscat în numele misticismului naiv și conformist, golit de adevărată simțire patriotică (România mare – C. V. Tudor, România - Bondrea), cizmand în ridicol și absurd (la strâmb, nu avem Turcul, Neamul, Paraguayanol): „Aci sunt slujbe pentru slujbă, nu slujbă pentru slujbe; biserici pentru popi și paracliseri, nu paracliseri și popi pentru biserici; găte pentru hahami, nu hahami pentru găte; catedre pentru profesori, nu profesori pentru catedre...Aici e, în fine, o patrie pentru patrioți, nu patrioți pentru o patrie...”

Exemple de „oameni nepotriviți” cu statutul lor din noua Românie sunt numeroase în volumul lui A. Pleșu, toți excelând la capitolul dedicații, scrieri, serviabilitate către familia Ceaușescu (Adrian Păunescu, Euleanu – director Radio, C.V. Tudor, Agathon, Cozmânc) - urâți prin „defectul gândirii și al caracterului lor”, „desfigurați de propria lor indigență”, în majoritate inculți, triviali, comportându-se „mârlănește” și acționând „vicios”.

Cap. IV – În untrul trebilor de afară

Un capitol mai gastronomic, în care A. Pleșu se axează pe stilul și pe tipologia mâncărurilor și a băuturilor servite, mai ales în timpul întâlnirilor oficiale.

Gurmand, Andrei Pleșu, ca și alții demnitari români, nu își ascunde deziluzia meselor - în general, stereotipe la nivel diplomatic -, în care nu are nici timpul convenit, normal, necesar, pentru a gusta delicatesele în liniște, savurând fiecare platou servit (putând exista de la 10 până la 40 de feluri de mâncare și băuturi), din cauza interconexiunii cu problemele de pe ordinea de zi a discuțiilor, pe care A. Pleșu este nevoit să le conducă mereu: „400 ouă scoapte, înnegrite până la putred, printr-un indescifrabil tratament cu sosuri și ceaiuri obscure, supe gelatinoase cu castraveți de mare (care, evident, nu sunt plante...) sau cu broaște estoase (lăsat să plutească întregi în castron, pentru a garanta autenticitatea),

viermi ori prelungi (care par t i ei) azvârli i, pentru valoarea lor nutritiv , în bolul pe care îl ai în fa i câte i mai câte)".

Cap. V- În lume nu-s mai multe Români

„Turi ti în infern” (Cioran), fotbalul ne-a legat pe to i românii i ne-a definit înc o perioadă destul de lung i după Revolu ie. De aceea, gafa lui Ple u de a uita numele lui Iord nescu într-un interviu din „Evenimentul zilei”, devine impardonabil pentru G. Pruteanu, în contextul pasiunii valorilor române ti. Cert este c această bâlbâial a lui Ple u devine un pretext - pentru acesta - de a ne reaminti originea fotbalului.

Ini ial, „calcio” (XV-XVIII) avea o conota ie istoric nobil , în care juc torii trebuiau s fie aristocra i, nep ta i, morali, gentilomi, dar fotbalul a involuat, în secolul al XIX-lea, la soccer, ajungând ast zi la reeditarea originilor sale mitice: cea a jocului unor uciga i „care se distrau lovind cu piciorul (ca i Cioran, în copil rie) capetele desprinse de trup ale victimelor lor”.

Termenul „comédie” provine din limba turc , semnificând „circ la drumul mare”, sugerând nu tocmai o comedie în adev ratul sens al cuvântului. Acest text pare mai mult un non-combat în vacanță, cu fraze triste i înveselite, cu o rar senin tate a unui autor care desparte u or, f r dileme, Binele de R u. Deși majoritatea oamenilor greșesc, nu toți au puterea, însă, de a-și privi rânduș imperfecțiunile, deta ându-se cu luciditate i autocritic . De aceea, A. Ple u i G. Liiceanu au crezut în H. Patapievici, considerându-l un continuator veritabil, o expresie înalt a generației sale, cu un apetit teribil pentru eseu, aforism i paradoxal. Alegerea este i ast zi discutabil , criticat de c tre unii, dar admirat de alții, situându-se într-un plan incert, care trebuie analizat din perspectiva ambelor tabere, cu argumente i contraargumente.

Comédii la porțile Orientului este o culegere eseistic de paradoxuri i de b c lii, pe diferite teme, cu idei u or de reprodus, dar a c ror manifestare lingvistic r mâne unic , intraductibil sinonimic, savuroas și incitantă. În final, putem alege fie universală reconciliere („pupat toți” în „piața independenței” caragelianian), fie deta area surâz toare i liber a omului con tient c lumea este o scen , pe care el poate juca rolul actorului care- i refuz masca limit rii, tr ind-o pe cea a unui rafinat estet i intelectual.

prof. Camelia Hreban

Valori și principii umane

Principiile sunt acele concepte, p reri care ne ghideaz în via . Valorile reprezint ceea ce este mai scump i mai valoros pentru o persoan . A a cum albinele evit florile lipsite de nectar, a a i oamenii lipsi i de valori sunt evita i.

Valorile sunt sinceritatea, respectul, dragostea, modestia, curajul, altruismul, generozitatea, toleran a, onestitatea, fidelitatea, respectul. Oamenii, în diferite contexte, trec brusc de la valori la non-valori, din dorin a de a- i rezolva problemele cotidiene, dar nu în eleg c acestea le fac r u, le distrug bun tatea i frumuse ea interioar , transformându-i total. Aceste non-valori sunt: avari ia, minciuna,

egoismul, intoleranța, ura, nepăsarea, indiferența, violența. În general, valorile ni le formăm singuri, după modul nostru de a percepe realitatea, după modul de a trăii și de a ne exprima sentimentele.

Ne petrecem o mare parte din timp în afara casei, în preajma unor oameni necunoscuți, față de care suntem obligați să adoptăm un anumit tip de comportament, prin care să evidențiem educația, valorile și principiile. Orice om își creionează anumite valori pe care le menține pe tot parcursul vieții, la care se adaugă principii solide - care vor conduce la formarea comportamentului și, în final, a caracterului.

Dar cum să vorbești despre valori într-o societate în care acestea sunt, pur și simplu, ignorate? O societate în care este la mod să utilizezi cuvinte jignitoare, în care oamenii săraci sau bolnavi sunt denigrați, în care îți faci loc în fața cu coatele și în care politețea este considerată o inadaptare. Oamenii care, prin forță proprie, încearcă să-ți ajute pe cei care nu au avut norocul lor, totodată, nederanjându-ți pe cei din jurul lor, nu sunt fraieri - așa cum tind unii să creadă -, ci doar o specie pe cale de dispariție. Reflectând asupra acestor probleme, îmi pun o întrebare, pe care majoritatea celor care mai credem încă în valori și în principii ne-o mai adresăm: Mai putem schimba ceva, putem repara aceste erori ale societății? Apoi, constat că da, deoarece mai sunt încă oameni care cred în ele și le aplică în viața lor, astfel încât, împreună, putem schimba mentalitatea.

Trăim într-o lume în care nu suntem atât de săraci încât să nu putem oferi ceva din puținul nostru - o umbră și are cui să are nevoie, să plângem alături de un prieten, să oferim câte un zâmbet fiecărei persoane triste - și nici nu suntem atât de săraci încât să ne pierdem valorile, deoarece realizările marcante constau, de fapt, în lucrurile mici, așa cum esențele tari se pot streza în sticle mici.

În funcție de valori și de principii, ne vom selecta și prietenii, deoarece nu ne putem petrece timpul alături de niște egoiști - pentru care banii sunt centrul universului -, dacă iubim generozitatea și nici nu putem sta lângă niște mincinoși, dacă mai credem în adevăr. Deci, doar crezând în valori, în principii și luptând cu opinia majorității în numele adevărului, vom putea schimba mentalitatea și, în final, viața noastră.

*Aruștei Georgiana,
Clasa a IX-a D*

Oamenii sensibili trăiesc, nu supraviețuiesc

„Nu cred că vine de epoca asta, dar cred că oamenii sensibili au o viață mai grea decât ceilalți” - spunea Emilia Popescu, într-un interviu. Și nimic nu mi se pare mai adevărat.

Cred că oamenii sensibili trăiesc cu adevărat, cu intensitate, fiecare moment al vieții. Oamenii sensibili sunt mai buni, mai frumoși, mai calzi, mai pasionali, mai iubitori.

Cândva îmi doream să nu mai fiu sensibil, să fiu mai puternic, dar, astăzi, dacă mi-ar spune cineva că există un remediu pentru sensibilitate, i-aș spune că nu doresc să cunosc acest remediu, că sensibilitatea este remediuul meu.

Am crezut cândva că a fi sensibil nu este tocmai bine, că este o formă de slăbiciune, dar - acum - sunt de alt părere, pentru că vreau să trăiesc, nu să supraviețuiesc.

Sensibilitatea are farmecul său aparte, dar numai cei sensibili, cei care trăiesc cunosc acest farmec. Nu poți explica în cuvinte iubirea unui părinte pentru copilul său, iubirea pe care i-o poți împărtăși persoanei apropiate sau emoția unui cuplu îndrăgostit în fața altarului. Nu poți explica în cuvinte fiorii primului său sau lacrimile de fericire ale unei mame. Nu poți spune ceea ce ai simțit atunci când ai pierdut o persoană dragă sau când ai fost trădat de către cel mai bun prieten. Nu poți spune ceea ce ai simțit atunci când ai fost la concertul trupei tale preferate sau când ai vizitat orașul pe care l-ai visat toată viața. Cum este senzația atunci când se termină filmul care te-a emoționat atunci când aproape termini de citit o carte care i-a plăcut mult, dar observi că mai sunt câteva pagini: parcă și-ai dori să îngheți timpul pentru a mai fi câteva secunde cu personajele eroine!

Cred că oamenii sensibili au o viață mult mai spectaculoasă decât ceilalți. Ei reușesc să vadă frumusețea în cele mai sumbre locuri, dezvoltându-și propriul eu, astfel încât poți ajunge la esența fiecărei dificultăți pe care o întâmpini. Persoanele sensibile sunt persoanele care trăiesc din amintiri, se hrănesc cu ele și întotdeauna vor mai mult de la ei. Ei iubesc din toată inima, sunt impresionate de orice lucruri mici, zâmbesc tot timpul, fac ceea ce le place, muncesc cu drag, oferă fără să ceară nimic în schimb, dau din zâmbetul lor și altora, încercând să facă viețile oamenilor mai frumoase, mai pline de speranță. Persoanele sensibile sunt minunate - în adevăratul sens al cuvântului!

Știi ce este cel mai minunat pentru un om sensibil? Să găsească o altă persoană, la fel de sensibilă și deschisă tuturor frumusețelor vieții, oglindă proprie, sufletul pereche, jumătatea mai bună - ale cărei sentimente și le simți înzecit.

Vă doresc să întâlniți, în această viață, acel suflet sensibil, care să vă construiască cel mai bine, care să fie cea mai frumoasă filă a vieții voastre, care să vă demonstreze că sensibilitatea nu înseamnă neapărat a fi slab, că a fi emotiv nu înseamnă că ceilalți te vor disprețui sau că te vei simți o altă victimă a societății, deoarece sensibilitatea fiecăruia este propriul său ontos.

Niță Alexandra Ana-Maria

Clasa a IX-a D

Atractivitatea României în fața investitorilor străini

Investițiile străine directe reprezintă un vector principal în cadrul economiilor contemporane, o importantă formă de finanțare internațională.

Conform „Conferinței Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare” (UNCTAD), investițiile străine directe sunt definite drept investiții care implică o relație pe termen lung și reflectă interesul unei entități într-o economie străină. ISD-urile presupun exercitarea unei influențe semnificative a investitorului (persoană fizică sau juridică) asupra unei firme dintr-o altă țară. Fluxurile de ISD au trei componente: participarea la capitalul social al unei firme, profiturile reinvestite și împrumuturile intra-companie.

Atât teoriile, cât și practica economică au demonstrat că atragerea investițiilor străine directe presupune existența unor condiții prealabile care conferă țării gazdă avantajele de localizare. În esență, aceste condiții, strâns legate de existența unei economii de piață funcționale, sunt următoarele:

- un cadru instituțional și legislativ care să funcționeze transparent, stabil și predictibil;
- un grad ridicat de deschidere a economiei față de investitorii străini, ceea ce implică accesul acestora în toate domeniile de activitate, cu respectarea reglementărilor tehnice, de mediu sau privind protecția socială;
- atitudine deschisă, tolerantă a populației și a partidelor politice față de investitorii străini.

În ceea ce privește țara noastră, aderarea la Uniunea Europeană a adus o îmbunătățire semnificativă mediului de afaceri românesc, observabil printr-un cadru legislativ mai stabil și prin existența unor practici de afaceri mai transparente. Au fost deja eliminate sau sunt în curs de eliminare barierele din calea liberei circulații a serviciilor și a mărfurilor. Un cadru legislativ comun asigurat de către Piața Unică va eficientiza, la nivel general, economia românească - prin îmbunătățirea alocării resurselor, prin creșterea gradului de specializare și prin încurajarea concurenței.

Puncte tari:

Salarii mici

Costurile reduse ale salariilor și creșterea productivității vor continua să atragă investitorii străini în România. Salariile sunt de 2,5 ori mai mici, iar productivitatea de doar 0,5 mai mică față de țările din regiune. Asta înseamnă că România este bine poziționată și că va atrage, în continuare, investiții străine directe, chiar dacă - în ultima perioadă - acestea s-au diminuat.

Focalizarea din ce în ce mai acută a mediului de afaceri internațional pe reducerea costurilor creează României posibilitatea de a deveni, în următorii ani, sursă de creșterii eficienței pentru marii investitori străini.

Membru UE

Intrarea în UE a fost însoțită, fără excepție, de creșteri ale piețelor financiare și, în general, ale economiilor noilor țări membre. Aderarea la UE este asociată cu creșterea investițiilor străine directe, prin

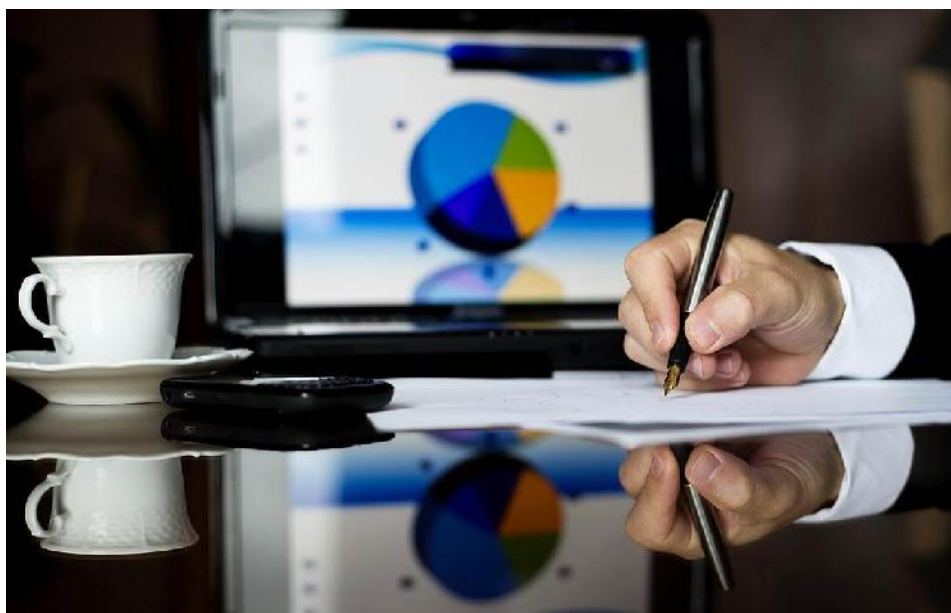
creșterea nivelului de predictibilitate, de stabilitate legislativă sau prin reducerea continuă a costului finanțării.

Statutul de membru aduce, totodată, un plus de încredere în rândul investitorilor străini, dar și a celor autohtoni.

Beneficii aduse de IMM-uri

Apar anumiți factori cu impact pozitiv asupra IMM-urilor (întreprinderi mici și mijlocii) generați de creșterea integrării europene :

- favorizarea accesibilității piețelor;
- creșterea gradului de ocupare a forței de muncă;
- sporirea flexibilității;
- intensificarea concurenței;
- îmbunătățirea cadrului legislativ;
- furnizori potențiali mai ieftini și mai potriviți;
- creșterea gradului de cooperare creșterea inovare;
- favorizarea accesului la noile tehnologii;
- proceduri de achiziție mai corecte;
- accesul la fonduri structurale.

Potențial turistic

Ritmul de creștere a investițiilor străine s-a redus pe fondul crizei economice, însă România va continua să reprezinte o destinație profitabilă pentru investitori. Lanțul Carpatic din România - atât prin desfășurarea sa, pe circa o treime din suprafața țării (66.303 kmp), cât și prin poziția sa centrală, prin configurația generală și altitudinală -, se impune ca un component de bază în structura geografică și peisagistică a României. Cu aceeași importanță se înscrie și în activitatea de turism prin bogăția și prin varietatea potențialului său turistic.

Se pot practica multiple forme de turism: drumeție, odihnă, sporturi de iarnă, tratament balnear, turism de interes tiintific sau pentru cunoa tere, alpinism, vân toare i pescuit sportiv, agrement nautic, foto-safari, sporturi de aventur .

Alte elemente de interes investițional mai sunt:

- existența rezervelor de materii prime pentru anumite sectoare economice (prelucrarea lemnului, construcții);

- tradiție îndelungată în anumite sectoare: prelucrarea lemnului, industria textil , construcții (imobile) și construcții de mașini;

- poziție geografică strategică, reprezentând granița de est a UE.

Puncte slabe

Infrastructura

România are de recuperat un decalaj important în domeniul infrastructurii față de restul țărilor UE. De exemplu, din rețeaua de cca 84 de mii de km de drumuri, doar 20% reprezintă drumuri naționale, iar lungimea c ilor ferate a r mas neschimbat . În prezent, lungimea total este de 22.247 de km de c i ferate. Infrastructura feroviar româneasc ar trebui sa ating standardele europene de calitate în vederea eficientizarii transportului. O alt component major a infrastructurii o reprezint autostr zile. În septembrie 2013, România dispunea de 550 km de autostrad . Prin comparație, în China, în zilele de 27, 28 i 29 septembrie 2012 au fost inaugurate 7 tronsoane de autostrad , însumând 627 de km. Probabil c nu ar fi adecvat o astfel de comparație, însă nu putem să nu remarcăm faptul că, în trei zile, chinezii au inaugurat mai multe autostr zi decât a inaugurat România în 20 de ani.

O barier important în ceea ce prive te dezvoltarea investi iilor în România este reprezentat de c tre infrastructur . Investitorii își exprimă nemulțumirile cu privire la timpul îndelungat pe care îl petrec în a teptarea unor decizii și acțiuni ale autorităților în acest sens.

Birocrația

Fluidizarea mecanismelor birocratice, eradicarea corupției sunt probleme aduse din nou în discuție de c tre investitorii str ini în Romania:

- cozi la ghi ee;
- geam de sticl între cet țean și funcționar;
- „curse” de la un ghi eu la altul;
- întârzieri i gre eli în redactarea documentelor notariale;
- zone de așteptare la diferite instituții, în condiții greu de suportat;
- slaba dezvoltare a parteneriatului public-privat.

Valorizarea populației și a resurselor umane

În prezent, sporul natural este negativ, iar populația tânără are o rată descrescătoare în timp. Totodat , a crescut substanțial numărul de absolvenți în ultimii ani, ceea ce a condus la o suprasaturare a

pieței forței de muncă. De asemenea, diferența mică dintre ajutorul de șomaj și salarii încurajează șomajul mascat și munca la negru. Există și o insuficientă armonizare a sistemului educațional postgimnazial cu cerințele pieței muncii și ale dezvoltării viitoare ale societății.

În ultimii ani a avut loc o migrare a tinerilor (și nu numai) în alte țări, în căutarea unor condiții mai bune de viață și a unor oportunități reale pe termen lung.

Calitatea vieții

Comparativ cu alte țări europene, media calității vieții în România nu este deloc satisfăcătoare. Aceasta se datorează faptului că familiile din zonele rurale ale țării au rămas în urmă cu ceea ce înseamnă condiții de viață adecvate. Infrastructura extrem de scăzută nu atrage investitorii și, prin urmare, posibilitatea de dezvoltare a calității vieții este foarte redusă.

Mai mult de jumătate din populația țării apreciază locuința personală drept bună, iar ceilalți o încadrează în clasificări precum satisfăcătoare, proastă sau foarte proastă.

Peste 70% din populație nu reușește să facă economii, iar o mare parte dintre ei deține un raport venit-consum subunitar.

Un total de 90% din populație deține propria locuință, în timp ce mai puțin de 20% dintre aceștia dețin afaceri profitabile.

Se remarcă, totodată, nivelul modest al evaluării gradului de respectare a drepturilor personale. Temerile populației aduc în atenție probleme sociale importante, mai ales cele referitoare la prețurile impozite. Satisfacția vis-a-vis de viața politică și evaluarea conducerii rămân într-o zonă de neîncredere și de nemulțumire.

Sistemul educațional

În România, în ultimii ani, nivelul sistemului educațional a scăzut în comparație cu perioada imediat Revoluției din 1989. Se vorbește tot mai mult despre o diminuare a numărului de ani de studiu în speranța de a concentra - în planul de învățământ - numai acele noțiuni extrem de necesare. Problema gravă, însă, este aceea că instituțiile de învățământ din România nu dispun de mijloacele și de materialele didactice necesare desfășurării procesului educațional la standarde europene, chiar și în cazul unor universități de renume, studenții folosind echipamente uzate moral și fizic. Aceasta nu conduce decât la o neconcordanță între conținuturile învățării și cerințele pieței forței de muncă. În ultimii ani, calitatea calificării absolvenților (de învățământ liceal sau superior) a scăzut considerabil și nu există suportul necesar pentru a-și reveni în următoarea perioadă.

Oportunități

- Modernizarea drumurilor naționale, județene și construcția autostrăzilor;
- Restaurarea și reconstrucția căilor ferate și de telecomunicații;
- Valorificarea superioară a potențialului turistic;
- Stabilirea unor obiective comune și a unui parteneriat între instituții de instruire și angajatori;

- Dezvoltarea de parteneriate între mediul academic și mediul de afaceri, în vederea satisfacerii cerințelor pieței;
- Asigurarea utilităților (apă, canalizare, gaze, telefon, curent electric, drumuri) în zonele noi, în care sunt planificate a se construi noi locuințe, pentru a atrage investitorii în acele locuri;
- Dezvoltarea de structuri specializate pentru atragerea de investiții străine;
- Crearea de facilități pentru investitori;
- Încurajarea exportului de produse cu valoare adăugată mare;
- Dezvoltarea antreprenoriatului;
- Cooperarea cu alții în domeniul educației și al formării profesionale;
- Posibilitatea de promovare a produselor și a serviciilor datorită existenței celor mai variate canale de publicitate și a firmelor specializate în acest domeniu;
- Atragerea studenților străini;
- Dezvoltarea de parteneriate cu universități de prestigiu din alți țări;
- Creșterea numărului de burse oferite în străinătate pentru studenții români;
- Îmbunătățirea sistemului educațional;
- Continuarea proceselor de modernizare și dotare a școlilor și a liceelor;
- Preocuparea tot mai accentuată pentru colaborarea cu școlile și licee din străinătate, în sensul organizării de acțiuni comune.

Riscuri

- Emigrarea forței de muncă;
- Instabilitate legislativă;
- Lipsa credibilității mediului de afaceri;
- Desființarea multor centre de cercetare;
- Corupția;
- Creșterea prețurilor la serviciile de telecomunicații și transport;
- Lipsa unei coordonări a acțiunilor de atragere de investitori străini;
- Lipsa de încredere a investitorilor români în piața internă;
- Scăderea nivelului de trai din România ca urmare a lipsei investițiilor în crearea de întreprinderi mici și mijlocii, care ar reprezenta oferta de locuri de muncă pentru o parte semnificativă a populației;
- Omaj ridicat;
- Slabă dezvoltare a ariilor (zonelor) industriale.

Instabilitatea economică din ultimii ani coroborată cu multiplele crize politice au împins câteva companii din România spre țări în care producția se poate realiza cu costuri mai scăzute.

România face eforturi semnificative în atragerea investitorilor străini prin diferite mijloace: predictibilitatea și stabilizarea mediului legislativ, dezvoltarea infrastructurii, stimularea mediului de afaceri, combaterea omajului și crearea de noi locuri de muncă.

Bogdan Barbu, Marian Corduneanu, clasa a XII-a D

Economia global prin prisma lucrurilor „Pământul este plat. Scurt istorie a secolului XXI” (Thomas L. Friedman) și „Lumea e rotund. Pericole ascunse pentru economia globală” (David M. Smick)

Știm unde suntem?

Economia globală se află într-o etapă de redefinire. „Pământul este plat”. „Lumea e rotund”. și viceversa. Ambele afirmații sunt adevărate și credibile, în același timp. Această antinomie în termeni se explică prin faptul că fiecare teorie, luată separat, este adevărată, credibilă, demonstrabilă - prin natura argumentelor aduse de către Friedman și Smick -, dar, împreună, se resping, opunându-se ca și cum ar fi antagonice.

Atât Th. Friedman, cât și D. Smick ne oferă întregul topos care demonstrează, logic și constructiv, pertinent, de necontestat, într-o manieră simplă, elocventă, liniară, că titlurile acestor lucrări sunt cât se poate de relevante și de sugestive pentru a contura noua paradigmă a economiei globale.

În lucrarea „Pământul este plat”, autorul intenționează să dezvolte argumentația despre globalizare din *The Lexus and the Olive Tree*, „în ton cu evoluția lumii”. Așa cum arată un alt mare specialist în domeniu, Joseph Stiglitz, „Friedman în luptă în mod strălucit în lupta de mister ce învluie captivanta și, adeseori, tulburătoare scenă globală, desfășurând-o sub ochii noștri – o lume plată pe care o simțim, însă pe care abia dacă o înțelegem”. Asistăm la o nouă perspectivă incitantă asupra fenomenului complex al globalizării, o disecție lucidă asupra proceselor - care ne marchează existența la acest început de secol, caracterizat prin „aplatizarea pământului” - și a tendințelor care se manifestă în noua economie.

În concepția lui Friedman, „aplatizarea” pământului ar fi o nouă etapă a globalizării, intens tehnologizată sau digitalizată și caracterizată de eliminarea frontierelor comerciale și politice, de interconectarea resurselor, a informațiilor și a cunoștințelor de pe întreg mapamondul, ceea ce duce la o nivelare fără precedent a „terenului de joc”. Lucrarea analizează tocmai acest proces de aplatizare, mișcările derutante ale plăcilor tectonice ale economiei și ale societății globale, ca și emergența unor noi puteri cu caracter global, cum sunt China, India sau Brazilia.

India este un foarte bun exemplu pentru ceea ce se întâmplă, țara cunoscând o dezvoltare uimitoare în ultimul deceniu, în special în domeniul IT, oțel, medicamente și industrie alimentară. Nu mai este țara împlânzitorilor de șerpi, ci a devenit țara împlânzitorilor de computere. De asemenea, economiști celebri contemporani, ca Amartya Sen sau Jagdish Bagwati, sunt de origine indiană. În 2006, pentru prima dată, achizițiile multinaționalelor indiene în străinătate au depășit valoric achizițiile firmelor străine în India, care se alătură acum Chinei, Coreei de Sud, Taiwanului și celorlalți „tigri asiatici” dezlănțuiți pe calea dezvoltării. În noul spațiu al economiei globale, Asia devine centrul, iar China va deveni, în două-trei decenii, puterea economică numărul unu în lume, „atelierul lumii” secolului al XXI-lea.

India reprezintă a doua țară din lume ca număr de musulmani (circa 150 milioane), după Indonezia. Cu toate acestea, nici un musulman indian nu luptă în Irak și nu este prizonier american. Ei nu participă la jihad și asta – consideră autorul - datorită contextului în care au crescut în India, în ultimii 50 de ani: laic, tolerant, democratic, cu economie de piață liberă, care le permite accesul la avuție, la clasa de mijloc, ceea

ce-i face - cu excepțiile de rigoare, desigur – mai puțin mândri. Acest exemplu, la care poate fi adăugat cel al Turciei, ne sugerează faptul că - într-un cadru democratic, pluralist - islamul poate fi și pașnic. Printre programul indian de înarmare nucleară este un musulman, cel mai bogat om din India este un musulman, numeroși guvernatori de provincii sunt musulmani, inclusiv femei, iar o femeie musulmană face parte din Curtea Supremă de Justiție, în timp ce, în Arabia Saudită, ea nu ar avea voie nici să conducă o mașină.

Relevant în acest sens este următorul paragraf:

Un prieten de-al meu, musulman din sudul Asiei, mi-a povestit la un moment dat următoarea întâmplare. Familia sa indiană musulmană s-a rupt în două în 1948, jumătate plecând în Pakistan, jumătate rămânând în Mumbai. Când s-a făcut mai mare, l-a întrebat pe tatăl său de ce jumătatea indiană a familiei o ducea mai bine decât jumătatea pakistaneză. Tatăl său i-a răspuns: „Fiule, când un musulman crește în India și vede un om care trăiește într-o casă mare pe vârful dealului, zice: «Tată, într-o zi am să fiu ca el». Și când un musulman crește în Pakistan și vede un om care trăiește într-o casă mare pe vârful dealului, zice: «Tată, într-o zi am să-l omor»”. Când ai un drum care te poartă către condiția de Om adevărat, ai tendința să te concentrezi asupra drumului și să-ți îndeplinești visele. Când nu ai nici un drum, ai tendința să te concentrezi asupra mâniei și să-ți ții din amintiri.

Noile tehnologii ale informației și ale comunicării au produs un *Big-Bang* în domeniul creșterii și dezvoltării, anulând frontiere tradiționale, care despărțeau lumea dezvoltată de cea „în curs de dezvoltare”, schimbând ierarhiile. Ele au devenit, astfel, factori de „aplatizare”. Pentru prima dată în istoria modernă, sute de milioane de persoane depășesc - în timp record - nivelul subdezvoltării economice. Determinant pentru explozia asiatică a fost accentul pus pe dimensiunea educației, a domeniului de cercetare-dezvoltare și inovare, generatoare de randamente crescânde, fapt ilustrat prin ponderea acestor cheltuieli în PIB și prin numărul de invenții și inovații. Există regiuni, cum este Bangalore, în care activează școli tehnice care rivalizează cu celebra *Massachusetts Institute of Tehnology*. **John Chambers, director executiv al Cisco Systems, relevă concurențizarea** Indiei cu privire la faptul că *locurile de muncă vor merge acolo unde se află cea mai educată forță de muncă, cea mai competitivă infrastructură, un mediu propice creativității și politici guvernamentale care sprijină mediul de afaceri. Este un fapt inevitabil. Prin definiție, acești oameni vor avea cel mai ridicat nivel de trai. Și nu este absolut necesar ca ei să trăiască în țările care au fost portdrapelul Revoluției Industriale.*

Aceasta a făcut ca, pe piața globală a forței de muncă, oferta personalului calificat să se dubleze în ultimii 20 de ani, fiind când țările occidentale să adopte măsuri de reducere a salariilor și de antiimigrație, pentru a evita creșterea omajului. Un alt fenomen marcant și îngrijorător pentru Occident este relocalizarea multor capacități productive în țări asiatice, din rațiuni de competitivitate pe care acum le putem înțelege. Ciclurile economice tradiționale sunt date peste cap de creșterea furibundă a economiilor asiatice, iar jocul economic mondial se schimbă în chip fundamental. Trăim într-o lume interconectată, într-o societate a cunoașterii, în care informația și inovația sunt proiectate rapid spre toate azimuturile. Așa cum arată Daniel Dăianu, în introducerea cărții, „teoria endogenă a creșterii economice, ce datorează mult lui Paul Romer (economist cu care Friedman dialoghează benefic în stabilirea „măsurilor de aplatizatori ai lumii contemporane”, explică de ce, în anumite circumstanțe, randamentele pot crește în pofida restricțiilor materiale și de capital” (p.10). Această teorie explică, în bună măsură, fenomenul asiatic. „Bătăliile economice ale viitorului vor fi câștigate tot mai puțin de avocați și deținători de diplome MBA”, avertizează același Daniel Dăianu.

Potrivit lui Friedman, actuala globalizare nu este prima din istorie. Chiar Marx sesiza, la vremea sa, evoluția capitalismului spre o piață globală, de unde și internaționalismul proletar care să i se opună, un fel de variantă a actualei *Internationale de la Porto Alegre*, care luptă pentru reducerea inegalităților care se mențin sau chiar se accentuează - potrivit coeficientului *Gini* (a se vedea în acest sens lucrarea lui William Pfaff, *Mânia Națiunilor*, titlu care parafrazează celebra *Avuția Națiunilor* a lui Adam Smith). Aceste variante sunt puse de către Friedman pe seama psihologiei colective tributar materialismului, consumatorismului, mercantilismului, toate afectând productivitatea socială. Se cere o revenire la valorile morale, fiind de care ne-am îndreptat către un sfârșit de civilizație, în termeni spenglerieni (Oswald Arnold Gottfried Spengler - filozof idealist (reprezentant al antiintellectualismului) și istoric german, preocupat și de matematică, știință și artă. Opera sa cea mai cunoscută este *Declinul Occidentului*, publicat între 1918-1922, în care își elaborează concepția metafizică asupra evoluției ciclice a civilizațiilor), deși autorul nu crede în a-zisul determinism istoric.

Un rol fundamental în toate aceste schimbări revine și elitelor politice și administrative (de exemplu, importanța moștenirii coloniale britanice - în cazul Indiei), noii mandarina meritocrați, capabili să formuleze și să aplice o strategie de dezvoltare. Există, însă, o criză instituțională la nivelul celor chemați să realizeze așa-numita „gubernanță globală”. Este nevoie de instituții noi și de o îmbunătățire netă a performanțelor celor existente pentru a face față noilor probleme globale. Există, în acest sens, un deficit de gubernanță globală, o tot mai vizibilă asimetrie între globalizarea economică și cea politică, pe care o sesizau G. Soros și J. Stiglitz, care pare să ne conducă spre un soi de „anarhie globală”, așa cum avertiza R. Kaplan.

Actualele conflicte geopolitice din spațiul global, ca și noile schimbări climatice, se înscriu bine pe această linie. Ce ne vom face dacă miliardele de locuitori ai Asiei vor începe să consume resurse neregenerabile în ritmul în care o fac astăzi americanii? Criza energetică sau „blestemul petrolului” este marea provocare a următorilor ani. Cum vom reuși să stăpânim dezlănțuirile militariste, „ciocnirea civilizațiilor”, fundamentalismul religios și etnic sau terorismul? Friedman vorbește despre o „teorie Dell” de prevenire a conflictelor, dar aceasta ar fi insuficientă prin raportare la dimensiunile fenomenologiei globale.

Mizele sunt uriașe. Actuala globalizare aduce avantaje certe, dar și riscuri, inegalități și amenințări majore, care - dacă nu sunt conștientizate și stopate - pot conduce la eșec sau chiar la colaps. Economii au învățat despre ciclurile Kondratiev, cicluri lungi, de 50 de ani. Ele ne fac să ne amintim că, acum aproximativ o sută de ani, lumea trăia o altă variantă de globalizare, cu evoluții tehnologice remarcabile, cu o intensificare fără precedent a schimburilor, cu fuziuni de capitaluri, liberalizare, deschiderea piețelor. Or, replica, refluxul, faza întunecată a ciclului au fost devastatoare: protecționism, rasism, două războaie mondiale, divizarea lumii sau înghețul nuclear. Ce va urma de acum putem doar să ne imaginăm. Tot spunea Einstein că imaginația este mai importantă decât cunoașterea...

Thomas Friedman consideră două date drept creatoare de destin în lumea de astăzi: 9.11.1989 (căderea zidului Berlinului) și 11.09.2001 (atacurile asupra simbolurilor americane, turnurile *World Trade Center*), unul creator și altul distrugător, unul deschizând ferestrele lumii, celălalt închizându-le, fiind procese complementare și contradictorii atât de caracteristice acestei lumi, în care nimeni nu se mai simte în siguranță. În noua dezordine mondială, cei mici pot să se considere mari, cei mari pot deveni neputincioși. Conflicte asimetrice și amenințări atipice amenință civilizația și tot ceea ce mai era unitar. Alienare, excludere și autosuficiență, limitare, suspiciune generalizată și suferință. S-a spus că lumea a devenit mai interdependentă. Da, în sensul că cel rău este dependent de cel bun, hoțul - de cel furat, criminalul - de victimă.

Emblematic este personajul numit Bin Laden. Pentru „evenimentul de la 11 Septembrie”, el a creat o rețea, o „companie” virtuală, numind specialiști pentru fiecare operațiune: un manager general, unul financiar, piloți sinucigasi conduși de către un șef de echipă, plus personal auxiliar, rezervându-și pentru sine ideologia și coordonarea generală a operațiunii. El și-a folosit imaginația pentru a aplatiza lumea, prin încercarea de a-i coborî pe toți la același nivel, o imaginație malefică. Însă există și una benefică, care - îi propune același scop, doar că prin încercarea de a-i ridica pe toți la același nivel. Din „supra primordiale globalizării” au luat naștere cele două variante de aplatizare și adevărata luptă se dă între ele.

La rândul lor, există două tipuri de societăți: unele - care au mai multe amintiri decât vise - și altele - care au mai multe vise decât amintiri. Primele se apropie de sfârșit și pot reacționa agonizant, celelalte sunt vitale și au viitorul în față. De aceea - afirmă Thomas Friedman - America trebuie să rămână „fabrica de vise a lumii”, cu toată naivitatea și optimismul său: „*Trebuie să ne amintim că aceste valori sunt adevărata bază pentru siguranța noastră și adevărul nostru izvor de tărie. Și trebuie să recunoaștem că dușmanii nu ne pot înfrânge niciodată. Numai noi înșine ne putem înfrânge, decizându-ne de regulile care ne-au servit atât timp*”.

Președintele Bush este acuzat că „a exploatat fără rușine” sentimentele legate de 11 Septembrie în scopuri politice înguste, ridicând bariere între America și restul lumii, dar și între poporul american, istoria și identitatea sa. S.U.A. nu mai exportă speranță, ci teamă. Ele au devenit „Statele Unite ale Luptei Împotriva Terorismului”. Or, lumea trebuie să lucreze cu imaginația lui 9.11 și nu cu cea a lui 11.09. Prima nu poate schimba tradițiile și modul de viață al diferitelor popoare, dar poate crea un context în care ele însele să se schimbe pe cale democratică, să-și transforme amintirile în vise.

„*Nimic nu a contribuit la întârzierea apariției unui context democratic în țări precum Venezuela, Nigeria, Arabia Saudită sau Iran mai mult decât blestemul petrolului*”. Cei care au petrol și se îmbogățesc din el nu-și mai dezvoltă talentele și energiile creatoare ale oamenilor, nu-și perfecționează instituțiile. Conducătorii acestor țări nu trebuie să se explice în fața propriilor popoare, pentru că trăiesc din renta

petrolierii nu din taxe. Or, „fără impozitare nu există reprezentare.” În lumea arabă, cele mai creative sunt țările care nu dispun de petrol sau dispun de foarte puțin, cum e Iordania sau Bahreinul (care și-a epuizat rezervele), în vreme ce acelea care se scaldă în zăcăminte, așa cum este Arabia Saudită sau Iranul, sunt cele mai anchilozate și mai antireformiste. În ansamblu, țările musulmane compun 20% din populația lumii, dar nu realizează decât 4% din comerțul mondial. Ele au nevoie de modele, de exemple bune, de țări musulmane care s-au schimbat, s-au modernizat și căroră le merge bine, așa cum sunt exemplele date mai sus. Stanley Fisher spunea, în acest sens, că „un exemplu bun face cât o mie de teorii”. Dacă nu, s-ar putea ca ele să se vadă nevoite să se schimbe. Odată cu întreaga lume...

Din cel de-al doilea punct de vedere, al lui David Smick, perspectiva economiei globale este completată de dimensiunea piețelor financiare, de oceanul invizibil al fluxurilor de capital. Criza creditelor sub-prime din SUA și legătura acestora cu bursele din Europa, China sau Japonia, deciziile guvernelor din spatele ușilor închise, abordarea Chinei ca superputere economică și financiară, dar și ca factor potențial de instabilitate în viitor, sunt elemente care întregesc tabloul.

Completând și susținând teoria aplatizării lui Friedman, Smick susține că, în cazul lumii finanțelor globale, abordarea trebuie să fie diferită. Nu se poate analiza, distinge sau demonstra dincolo de limita orizontului...perspectiva noastră vizuală este limitată. *E ca și cum am fi obligați să mergem pe un drum nesfârșit, plin de curbe periculoase, cu văi abrupte și pereți de stâncă riscanți. Nu putem vedea înainte. Suntem tot timpul luați prin surprindere și de aceea lumea a devenit atât de periculoasă... și de rotundă.*

În actuala configurație a sistemului financiar global, nimic nu se mai întâmplă logic. Lumea de astăzi este guvernată de răsturnări de situație, de întoarceri și de cotituri neașteptate, care, adesea, au nevoie de milioane de participanți pentru a reconsidera adevărurile devenite datate: *răsturnările sunt cauzate de o serie de mici schimbări destabilizatoare, aparent inofensive, dar periculoase, care ajung la terifiantul punct critic al nesiguranței și al fricii pieței. Asta este ceea ce s-a întâmplat în timpul crizei sub-primelor, iar astăzi suntem din ce în ce mai expuși riscului altor calamități financiare care ne amenință cu o spirală sălbatică a distrugerii și a suferinței.*

Factorii decizionali nu acordă suficient atenție și înțelegere naturii fragile a sistemului financiar global și modalităților în care dezvoltarea creată prin mijloace financiare poate fi pierdută *pe nesimțite printre consecințele neintenționate ale unor acțiuni politice bine intenționate.* Ne aflăm într-un moment în care piețele financiare globale fac posibil, pe de o parte, bună starea, iar, pe de altă parte, o amenință.

Lumea este rotundă din cauza faptului că lumea politică și cea a pieței financiare se înțeleg tot mai puțin una pe cealaltă. Acest lucru este valabil, mai ales, în Statele Unite, unde este luat în considerare o îndepărtare de liberul schimb și de piețele de capital liberalizate. Sistemul financiar global este vulnerabil în fața unui efect psihologic de turmă. Panica s-a răspândit în timpul crizei creditului din 2007-2008, pentru că nimeni nu mai știa care instituții financiare dețineau deșeurile toxice subprime și cu ce costuri. Supraviețuirea sistemului financiar depinde de jocul global numit încredere.

Globalizarea are și mai mulți dușmani în urma crizei economice. Cei care sunt îngrijorați de concurența internațională au etichetat globalizarea drept „cursa lumii către dezastru”. Globalizarea economică a creat prosperitate, dar a produs și o neliniște generalizată. În mod tradițional, o bancă împrumută unui client banii pentru cumpărarea unei locuințe și păstrează acea ipotecă pe perioada împrumutului. Acțiunea de securizare a împrumuturilor a determinat băncile să vândă pieței globale

fluxurile individuale de venit reîmpachetate. Bancherii nu se mai ocupau de managementul riscului, ci de dispersarea lui, cu adaosul unor profituri enorme.

Firmele care examinau băncile, ca Moody's sau Standard and Poor's, considerau bună situația registrelor bancilor-mam neîntrebându-se cum puteau avea atâta succes fără să recurgă la trucuri (expunere în afara bilanțului, nivel periculos de leverage). Băncile considerau că prețurile imobiliare nu vor scădea niciodată la nivel național. Din cauza globalizării financiare, legea dintre PIB-ul Statelor Unite și prosperitatea națională a slăbit, adâncind inegalitatea veniturilor. Unele dintre profiturile investițiilor la bursă reprezintă premisa unei creșteri viitoare în afara SUA, ceea ce este inaccesibil non-investitorilor. În ultimii ani, economia mondială a explodat, dar salariile nu sunt suficiente pentru a prospera în noul context.

Cei bogați investesc în acțiuni și în fonduri mutuale internaționale și participă, astfel, la boomul global al productivității. Baza proprietarilor de capital financiar este, însă, mică. Rata scăzută a economisirii din America arată inegalitatea distribuirii prosperității și încrederea exagerată a americanilor în sustenabilitatea economiei.

Acestea sunt trăsături caracteristice noii construcții a economiei globale. Transformări categorice au loc cu repeziune în toate colțurile mapamondului, redesenând arhitectura economică și chiar cea individuală. Nimic nu va mai fi la fel. Modelul implicațiilor este prea elaborat. Spiritul libertății, care a învins odată cu căderea zidului Berlinului, l-a făcut pe F. Fukuyama să vorbească despre „sfârșitul istoriei” și trecerea într-un alt timp. Dar a venit 11 Septembrie și am recăzut în istorie. Iar noi o facem pe Dumnezeu și decidem cine trebuie să trăiască și cine să moară. Milioane de oameni mor de foame într-o lume în care există un surplus de hrană. Ne aflăm într-o profundă criză de identitate, care s-a focalizat în domeniile politic și economic, dar, în esență, este o criză a spiritului.

Noi nu mai știm cine suntem, ne ignorăm adevărata noastră identitate, aflându-ne în căutarea noului eu, a noii matrici... în noua logică a economiei globale...„un cerc cu centrul pretutindeni și circumferința nicăieri” (sau viceversa).

Călin Calinciuc, clasa a XII-a B

Marian Corduneanu, clasa a XII-a D

Jreversibilitatea procesului globalizării

Epoca globalului

Globalizarea, pe lângă faptul că este discutat și tratat sub diferite forme prin prisma diverselor paliere ale societății în care trăim, reprezintă un fenomen inevitabil. Nu suntem (nici ca indivizi luați în parte și nici ca popor sau națiune) în măsură să decidem sau să alegem dacă vrem globalizare sau dacă o acceptăm. Astăzi globalizarea există pur și simplu, iar noi suntem oarecum predestinați să trăim sub semnul acesteia, sub spectrul ei și să-i facem față. Ce este sau ce înseamnă, însă, în mod concret, acest fenomen pe care ne-am obișnuit să-l numim „globalizare”? Este imposibil să epuizăm într-o definiție sau într-o formulare toate resorturile pe care le implică această realitate. Pe scurt, putem spune că globalizarea este „sistemul nou, foarte bine uns și interconectat”, care a înlocuit „sistemul lent, stabil, ciopârțit al Războiului Rece care dominase politica internațională începând din 1945”. Prin globalizare, noi am

devenit și suntem „un singur fluviu” (Friedman, 2001). Pe acest cadru de bază și generalizant, se adaugă, apoi, toate celelalte componente care alcătuiesc societatea postmodernă în care trăim: economico-financiar, politic, cultural și chiar religios. Nimic din ceea ce se întâmplă acum, în societatea noastră, nu rămâne necontaminat de realitatea și de forța globalizării. Globalizarea a devenit simbolul vremurilor noastre.

Forța motrice care a direcționat evoluția lumii către acest punct o constituie „mirajul” capitalismului liber de piață, cu toate avantajele care decurg de aici. Integrarea în mecanismele acestui sistem politico-economic, pentru a beneficia din plin de efectele sale, constituie un deziderat al tuturor popoarelor care aparțin culturii de factură europeană și nu numai. Cei care au cunoscut odată, în mod direct sau chiar indirect, superioritatea capitalismului liber de piață – prin comparație cu celelalte tipuri de societăți politico-economice – sunt atrași, într-un mod ireversibil, spre acesta. Iar odată extins și implementat (acest sistem), în cât mai multe părți ale „globului”, devine imposibilă funcționarea normală a unei societăți civilizate care se autoexcluează din acest proces. Aici intervine „globalizarea”, care creează o legătură, o conexiune reală, simultană și multiplă, pe toate planurile, cu toate națiunile sau regiunile străbătute de acest „fluviu”. Se poate spune că, pe acest fond, apar reacțiile adverse și violente din partea acelor care nu recunosc superioritatea capitalismului și nu își exprimă, astfel, intenția de aderare la acesta, ci, dimpotrivă, manifestă o atitudine dezaprobativă, uneori chiar distructivă față de el sau față de valorile și simbolurile sale. A nu accepta globalizarea ca fenomen general (dincolo de lipsurile și de imperfecțiunile sale) nu înseamnă un simplu refuz, ci reprezintă o opțiune clară pentru plasarea într-o arie de civilizație complet diferită de cea europeană.

Fenomenul globalizării a luat naștere în spațiul lumii occidentale și s-a extins în urma dorinței ferme și a deciziei conștiente asumate, de către celelalte state, de a se conecta la acest sistem în vederea câștigării unor beneficii de pe urma lui. Însă, această constatare simplă nu presupune că relațiile care se instituie între diferiții parteneri, care au aderat la sistemul globalizării, sunt unilaterale și rigide, ci comportă grade de complexitate extrem de diferite. Rolul, pe care fiecare îl deține în procesul globalizării, nu este definitiv distribuit. De aceea, globalizarea se caracterizează, ca și sistem economic, prin deschidere, inovație și mobilitate, schimbare continuă. Nimic nu este și nu va fi bătut în cuie din acest punct de vedere. Nu există, practic, valori absolute. Globalizarea generează o serie de oportunități care pot fi valorificate cu drepturi depline și egale, chiar dacă, uneori, în moduri diferite, de oricare dintre locuitorii „imperului” său, cu condiția de a manifesta inițiativă și suficientă deschidere sau înțelegere. De aici, se poate spune că

beneficiile extinderii globalizării se răsfrâng, în mod nediscriminator, asupra tuturor celor pe care ea i-a cuprins. Interese și obiective clare, dar diferite, există de toate părțile (aici putem încadra și aderarea țărilor est-europene la NATO și integrarea acestora în UE, care constituie componente instituționalizate ale fenomenului mai larg al globalizării).

Până aici, au fost subliniate câteva puncte generale, care se referă la aspectul de receptare a globalizării de către cei cărora li se adresează. Există, însă, și câteva elemente importante care vizează modalitățile prin care globalizarea se manifestă și influențează viața celor care o trăiesc concret. Aici poate fi menționat, în primul rând, ceea ce constituie, de fapt, motorul globalizării, reprezentat de recente progrese din tehnologie, de la internet la telecomunicațiile prin satelit. Premisa decisivă și suflul continuu al globalizării le găsim în ceea ce Thomas L. Friedman numește „democratizarea tehnologiei”. Descrierea pe care el o face acestei schimbări este extrem de vie și de inteligibilă pentru oricine vrea să prindă semnificația concretă a globalizării: „democratizarea tehnologiei este cea care oferă unui număr tot mai mare de oameni, echipați cu tot mai multe computere, modemuri, telefoane celulare, sisteme de cablu și conexiuni prin internet, posibilitatea de a ajunge tot mai departe și mai departe, într-un număr tot mai mare de țări, din ce în ce mai rapid, mai profund și mai ieftin decât oricând în istorie...Grație democratizării tehnologiei, acum toți putem avea acasă o bancă, un birou, un ziar, o librărie, o firmă de brokeri, o fabrică, o firmă de investiții, o școală...” (Ibidem). Această democratizare a tehnologiei a deschis cu adevărat calea unei circulații libere a informației pe toate planurile, proces soldat cu consecințe fantastice sub toate aspectele. În era globalizării, se poate comunica liber de orice constrângeri oriunde, de oriunde. Nu există limitări în această direcție pentru țările racordate la sistemul globalizării. Un alt aspect semnificativ este cel referitor la deplina liberalizare și dezvoltare a comercializării serviciilor și a bunurilor sau a produselor în cadrul globalizării, facilitat, în mod indiscutabil, de către aceeași democratizare a tehnologiei. Pe acest plan, este clar constatarea că anumite disfuncționalități economico-financiare aparent impredictibile, într-o anumită parte a sistemului, vor afecta direct sau vor influența, în mod cert, și celelalte componente (un exemplu des întâlnit, în acest sens, îl constituie fluctuația cotației monedelor naționale în raport cu cele considerate etalon - respectiv dolarul american și euro - în situațiile de criză politică sau economico-financiară, pe care le traversează, uneori, țările care administrează aceste monede, dar pot apărea și situații inverse, când desfurarea activității unor domenii ale economiilor țărilor cunoscute ca superputeri sunt dereglate de crize politice sau militare din alte zone de pe glob). Desigur, rămâne faptul că nimic nu se întâmplă undeva, fără repercusiuni, oricât de mici, asupra tuturor. În special, în ceea ce privește deciziile președintelui SUA - țara care deține, oarecum, rolul unui lider în sistemul globalizării - și desfurarea forțelor politice de aici, putem spune că sunt de interes global, nu doar ca informație, ci chiar la nivelul concret al stării de fapt. Ceea ce facem fiecare dintre noi este determinat și are legătură cu alții; iar acest principiu se aplică nu doar în cadrul unui grup restrâns, ci se extinde la nivel global. Prin aceasta participăm și ne înscriem fiecare dintre noi în mecanismul globalizării.

Globalizarea este un sistem, un fenomen complex, uneori ambivalent, chiar contradictoriu, care a fost privit și analizat în mod diferit de către cei care și-au asumat acest risc sau această provocare. Dar, dincolo de aceste analize, globalizarea rămâne un fapt real, viu, cu care trebuie să ne confruntăm, independent de voința sau de opțiunea noastră. Cel mai mare pericol (semnalat și de către unii teoreticieni) pe care-l poate implica globalizarea este dezumanizarea unora dintre cei pe care valul ei îi înghite pur și simplu. Cucerit de piață, dopat de televiziune, sport sau internet, lumea globalizată trăiește, în același

timp, pe fondul unei crize generale a sensurilor vieții, o paradigmă cu impact cultural și educațional global, simptom îngrijorător, dar sigur, al barbarizării societății viitorului. Cultura tradițională a societăților dispare sau se prefacă în spectacol și în marfă („mcdonaldizarea”), cultura umanistă este eliminată, tot mai mult, de către tehnosciența invadatoare și transformată într-o pseudoștiință. Omul mondial sau globalizat, omul centrat doar economic, riscă să devină omul atomizat care trăiește numai pentru producție și pentru consum, golit de cultură, politic, sens, conștiință, religie și orice transcendență. Probabil acesta este ultimul stadiu în evoluția umanității sau „ultimul om” anunțat de către A. Kojève, în 1947 și de către F. Fukuyama, în 1992. În ciuda tuturor acestor avertismente, nu putem evita sau elimina globalizarea. Singura opțiune care ne rămâne este să ne adaptăm, abordând o viziune echilibrată asupra globalizării, care să ne ajute, în plan concret, să-i fructificăm din plin avantajele și oportunitățile, iar, de cealaltă parte, să-i sesizăm pericolele, pentru a le putea atenua, din timp, efectele. Ca toate fenomenele umane, globalizarea nu este ceva bun sau rău în sine. Se poate spune că prezintă chiar mai multe aspecte pozitive decât negative. Însă, idolatrizându-i excesiv principiile și uitând de ceea ce înseamnă, la nivel personal, factorul uman, globalizarea poate deveni un agent al sfârșitului civilizației noastre, în forma în care aceasta a evoluat de-a lungul timpului.

Ireversibil. Și dimensiunea ireversibilității este dată de locul, contextul, motivațiile sau aspirațiile fiecăruia dintre noi. Nu putem preciza gradul de imposibilitate a revenirii la ceea ce a fost „cândva”. Însă, putem afirma că procesul globalizării există. Aceasta este o certitudine.

Constantin Nichiforescu, clasa a XII-a D

Călin Calinciuc, clasa a XII-a B

Bibliografie

1. BARBER, BENJAMIN R., *Jihad versus McWorld*, traducere de Mihnea Columbeanu, Editura Incitatus, București, 2002.
2. FRIEDMAN, THOMAS L., *Lexus și maslinul*, traducere din limba engleză de Adela Motoc, Editura Fundației Pro, București, 2001.
3. FUKUYAMA, FRANCIS, *Sfârșitul istoriei și ultimul om*, traducere de Mihaela Eftimiu, Editura Paideia, București, 1992.
4. GILPIN, ROBERT, *Economia mondială în secolul XXI. Provocarea capitalismului global*, traducere de Diana Istratescu și Cristina Abobaie, Editura Polirom, Iași, 2004.
5. HELD, DAVID, MCGREW, ANTHONY, GOLDBLATT, DAVID, PERRATON, JONATHAN, *Transformări globale. Politică, economie și cultura*, traduceri de Ramona-Elena Lupascu, Adriana Straub, Mihaela Bordea, Alina-Maria Turcu, Editura Polirom, Iași, 2004.
6. RITZER, GEORGE, *McDonaldizarea societății*, traducere de Victoria Vuscan, Editura Comunicare.ro, București, 2003.
7. STIGLITZ, JOSEPH E., *Globalizarea. Speranțe și deziluzii*, Editura Economica, București, 2003.

IT&C și outsourcing-ul – nișă potențială de business pentru antreprenorii români

Unul dintre cele mai importante segmente de business la ora actuală (la nivel global) îl constituie industria tehnologiei informației (IT).

Se poate aprecia drept una dintre afacerile cu cele mai mari avantaje, cu atât mai mult cu cât, indiferent de ceea ce s-ar întâmpla cu oamenii din punct de vedere financiar, de schimbările care ar apărea la orice nivel - fie social sau moral -, vânzările în IT nu scad neapărat, ci, mai degrabă, iau o altă înfățișare, întrucât apar din ce în ce mai multe alternative la vechile produse care, din plăcere sau din fericire, nu se mai vând ca altădată. De fapt, trebuie să precizăm că piața IT este una dintre cele mai dezvoltate piețe din

lume, întrucât mereu își schimbă înfățișarea, totodată, bineînțeles, și ofertele. Tocmai faptul că ofertele se schimbă, iar cerințele și nevoile consumatorilor asemenea - acest lucru fiind mult vehiculat de producători, care încearcă, în fiecare an sau chiar semestru, să aducă pe piață un produs revoluționar, mult mai performant decât celelalte deja apărute. Chiar și așa, sunt și companii care împrumută concepte ale altor companii care au înregistrat vânzări record cu anumite produse, încercând, în același timp, să aducă ceva nou acelor idei, care, în definitiv, sunt împrumutate. Cu alte cuvinte, nu prea contează cum se creează un produs, atâta timp cât este cel mai bun de pe piață.

Deși este o piață în continuă dezvoltare și transformare, aceasta este destul de capricioasă și poate duce la faliment chiar și pe cei mai inventivi antreprenori sau dezvoltatori. Tocmai inventivitatea are de-a face cu asumarea unor riscuri mari, cel puțin în ceea ce privește afacerile în IT, unde ideea de ieri se poate transforma în produsul din viitor, comercializat, însă, în prezent.

Succesul afacerilor în IT este explicabil exact prin prisma faptului că dorințele oamenilor pentru tehnologie se intensifică, persistă și, desigur, se schimbă. Piața este în expansiune și se estimează că acesta este stadiul în care va rămâne mult timp de acum încolo. Pe de altă parte, în pofida faptului că - începând cu anul 2008 -, marile companii au investit mai puțini bani în dezvoltarea și lansarea unor produse revoluționare, piața IT a crescut considerabil, mai ales în ultimul an. Strategiile de promovare au dat roade, chiar dacă cerințele consumatorilor au rămas cam aceleași, până și pe fondul crizei financiare. De pildă, în România, cifra de afaceri în domeniul IT este colosală și ne referim, bineînțeles, la o țară a cărei economie este destul de ubredă. Dacă facem referire, de exemplu, la Statele Unite ale Americii ori la Japonia sau China, va trebui să vorbim despre o cifră de afaceri în IT de-a dreptul uriașă. În acest sens, avem destule exemple. Să luăm, pentru început, serviciile IT, care cumulează o cifră de afaceri de aproape un milion de euro. Nici sectorul de software nu este mai prost, domeniul IT având o cifră de afaceri de circa 2,5 milioane de euro. Există magazine online, care au vânzări record la produsele IT, acest lucru explicându-se, bineînțeles, prin ofertele la care cumpărătorii nu pot rezista.

Și revoluția tehnologică este la început de drum, așa că ar trebui să ne așteptăm, în continuare, la vânzări record. Companii precum Apple, Samsung, Dell au avut, în ultimii ani, vânzări foarte mari, însă ne vom opri la Apple, ale cărei produse, cum ar fi iPhone-urile sau iPad-urile, au avut un succes inimaginabil - până acum - de nicio companie. De asemenea, trebuie să admitem faptul că și strategiile de promovare au fost pe măsura vânzărilor mari, cu atât mai mult cu cât Apple a mizat pe tehnologii, respectiv, concepte cu totul originale. Samsung, la rândul său, ca alte companii, de fapt, a mizat pe copierea unor concepte, fie și la scară mică, însă produsele lansate au fost, ce-i drept, diferite de celelalte de pe piață. Un alt exemplu ar

fi compania românească Softwin, care dezvolt binecunoscutul antivirus BitDefender, prin urmare, putem afirma că afacerile în IT sunt alternative viabile care, în cele din urmă, pot conduce către venituri importante. Probabil, cea mai bună variantă de afacere în IT, pentru început, ar fi deschiderea unui magazin online care are la vânzare produse IT. Și cum piața este în continuă schimbare, la fel vor fi și ofertele. Înainte de toate, trebuie să știm că, din păcate pentru antreprenori, dar din fericire pentru clienți, concurența este acerbă și este destul de dificil să supraviețuim pe această piață. Atâta timp cât nu există inventivitate, chiar și în ceea ce privește ofertele, și nu dispunem de suficiente resurse financiare, pentru a susține investițiile, nu vom supraviețui în fața concurenței.

De asemenea, putem lua exemplele oamenilor din domeniul IT care nu au riscat, cum ar fi, de pildă, John Opel, pe atunci, CEO al companiei IBM. Acesta nu s-a gândit să cumpere sistemul de operare de la Microsoft. În consecință, compania Microsoft a devenit un gigant pe acest segment; atunci când - într-o afacere în IT - nu se riscă, de altfel, ca în orice altă afacere, și se deschide drumul altuia, chiar dacă este una modestă. Altfel spus, trebuie să se mizeze atât pe prezent, cât și pe viitor sau, mai ales, pe viitor, pentru că serviciile sau produsele IT, dacă sunt cu un pas înainte, cu siguranță, se vor vinde mult mai bine.

Outsourcing-ul

Conceptul se referă la delegarea anumitor sarcini/obiective/activități unor entități externe, care oferă un raport preț-calitate mai bun sau dețin expertiză în domenii specializate.

Externalizarea poate cuprinde un spectru larg de activități. Outsourcing-ul este cea mai convenabilă soluție pentru o companie interesată să devină mai eficientă prin reducerea costurilor și prin accesul la tehnologii de ultimă oră. Totodată, outsourcing-ul rezolvă problema deficitului de specialități cu care se confruntă anumite țări.

„Outsourcing-ul” nu este un concept nou (companiile au folosit întotdeauna servicii din exterior pentru diverse tipuri de operațiuni interne, pentru a se concentra pe principalele linii de business). Dacă, inițial, externalizarea a pornit din dorința de a reduce costurile, ulterior - a evoluat către o metodă de prevenire a riscurilor. Mai ales în contextul recent, multe companii au preferat să externalizeze servicii în loc să angajeze specialiști costisitori, în condițiile în care finanțarea durabilă a devenit o problemă. Trendul de viitor al outsourcing-ului se îndreaptă către identificarea centrelor de competență. Externalizarea se va face către cei care aduc valoare adăugată, un model de business stabil și sunt competitivi din punct de vedere al costurilor.

Software outsourcing este un domeniu foarte cuprinzător. Pe lângă tehnologii și arhitecturi de ultimă generație, furnizorii buni vin în sprijinul afacerilor clienților cu abordări inovative, cu procese moderne, fiind buni cunoscători ai industriei pentru care creează soluția software. Se vor găsi mult timp de acum înainte locații cu cost foarte scăzut. Țările de destinație vor fi țări cu un sistem de educație dezvoltat, dar unde nu s-au făcut încă foarte multe investiții străine care să ocupe forța de muncă și să ridice prețurile. Țările puternic dezvoltate economic sunt cei mai mari consumatori de servicii outsourcing, în principal din cauză că nu mai există suficiente resurse calificate în piață, iar cele existente sunt foarte scumpe. Poliul de atracție pentru cumpărătorii de servicii externalizate se schimbă, dar business-ul în sine va fi de actualitate pentru mult timp. Este un model care ajută firmele să fie mai competitive.

Se consideră că noua provocare pentru companiile de outsourcing, în următorii ani, va fi eficiența, agilitatea, abilitatea de livrare a soluțiilor software într-un ritm mult mai rapid. Piața este extrem de dinamică. Ca tendință în outsourcing, se observă mutarea interesului general din Asia către Europa de Est, mai ales datorită calificării superioare a personalului și a compatibilității culturale.

Piața de IT din România este compusă din două categorii de furnizori. Pe de o parte, este vorba despre furnizorii pentru piața locală, respectiv exportatorii. Global, putem spune că piața este încă în recesiune, mai ales din perspectiva cumpărătorilor din sectorul public. În 2011 și 2012, s-au făcut foarte puține achiziții și, în mod evident, furnizorii care depindeau de această piață au avut de suferit. Din fericire, piața serviciilor de outsourcing din România continuă să se adapteze și să se reinventeze. În domeniul IT, există un potențial enorm de inovare, iar acest lucru a salvat multe firme.

Pe de altă parte, este vorba despre pregătire, strategie și prevenirea riscurilor. Este important să fii specializat, dar - în momente de criză - versatilitatea și capacitatea de adaptare pot crea noi lideri în industrie. După patru ani de scădere a pieței de IT din România, se preconizează că 2013 va aduce o creștere a cifrei de afaceri pentru echipamente, software și servicii IT. Numărul și valoarea contractelor de informatizare pe care le va semnata statul român, în acest an, vor juca un rol important pentru modul în care va evolua industria locală. Cu sau fără contracte publice, piața va continua să se îndrepte tot mai mult către externalizarea serviciilor IT.

Liviu Popovici, Daniel Ghiu, clasa a XII-a B

Studierea în școală

Singura aptitudine general admisă actualmente este reprezentată de către inteligență. Unele analize au propus și memoria pentru acest rol, dar, ulterior, această ipoteză a fost infirmată.

Inteligența colară este o formă specifică, particulară a inteligenței, care se diferențiază de inteligența generală, globală, verbală, practică, mai ales prin specificitatea conținutului său, dar, în același timp, se supune legilor generale ale dezvoltării mintale. Definiția inteligenței colare este posibilă numai în raport cu activitatea colară, ea exprimând gradul de adaptare a elevului la cerințele activității de tip colară. Inteligența colară este, deci, o noțiune - prin excelență - relativă, care depinde, în același timp, de variabilele permanente ale colii, ale sarcinilor colare și ale personalității elevului.

Succesul sau insuccesul colară nu este un indiciu fidel al valorii inteligenței generale sau globale a elevului, întrucât capacitatea de adaptare colară depinde de inteligența sa colară. Aceasta se formează în procesul de colarizare, ca rezultat al structurării potențialilor mintale ale copilului, după natura și după repertoriul activității colare, înglobând, în structura sa, și atitudinea elevului față de activitatea conducătoare a vârstei colare. Ceea ce nu înseamnă că inteligența colară ar fi singurul factor determinant al reușitei colare. Asemenea eficienței relative a inteligenței generale și globale, nici inteligența colară nu este o valoare psihică absolută.

Cunoașterea și afectivitatea sunt strâns legate. Ele se dezvoltă simultan, în relație reciprocă. Factorul afectiv, inclusiv cel atitudinal, constituie principala formă motrice a activității de cunoaștere - în general - și a activității colare - în special. Activitatea colară încununată de succes întărește, consolidează factorul afectiv.

Tendințele și dorințele sunt însoțite, în permanență, de anumite trăiri pozitive sau negative pe care le denumim stări afective. Afectele sunt într-o indisolubilă legătură cu trebuințele, tendințele și intențiile noastre. Ele oglindesc, în fiecare moment, situațiile prezente, rezultatele conduitei, în raport cu impulsurile și aspirațiile noastre. Multe vremeuri nu s-a făcut o separare între motivație și afectivitate. Singurul motiv pentru a le trata separat îl constituie faptul că unele fenomene afective, mai ales cele mai simple, de implicite atitudini, nu constituie factori care să iniție acțiuni susținute. Dar cele mai complexe afecte - sentimentele și pasiunile - sunt principalele motive ale conduitei umane.

Afectivitatea, în ansamblul ei, are o funcțiune extrem de importantă: ea permite o reglare promptă și eficientă a comportamentului. Într-o situație în care nu este timp de reflexie, reacționăm în funcție de afectul dominant, care poate fi salvator. Ceea ce nu înseamnă că ar trebui să ne lăsm ghidați numai de stările afective (din cauza subiectivității lor).

Pornind de la trebuința de explorare și de activitate – motive evidente în activitățile ludice ale copilului mic – se formează, treptat, la elev, motivele activității școlare. Dacă îi întrebăm pe elevi ce anume îi determină să întreprindă eforturi pentru a învăța, răspunsurile pe care le primim sunt, de obicei, foarte variate. Aflăm, de exemplu, că învață pentru a obține o calificare profesională, pentru a reuși în viață, pentru a lua note bune, din dorința de a cunoaște un conținut nou, interesant, din ambiția de a-i depăși pe alții, pentru a primi laude din partea profesorilor și a părinților ori pentru a evita anumite stări conflictuale.

Contribuția factorilor de personalitate la rezolvarea aceluiași probleme poate fi diferită de la un elev la altul. Atitudinea caracterizată cel puțin printr-un grad minim de autoevaluare pozitivă – formată pe baza sentimentului de încredere în sine și de competență – este premisa echilibrului psihic, a „normalității” psihice. Această atitudine orientată optimist în fața obstacolelor inerente oricărei activități este indispensabilă elevului, întrucât ea favorizează

mobilizarea, orientarea, într-un cuvânt, finalizarea eforturilor sale în vederea reușitei școlare „normale”. Orice dereglare cronică a acestei dispoziții stenoase general-echilibrate este simptomul unei tulburări psihice, mai mult sau mai puțin grave, cu repercusiuni nefavorabile asupra capacității de autoreglare a elevului.

La baza autoreglării stenoase cunoașterea. Pentru acest motiv, elevii care se autoapreciază extrem de subiectivizat (nerealist) – din cauza sentimentelor de inferioritate, de nesiguranță și de neîncredere în sine – prezintă, frecvent, o autoreglare slabă, care poate declanșa un proces de inadaptare școlară, mai ales dacă nu este compensată la timp și dacă se asociază cu alți factori „patogeni”. Controlul și reglarea psihică se concentrează în jurul conștiinței de sine, care se dezvoltă paralel cu dezvoltarea voinei ei.

În mod tradițional, școala este locul de producere și de transmitere a cunoașterii, de formare a competențelor cognitive, de înțelegere a sensului vieții și a lumii care ne înconjoară, de înțelegere a raporturilor cu ceilalți și cu noi înșine. Misiunea școlii nu este doar de a pregăti forța de muncă. Școala trebuie să profileze caractere, să-i educe tânărului plină cunoaștere, dorința de a reuși și de a face față schimbărilor de pe piața muncii. În acest context, a vorbi despre violență acolo unde ne așteptăm să găsim cele mai bune condiții pentru formarea și dezvoltarea armonioasă a personalității poate pare un fapt, cel puțin, neverosimil. În ultimii ani, violența în rândul minorilor a constituit subiectul a numeroase dezbateri mediatice. Fenomenul violenței școlare trebuie analizat în contextul apariției sale. A gândi strategii și proiecte de prevenire a violenței școlare înseamnă a lua în considerare toți factorii (sociali, familiali, școlari, de personalitate) care pot determina comportamentul violent al elevilor. Școala poate juca un rol important în prevenirea violenței școlare. Și asta nu numai în condițiile în care sursele violențelor se găsesc în mediul școlar, ci și în situația în care sursele se află în exteriorul școlii.

Reușita școlară are menirea de a exprima nivelul inteligenței, al motivației și al atitudinii, adică să informeze despre nivelurile de dezvoltare psihică ale elevului. Succesul școlar este doar un „barometru” al gradului de adaptare școlară a elevului, fără a fi un scop în sine. Elevul trebuie să ajungă să lucreze nu numai pentru a lua un examen, a evita o pedeapsă, a obține nota dorită, ci - înainte de toate - pentru a asimila cultura și civilizația contemporană.

Bibliografie

1. Cosmovici Andrei, Iacob Lumina, *Psihologie școlară*, Editura Polirom, Iași, 1998
2. Kulcsar Tiberiu, *Factorii psihologici ai reușitei școlare*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978
3. Silvestru Dorina, *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

Bibliotecar, Silviu Suciu

Viața între inteligență și iluzie

Viața este cea mai dură școală, deoarece nu îți niciodată ce examen urmează, dar nu poți copia, deoarece ai subiecte distincte. Viața este asemenea unei punți, care nu trebuie trecut decât după ce a fost testat siguranța ei. În general, viața te supune la încercări dure, care pot fi depășite doar prin inteligență și prin cunoașterea tere de sine.

Inteligența este capacitatea unei persoane de a face față unor situații deosebite și de a le rezolva prin forțe proprii. Iluzia este visul, realitatea imaginată de către o persoană. O persoană inteligentă trebuie să aibă o minte ageră și să facă față cu brio problemelor, dar această afirmație nu este universal-valabilă, deoarece o persoană care nu reușește să rezolve o înecuație în câteva secunde nu este mai puțin inteligentă decât una care a aflat soluția. Noi, oamenii, ne evidențiem prin unicitate, astfel încât fiecare om este special în felul său. Fiecare om se naște cu anumite caracteristici comportamentale și intelectuale, care ne diferențiază unii de alții.

Deși, aparent, între inteligență și iluzie nu se stabilește nici o legătură, ea, totuși, există. Omul - prin natura sa - va căuta mereu să-și utilizeze inteligența, repetându-i zilnic: „Nu-ți face iluzii!”. Dar noi suntem creați pentru a visa, deoarece - în potențialul nostru - stă posibilitatea de a le transforma în realitate, doar a aștepta de ieri va fi speranța de azi și realitatea de mâine.

Marile invenții au fost, de fapt, visurile unor oameni care posedau o capacitate intelectuală superioară. Cu siguranță, pentru ei le-a fost greu să fructifice aceste visuri, mai ales din cauza faptului că nu aveau mijloace moderne de informare, dar - prin dorință și prin muncă titanică - au reușit să rămână în istorie. Datorită unor astfel de oameni - care au lăsat ca inteligența și visurile lor să se îmbine într-un mod armonios, creând ceva util, atât lor, cât și generațiilor următoare -, de înemăni, astăzi, tot felul de obiecte care ne ușurează munca. De la ei trebuie să învățăm și noi să ne urmăm visurile, să luptăm pentru a ne atinge elurile și să muncim pentru ele, deoarece munca este cheia de aur care deschide toate ușile. Poți avea succes după succes, să uleiști lumea cu inteligența ta, dar, fără muncă, acestea vor rămâne doar la stadiul de vis. Toți am avut visuri, iar unii dintre noi încă le purtăm.

Pentru a te împlini în viață, trebuie să purtăm o luptă cu cel mai puternic inamic - cu noi înșine -, pe care îl putem învinge doar prin inteligență. Doar visând, ne vom transforma viața noastră în tărâmul magic din poveștile pe care mama ni le citea atunci când eram mici, fiind, în același timp, permanent conectați la realitate.

Georgiana Arutei, clasa a IX-a D

Contribuția matematicii la formarea culturii generale

Istoria matematicii are un rol important în formarea unei culturi generale la elevi și în formarea personalității acestora. Prezentarea unor concepte matematice în legătură cu momentul în care au apărut și cu matematicienii care au contribuit la dezvoltarea lor pot determina, la elevi, dorința de a afla mai multe informații, precum și creșterea interesului pentru studiul matematicii. Plasarea informațiilor teoretice - aride, pur științifice, pe care le abordează programa școlară la disciplina matematică - într-un context istoric conduce la înțelegerea, de către elevi, a necesității apariției unor descoperiri din matematică și legătura acestora cu viața cotidiană.

Puțini elevi mai știu - după doi, trei ani de la terminarea liceului - o regulă de derivare a unei funcții sau o formulă de calcul algebric, dar poate că o informație, o poveste sau o anecdotă despre un mare matematician sau despre aplicabilitatea unei descoperiri din matematică ar putea rămâne, peste ani, undeva, într-un colț al memoriei.

În cele ce urmează, voi propune câteva exemple de informații care pot fi folosite pentru succesul unei ore de matematică, astfel încât aceasta să aibă un ecou în mintea elevului, dincolo de formule și de rigurozitatea disciplinei.

Încă de la începutul studiului matematicii în școală, elevii fac cunoștință cu diferite mulțimi de numere, pe care le extind adăugând mereu alte elemente. La începutul clasei a șaptea și apoi în liceu, elevii află despre numerele iraționale. În acest context, se pot prezenta la clasă „poveștile” unor numere iraționale celebre:

NUMERUL : Este unul dintre cele mai importante numere din istorie, având o largă aplicabilitate în statisticile mondiale de orice tip. Acest număr a suscitat interesul matematicienilor pe parcursul a 5000 de ani, dar continu să aibă încă multe taine. Valoarea cunoscută și utilizată, în prezent, este de 3.141592653...(aprox. 3,14), dar aceasta a variat în funcție de epocă, de zona geografică și de popor. Matematicienii notează cu raportul între circumferința unui cerc și diametrul său, dar originea acestui

numărul π în încercarea matematicienilor din cele mai vechi timpuri de a rezolva cvadratura cercului, adică de a construi un poligon regulat care să aibă aceeași arie cu a unui cerc dat. Pentru rezolvarea acestei probleme, trebuia cunoscută valoarea lui π . Valorile cele mai apropiate de cea actuală au fost publicate de către Arhimede din Siracuză (287-212 î.Hr.), Claudiu Ptolemeu și Heron din Alexandria. De-a lungul secolelor, preocuparea multor matematicieni față de numărul π a dus la nenumărate controverse.

În secolul al XVIII-lea, matematicianul Johann Lambert a demonstrat că numărul este irațional, iar la sfârșitul secolului al XIX-lea - unul dintre cei mai neobosiți cercetători ai acestui număr s-a dovedit a fi matematicianul englez William Shanks, care a calculat - pe parcursul a 20 de ani - 707 zecimale ale acestui număr (din păcate, efortul său a fost aproape inutil, pentru că, mai târziu, s-a demonstrat că a greșit de la a 528-a zecimală).

În epoca tehnologiilor moderne, cercetătorul japonez Yasumasa Kanada a utilizat 1024 microprocesoare legate în paralel, timp de 10 ore, pentru a obține, astfel, 51 de miliarde de zecimale ale numărului, fără a găsi o regulă pentru succesiunea matematică a acestora.

NUMĂRUL DE AUR: Secțiunea de aur, notată cu litera greacă ϕ (phi), este primul număr irațional descoperit și definit în istorie. El este aproximativ egal cu 1,618033 și poate fi întâlnit în cele mai surprinzătoare împrejurări. Euclid l-a definit pe ϕ astfel: „Spunem că un segment de dreaptă a fost împărțit în medie și extremă rație atunci când segmentul întreg se raportează la segmentul mai mare precum se raportează segmentul cel mare la cel mai mic”.

Raportul de aur poate fi calculat din relația: $\frac{a+b}{a} = \frac{a}{b} = \phi$

Care conduce la ecuația: $\phi^2 - \phi - 1 = 0$, având ca rezultat: $\phi = \frac{1+\sqrt{5}}{2} = 1.618033\dots$

La începutul secolului al XX-lea, matematicianul american Mark Barr i-a dat raportului numele de ϕ (phi), provenind de la prima literă din numele celebrului sculptor Phidias, care a trăit aproximativ între 490-430 î.Hr. Cele mai mari realizări ale lui Phidias au fost statuile Athena Parthenos din Atena și Statuia lui Zeus din Olympia. Barr a decis să-l onoreze cu acest gest, deoarece mulți istorici ai artei au susținut că acesta a folosit de multe ori secțiunea de aur în lucrările sale. Numărul ϕ a fost cunoscut încă din antichitate, iar - din secolul al XIX-lea - a primit numele de „Secțiunea de Aur”, „Numărul de Aur” sau „Raportul de Aur”. Prima definiție clară a numărului a fost dată prin jurul anului 300 î.Hr., de către Euclid din Alexandria, prințelul geometriei, ca sistem deductiv formalizat. Asemenea numere nesfârșite i-au intrigat pe oameni încă din Antichitate. Se spune că - atunci când Hispallus din Metapontum a descoperit, în secolul V î.Hr., că $\sqrt{2}$ este un număr întreg (ex: 1; 2;...) și nici măcar raportul dintre două numere întregi (precum fracțiile: 1/2, 7/6, 45/90, care sunt cunoscute, în ansamblu, drept numere raționale) - adepții faimosului matematician grec Pitagora și anume pitagoreicii au fost extrem de șocați. Concepția pitagoreică despre lume se baza pe o extremă față de arithmos - adică proprietățile intrinseci ale numerelor întregi și ale fracțiilor lor - și presupusul lor rol în cosmos. Înțelegerea faptului că există numere care, precum $\sqrt{2}$, se repetă la infinit, fără a prezenta nici o repetiție sau o regularitate, a pricinuit o adevărată criză filozofică. Pitagoreicii erau, neîndoind, convinși că existența unor numere - precum $\sqrt{2}$ - era atât de înfricoșătoare încât ea trebuia să reprezinte un fel de eroare cosmică, o informație care ar trebui suprimate și ținută secret. Faptul că există numere iraționale a implicat și descoperirea incomensurabilității.

Numărul de aur este strâns legat de **irul lui Fibonacci**, în care fiecare termen este suma celor doi anteriori (1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233...).

Pe măsură ce înaintăm, raportul dintre doi termeni succesivi ai irului lui Fibonacci tinde spre ϕ . Ca o curiozitate: bifurcația ramurilor plantelor și ale arborilor ascultă de irul lui Fibonacci.

Mulți artiști și arhitecți și-au proporționat lucrările („Monalisa” lui da Vinci este poate cel mai bun și cunoscut exemplu) conform raportului de aur, considerând că acesta conferă lucrării o estetică plăcută.

În problemele de politică economică, raportul de aur este folosit în analizele financiare pentru a determina dacă o piață își va continua sau își va modifica creșterea.

Numărul lui Euler: Este cunoscut drept constanta exponențială de creștere, baza logaritmului natural, întâlnit în multe arii ale matematicii. În domeniul financiar, numărul lui Euler este folosit la calculul dobânzii compuse, vital pentru înțelegerea în timp a valorii banilor.

Constanta e (numărul lui Euler) este una de primă importanță în matematică, fiind baza logaritmului natural ($\ln$), precum și singurul număr real pentru care valoarea derivatei funcției exponențiale e^x în punctul $x = 0$ este egală cu 1. Numărul e se definește drept limita seriei $(1+1/n)^n$, când n tinde la infinit, adică :

$$e = \lim_{n \rightarrow \infty} \left(1 + \frac{1}{n}\right)^n$$

Cu aproximație de 10 zecimale, $e = 2.7182818284\dots$

Se consideră că e a fost calculat, pentru prima oară, de către matematicianul elvețian Jacob Bernoulli, în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, pe când acesta studia acumularea dobânzilor succesive, compuse (adică chiar limita de mai sus).

De asemenea, e este un număr atât irațional, cât și transcendent (nu este rădăcina niciunei ecuații algebrice, având coeficienți raționali).

Alături de 0, 1, i și $-i$, e este cel mai important număr din matematică, prin extensie, din celelalte științe pentru care matematica este un instrument esențial (fizica, economia, chimia). Toate cele cinci constante apar în faimoasa și frumoasă identitate a lui Euler: $e^{i\pi} + 1 = 0$.

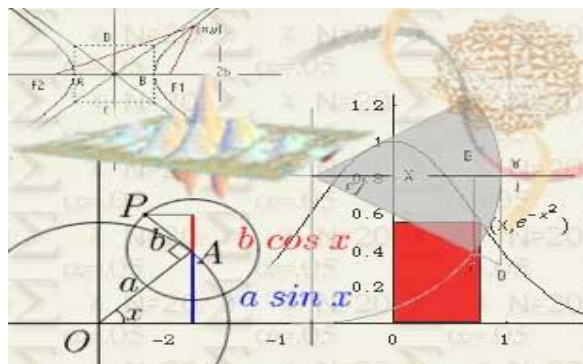
Prima referință la această constantă a fost publicată în 1618, într-un tabel dintr-o anexă a unei lucrări despre logaritmi, scrisă de către John Napier. Totuși, aici nu se face referire la constanta în sine, ci doar la o listă de logaritmi naturali calculați pe baza ei. Se presupune că acel tabel a fost alcătuit de către William Oughtred. „Descoperirea” constantei în sine îi este atribuit lui Jacob Bernoulli. Prima utilizare cunoscută a constantei, notată cu b , a fost în corespondența dintre Gottfried Leibniz și Christian Huygens, în 1690 și 1691. Leonhard Euler a început să folosească litera e , în notația ei, în 1727, iar prima utilizare a lui e - într-o publicație - a fost în *Mechanica* lui Euler (1736). De atunci, în anii care au urmat, unii cercetători au folosit litera c , e era mai des utilizat și, în cele din urmă, a devenit notația consacrată. Nu se cunosc exact motivele care au stat în spatele alegerii literei e , dar unul dintre motive s-ar baza pe faptul că este prima literă a cuvântului exponent. O altă posibilitate ar fi că Euler a folosit-o pentru că era prima vocală după a , pe care el o folosea deja pentru un alt număr, dar motivul pentru care el folosea vocale în notații este necunoscut. Nu este probabil ca Euler să fi ales e pentru că este inițiala numelui său, deoarece el era un om modest, care avea grijă să acorde credit muncii altora.

Este evident că, în acest articol, nu puteam prezenta toate numerele celebre care au schimbat istoria. Cititorii sunt invitați să găsească și poveștile unor altele astfel, poate, matematica va deveni mai frumoasă pentru ei.

prof. Cristina Rîca

Bibliografie:

1. Rodica C. Câmpian – *Din istoria câtorva numere de seamă*, Ed. Albatros, 1973
2. Internet: <http://ro.math.wikia.com>
3. Internet: <http://be-different.com>,
4. www.desprenumere.com,
5. blogspot.com.ro,
6. wikipedia.org,
7. www.foto-club.ro

Matematica - o poveste fără sfârșit.....

În primul rând, cred că matematica are o existență a ei, fără început și fără sfârșit. Matematica există înainte de Big Bang și va exista și după ce universul va ajunge la un sfârșit. Altfel spus, matematica este atemporală, ea nu se modifică și nu evoluează în timp.

Pentru noi, matematica apare ca o știință dinamică, dar asta este o iluzie creată de faptul că descoperim noi și noi teorii, proprietăți, formule... Matematica este undeva acolo, pentru noi, ca să o descoperim. Se cuvine să subliniez faptul că descoperim și nu inventăm matematica. În timp ce invenția este o creație a minții, descoperirea este procesul de a deveni conștient de ceva care deja există. Ca urmare, descoperirea nu este afectată de cel care o face.

Matematica este, practic, singura știință care nu-și retractează afirmațiile, pentru că ele nu sunt bazate pe observații, măsurători, credite. Matematica nu are loc pentru subiectivism și va da întotdeauna răspunsuri corecte. Au fost momente, în istoria matematicii, (de exemplu geometria euclidiană), în care am crezut mult timp că este singura geometrie posibilă, după care am descoperit că nu este așa. Cu toate acestea, geometria euclidiană nu era greșită. Ceea ce era greșit era credința noastră în faptul că geometria euclidiană este o teorie generală, când, de fapt, era un caz particular, care se verifică practic în viața de zi cu zi a universului perceput de noi.

Matematica – deși este infinită din punct de vedere al numărului teoremelor care pot fi extrase - se bazează pe un set simplu de ipoteze și de proprietăți fundamentale. Pentru plasticitate, vedeți matematica ca pe mulțimea numerelor naturale, infinită în număr, dar simplă în definiție.

Matematica este peste tot în jurul nostru, fiind extrem de utilă în instituțiile de învățământ, deoarece îți formează o gândire mai bună și vei fi pregătit să acționezi mai rapid în rezolvarea problemelor din viața de zi cu zi.

Strujan Roby - Ștefan, clasa a IX-a D

Les stades de développement en français langue étrangère

L'analyse des productions des apprenants a montré que les éléments d'une langue sont acquis dans un certain ordre. Ces itinéraires acquisitionnels apparaissent dans le processus d'acquisition d'une langue étrangère chez les adultes et les adolescents « indépendamment de l'ordre dans lequel ces phénomènes sont enseignés ou quelle que soit la manière dont la langue est acquise, acquisition guidée ou non guidée » (I. Bartning et S. Schlyter 2004 : 281).

On peut déterminer le niveau de développement linguistique d'un apprenant à un moment donné en analysant ces itinéraires acquisitionnels. On groupe les phénomènes linguistiques qui caractérisent les itinéraires acquisitionnels en six stades développementaux: stade initial, stade post-initial, stade intermédiaire, stade avancé bas, stade avancé moyen et stade avancé élevé.

Au début du processus d'acquisition, l'apprenant ne fait pas la distinction entre les formes finies du présent (il parle, je vois, etc.) et les formes non-finies qui correspondent à l'infinitif ou au participe passé de la langue cible (*il parler, *je vu, etc.). Il y a un développement graduel vers la distinction entre les formes finies et les formes non-finies qui sont très fréquentes au début du processus d'acquisition. L'apprenant qui a atteint un niveau assez avancé distingue entre ces formes et les utilise en accord avec la langue cible. En ce qui concerne l'accord sujet-verbe, l'apprenant commence par distinguer entre la première et la deuxième personne du singulier des formes verbales et c'est seulement après qu'il réalise l'accord sujet-verbe à la première et à troisième personne du pluriel.

A. Thomas (2005) analyse la production des verbes en « -er » par des apprenants suédophones débutants en français langue étrangère. Son étude est centrée « plus particulièrement sur l'utilisation des formes du type *je parle* » (A. Thomas 2005 : 35). Une forme du type « *je parlE* » peut correspondre à « différentes formes verbales dans l'interlangue des apprenants : un infinitif *-er*, un participe passé *-é*, une 2e personne du pluriel *-ez*, ou encore une forme de l'imparfait *-ais/ait/aient* » (A. Thomas 2005 : 35).

L'analyse de la production des verbes en « -er » des apprenants suédophones montre une différence dans la production des verbes statiques et dynamiques. Les verbes statiques apparaissent fréquemment dans des contextes du présent tandis que ceux dynamiques sont plus fréquents dans des contextes du passé que du présent. Les verbes dynamiques marquent les contextes du présent dans un tiers des cas par des formes du type « *je parlE* ».

W. Klein et C. Perdue (1992) font le lien entre le développement de la morphologie verbale et la structuration des énoncés par l'apprenant. À partir de l'analyse d'un corpus, W. Klein et C. Perdue (1992 : 302) proposent trois stades de développement centrés sur la fonction du verbe dans l'organisation des énoncés : le stade NUO, « nominal utterance organisation » où les énoncés sont organisés sans verbe exprimé, le stade IUO, « infinite utterance organisation » où l'organisation des énoncés est centrée sur un verbe non fléchi et le stade FOU, « finite utterance organisation » où le verbe est conjugué.

L'utilisation du verbe par l'apprenant débutant marque seulement le contenu lexical tandis que le contexte temporel est marqué par d'autres moyens, par exemple par des adverbes de temps, des prépositions ou encore par l'organisation discursive du récit. Même si l'apprenant ne distingue pas entre les formes finies et non-finies, l'utilisation du verbe au stade IUO lui permet d'exprimer des relations

sémantico-temporelles. Ce stade a été également nommé « variété de base ». Selon I. Bartning (1997), à ce stade l'apprenant est « minimalement autonome du point de vue communicatif ». Le passage au stade F.U.O. où le verbe est conjugué va permettre à l'apprenant d'exprimer des relations temporelles entre le temps des événements et celui de la narration d'une manière plus nuancée (W. Klein 1989 : 145). Selon cette analyse, la fonction du verbe va d'un contenu lexical vers la structuration nuancée du discours.

I. Bartning (1997) affirme que le processus d'acquisition contient les étapes suivantes : le stade pré-basique, la variété de base, les stades post-basiques, le stade quasi-natif et la maîtrise de la langue cible. Le stade pré-basique se caractérise par une structuration nominale des énoncés. Les stades post-basiques contiennent les différents stades intermédiaires et la variante avancée. Les stades intermédiaires se caractérisent par le développement du lexique des classes fermées et par la mise en œuvre d'une morphologie idiosyncrasique et de la subordination. Le niveau quasi-natif se caractérise par la maîtrise du lexique et de la grammaire de la phrase, mais également par une organisation discursive non native et des intuitions qui divergent de celles des natives.

Selon C. Germain et H. Séguin (1998 : 33), apprendre la grammaire d'une langue seconde « revient à tenter de maîtriser tout d'abord un certain type de description en vue d'en arriver à une intériorisation susceptible de faciliter un usage approprié de la langue ». L'intériorisation des connaissances grammaticales d'une langue seconde permet une utilisation adéquate de cette langue.

On distingue entre les règles d'usage et les règles d'emploi d'une langue. Les règles d'usage impliquent une maîtrise du système abstrait de la langue tandis que les règles d'emploi englobent la composante discursive. L'acquisition d'une langue suppose la capacité de comprendre et de produire des énoncés corrects du point de vue grammatical en se servant de la connaissance des règles d'usage ainsi que la production des énoncés appropriés à l'intention et à la situation de communication, grâce à la maîtrise des règles d'emploi.

prof. Raluca Elena Colțuneac

BIBLIOGRAPHIE :

- BESSE, H et PORQUIER, R. (1991), Grammaire et didactique des langues, Hatier/Didier, Paris.
- BARTNING, I. (1997): L'apprenant dit avancé et son acquisition d'une langue étrangère, in Acquisition et interaction en langues étrangères, 9
- BARTNING, I. et SCHLYTER, S. (2004), Itinéraires acquisitionnels et stades de développement en français L2, in Journal of French Language Studies, 14
- GERMAN, C. et SÉGUIN, H. (1998), Le point sur la grammaire, Clé International, Paris
- KLEIN, W. (1989), L'acquisition de langue étrangère, Armand Colin, Paris
- KLEIN, W. et PERDUE, C. (1992), Utterance Structure. Developing grammars again, John Benjamins Publishing Company, Amsterdam/Philadelphia.
- THOMAS, A. (2005), Formes ambiguës en -E : input et catégories sémantiques, in Granfeldt et Schlyter (Dir.), Acquisition et production de la morphologie flexionnelle : Actes du Festival de la morphologie, mars 2005 à Lund

Questioning

From his earliest writings, Neil Postman, a well – known American education theorist and writer, has claimed that questioning is a language art as reading and writing are as well. He states that it is of major importance to learn how to ask productive questions.

Broadly speaking, people can distinguish cognitive, affective and social reasons for asking questions in conversations, dealing with knowledge, feelings and relationships. We seek information or solutions to problems, we want to satisfy our curiosity, we want to make contact with or deepen our understanding of another person.

People ask questions having a purpose. In the same way, teachers ask questions according to their purposes. The choice of what questions to ask begins by determining the purposes: 'Why do people ask questions?', 'To what end?' In the classroom the question that may be posed and examined is 'What am I using questions for?' It depends on the teachers to use questions for serving their purposes.

During the teaching - learning process questions are asked not to get new knowledge from students, but to find out what they already know. One of the most important factors influencing learning is what the learner already knows. Taking into account this principle questions might be asked to:

- arouse interest and curiosity concerning a specific topic;
- focus attention on a particular concept or issue;
- stimulate students to ask questions of themselves and others;
- diagnose specific difficulties;
- to provide an opportunity for students to assimilate and reflect upon information;
- to express a genuine interest in the students' ideas and feelings.

A study was carried out in English secondary schools: 40 teachers gave their answers related to reasons for asking specific questions. Teachers from high ability classes used gaining attention and understanding most frequently, those of medium ability classes reported more checking questions and revision questions, while teachers of mixed ability classes tended to stress understanding, gaining attention to move towards teaching point, management and revision. Among the secondary English teachers in the sample, the most common reasons for scientists and mathematicians were checking understanding and encouraging thought. The second language teachers gave more revision and checking understanding, whereas history and geography teachers provided more encouraging understanding and gaining attention. On the basis of this sample, the evidence suggested that teachers' reasons for asking questions vary according to the subject of study they teach, the level of students.

Questions play a crucial role in the educational process. It is well - known that whatever the strategy, method or technique may be used in the classroom, effective teaching depends upon the teacher's skill in being able to ask the right questions that generate different kinds of learning. Teachers need to improve their questioning strategies because the success of an efficient lesson depends on them. On the other hand, teachers should avoid ineffective questioning patterns, for example purposeless questions, questions that contain their own answer, long questions, double - questions, echo questions etc.

As a conclusion, don't be afraid to ask questions: you might find what you are interested in, get an explanation, pose a situation or suggestion, encourage a response or you might discover motivations and feelings.

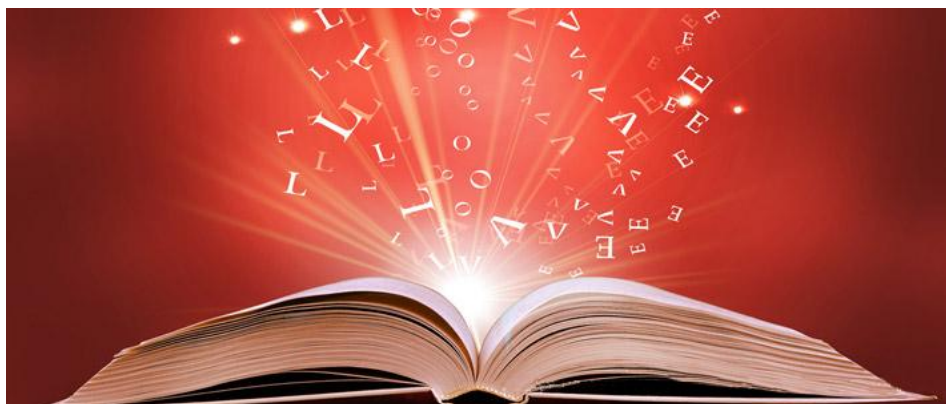
prof. Ramona Chiricheș

Bibliography:

1. Brown, George, Wragg, E.C., *Questioning*, Routledge, 1993
2. Morgan, Norah, Saxton, Juliana, *Asking Better Questions 2nd Ed.*, *Pembroke Publishers*, 2006

Cunoștințele elevilor

În cadrul idealului de viață al tânărului, idealul profesional sau aspirațiile profesionale ocupă un loc deosebit, iar - în cazul celor care se află în perioada alegerii profesiei - chiar dominant. Anii tinereții sunt ani ai pregătirii pentru muncă și ai intrării într-o activitate socială concretă, astfel încât este firesc ca o mare parte dintre aspirațiile elevului să se concentreze asupra viitorului său profesional. Pentru a fi un bun profesionist, nu este suficient ca cineva să-și cunoască meseria, ci trebuie să fie, mai presus de orice, un om bine format ca suflet și ca trup. Omul viitorului trebuie să fie multilateral și creator. Spiritul său va trebui să se distingă prin etos și prin credință, stimulat de emoții și idei umaniste, îmbogățit prin ample sentimente omenești.

Adolescența – vârsta scrutirii optimiste a viitorului, vârsta idealurilor îndrăznețe – se caracterizează printr-o nemărginită sete de cunoaștere, concretizată, între altele, printr-o avidă sete de lectură. Preocupare captivantă și sursă inepuizabilă de întregire a orizontului lor de viață, lectura îi atrage, pe cei mai mulți adolescenți, din următoarele motive: dorința de a afla lucruri noi, pentru distracție, din obișnuință. Pentru trezirea și pentru formarea interesului adolescenților pentru lectură, existența unei biblioteci în casă este o circumstanță favorabilă, dar nu obligatorie. Biblioteca colară și cea publică constituie o altă premisă care favorizează formarea și dezvoltarea gustului pentru citit. Numeroși sunt adolescenții care consideră că „e mai practic și mai economic să frecventezi o bibliotecă colară sau publică, afară de situația când ești un pasionat bibliofil”. Biblioteca colară sau publică constituie o sursă comodă de procurare a cărților pentru lectură, în ipoteza că există deprinderea pentru acest act de cultură sau există preocuparea pentru a fi format. Dacă frecventarea bibliotecii colare, din cauza situației sale în apropierea colii și a obișnuitei legături strânse cu cadrele didactice, se face, potrivit relațiilor adolescenților, sub impresia unei anumite note de impunere, frecventarea bibliotecii publice, care scapă controlului direct al colii, este, de regulă, la alegerea exclusivă a adolescenților înșiși. Deprinderea utilizării bibliotecii publice, încă din perioada colii, conține germenii activității independente de pregătire teoretică pe care o va desfășura adultul de mai târziu. Acele condiții favorabile pe care le oferă biblioteca colară (satisfacerea economică, comoditate și operativitate a interesului pentru lectură) sunt puse la dispoziția cititorilor și de către biblioteca publică. Biblioteca de acasă constituie, de asemenea, o importantă sursă de procurare a cărților de către adolescenții colari. Între varietatea tipurilor de cărți și diversitatea preferințelor cititorilor există, neîndoiește, o strânsă interdependență. Proliferarea primelor atrage după sine îngustarea paletei de coloratură a celei din urmă. Dar și direcția inversă raportului este valabilă: mărirea sferei preferințelor a

cititorilor determină modificări ale tipologiei literare. În mod documentat se obișnuiește a se susține că pulsul literaturii îl dau cititorii tineri. Afirmăm, firește de ordin general, evidențiazăm un aspect (negreț, nu cel mai semnificativ) al participării generației tinere la acest act de cultură.

Evoluția artei a relevat, printre alte fenomene și schimbări puternice care au survenit în receptarea artistică - în sensul deplasării de la contactul spontan cu opera de artă la asimilarea tot mai conștientă a mesajului transmis de către aceasta. S-a cristalizat, a adărat, o lume specifică a artei, în care se poate intra numai cu o pregătire specială și cu aptitudini educate. Chiar și în cazul în care obiectele reprezentau o anumită epocă, un fenomen sau un act social, curent sau cotidian, astăzi - ele sunt percepute ca obiecte estetice. Apariția unei lumi autonome a artei, care a devenit o realitate estetică aparte, a confirmat necesitatea unui mod organizat de a străbate această lume, deci, implicit, o educație estetică a societății, în care oamenii să învețe cum să înțeleagă arta. În teatru, problema amintită are și un alt aspect: opere dramatice scrise în alte timpuri sunt reinterpretate artistic, ele devenind, de fapt, măriri ale frământărilor și ale preocupărilor contemporanilor noștri. Este un adevăr stabilit că teatrul a apărut din necesități umane reale. Prin teatru (ca, de altfel, prin orice gen de artă), omul se transformă pe sine însuși, în același timp, transformă lumea în care trăiește. Opera de teatru este o realitate relativ autonomă. De aceea, în alegerea sensurilor sale, contactul cu spectacolul teatral, nu sunt procese spontane. Relația adolescentului licean cu teatrul este influențată de către contextul cultural și social în care se desfășoară, ea însăși creând o zonă socio-culturală. Activitate culturală dintre cele mai vechi, teatrul a constituit - pentru fiecare epocă - un mijloc de formare specifică a omului. Alături de muzică, arta scenică a constituit și reprezintă, încă, o activitate înaltă. A merge la teatru înseamnă ceva neobișnuit, reprezintă un moment important în viața unui individ, indiferent de vârstă. Teatrul este o ceremonie socială, care cere să fie respectate anumite reguli de comportament individual și social, diferite de cele ale existenței cotidiene. Publicul tânăr are aspirații și motivații proprii, exprimate într-o cultură specifică. Reacțiile sale față de un spectacol sunt, uneori, deosebite de cele ale altor categorii socio-profesionale. Interesul pentru teatru este o componentă esențială a orizontului cultural și spiritual al adolescenților liceeni, interes care exprimă necesități și trebuințe proprii personalității (în formare, deci, foarte mobilă și schimbătoare) ale adolescentului. Interesul pentru teatru nu se reduce la frecventarea teatrului. Se manifestă o preocupare pentru spectacolul de teatru realizat prin alte mijloace din afara instituției teatrale. Contactul cu teatrul nu se face numai direct, prin frecventarea unei instituții teatrale, o parte dintre elevi vizionând spectacolele de teatru numai la televiziune sau audiind emisiunile de teatru ale radioului. Cercetarea relației adolescent-teatru constituie o premisă în cunoașterea publicului, în relevarea dimensiunii sociale a teatrului. Teatrul este un mijloc important de câștigare a prestigiului social, fiind și un indiciu al depășirii nivelului de masă al consumului cultural. Folosind o varietate de mijloace de expresie artistică, tinzând spre cuprinderea tuturor artelor (de la dans până la film și arhitectură) și, deci redând complexitatea vieții, teatrul prezintă conținuturi multiple (filozofice, sociale, politice, de cunoaștere, distractive, psihologice). Participarea la spectacolul de teatru este calea de realizare a unor relații interumane deosebite. Varietatea, complexitatea și „apropierea” de realitatea teatrului, atmosfera specifică din sala de spectacole cer spectatorului un anumit comportament, o anumită pregătire.

Relația teatrului cu filmul a ocupat un loc important în dezbaterile teoretice. De altfel, teatrul a fost activitatea culturală - și genul de artă - care a simțit, încă de la început, efectele apariției cinematografului. Dacă generația vârstnică s-a format spiritual și cultural odată cu dezvoltarea cinematografului, tânără generație și cea adultă au găsit această realitate socială, însușindu-și-o ca una dintre modalitățile principale de educație și de integrare socio-culturală. Impactul filmului asupra tineretului s-a produs într-un anumit

context social și cultural, în care cinematograful era deja consacrat și admis de către societate ca un fenomen necesar și util, ca un mijloc eficace de cunoaștere, educație și formare. Cinematograful a apărut din necesitatea de a depăși limitele impuse de către activitățile culturale tradiționale (în primul rând, teatrul), care cereau spectatorului un nivel de cultură ridicat, un comportament cultural rigid, o poziție socială anumită. Diferențele semnificate între cinematograful și teatrul arată că, în conștiința multor adolescenți, filmul reprezintă o cale importantă de culturalizare, de cunoaștere, de educație. În același timp, se relevă că - la o parte dintre subiecți - se manifestă o atitudine exclusivistă, exprimată prin acceptarea fie a teatrului, fie a filmului. Motivarea alegerii filmului vizează mai puțin aspectele de conținut, de realizare artistică propriu-zisă, cât, mai ales, capacitatea filmului de a satisface nevoile psihologice ale vârstei tinere, orientate, cu precădere, către divertisment.

Ca artă a sunetelor, muzica îmbină aspecte dintre cele mai abstracte ale fenomenului estetic (ordine, echilibru, armonie), cu expresia cea mai sensibilă și cu forme de intuiție directă – sunetele. Este aproape unanimă opinia că arta autentică este un act de comunicare și de cunoaștere. Muzica este un mijloc de exprimare a omului. Muzica deschide căi neumblate, pe care numai universul ei poate păși, un spațiu transparent doar lumii sonorității, spațiu rar masiv în accesibil altor mijloace de comunicare. Problemele educației muzicale preocupă coala și cercetătorii din domeniul psihologiei și ale pedagogiei, datorită noilor exigențe ale artei muzicale contemporane și necesității - care se face tot mai mult simțită - de a fundamenta științific educația - în general -, fiecare componentă a ei, în special. Scopul educației, pentru arta muzicală, poate fi considerat atins în momentul în care elevul a dobândit interese temeinice și variate legate de întreaga complexitate a fenomenului muzical. Artă muzicală nu este doar un el, chemat să îmbogățească și să armonizeze conținutul vieții psihice umane. Această artă poate fi interpretată și ca un mijloc de educație, ca un cadru favorizant dezvoltării personalității și influenței pozitive a vieții sociale.

Cultura generală aduce un real și direct serviciu însuși *profesionistului ca profesionist*, mai ales când este vorba despre elementele conducătoare în viața comercială și industrială. Într-adevăr, sunt o mulțime de probleme sociale și culturale, impuse de către marile organizații economice, a căror cunoaștere și aprofundare, însăși, nu o poate mijlocul pregătirea tehnică în specialitate, ci numai studiile de cultură generală. Aceasta oferă profesionistului, printre altele, acea *structură morală* fără de care el va fi util mai mult sieși decât semenilor săi. Cultura generală servește și la „formarea spiritului”, adică la dezvoltarea funcțiilor sufletești. Or, o judecată logică, un spirit de inițiativă, un simț de cunoaștere sunt însușiri necesare oricui profesionist. În fine, nu se poate trece cu vederea că profesiunea îi separă sufletele pe unii de alții, întrucât specializarea, care progresează din zi în zi, formează *mentalități unilaterale*. Cultura generală - fiind când abstractie de profesiune - îl privește pe om ca om, fiind aceeași pentru toți, prin urmare, numai ea poate reprezenta adevărata bază de organizare sufletească a lumii culte.

Biblioteca, Silviu Suciu

Bibliografie

1. Antonescu, George G. *Educație și cultură*, Editura didactică și pedagogică, București, 1972
2. Ciurea, Rodica, *Câteva particularități psihologice ale limbajului muzical. Educația prin artă și literatură*, Editura didactică și pedagogică, București, 1973
3. Ciurea, Rodica, *Motivații psihologice pentru o educație muzicală timpurie*, în *Educația prin artă și literatură*, Editura didactică și pedagogică, București, 1973
4. Popescu, Vasile, *Idealul de viață al tânărului*, Editura politică, București, 1973
5. Schifirneț, Constantin; Bazac, Dumitru, *Adolescenții și cultura*, Editura Academiei, București, 1974

Școala

Școala în sine nu înseamnă doar o clasă, ci este un spațiu în care venim, zi de zi, în vederea pregătirii noastre pentru viitor. Între pereții acestei clase se află ziua de mâine. Menirea acestei clase nu este aceea de a ne furniza informații pe care, odată cu trecerea timpului, să le uităm, ci de a ne delecta - în noi - dorința de a învăța continuu, pentru tot restul vieții. Din punctul de vedere al unui elev din zilele noastre, a devenit destul de dificil ca să parcurgi cei doisprezece ani de școală, să reții cât mai mult din întregul corpus predat - chiar aproape imposibil pentru mine. Dar noi nu învățăm pentru școală, nu pentru a obține note mari, ci pentru viață: ne pregătim pentru a deveni cineva.

Școala are acea putere de a ne înălța unde știm că nu ne vom coborâmi. Este foarte important ca elevul să conștientizeze efortul pe care îl depune profesorul pentru a-i explica cât mai accesibil materia, în acord cu programa școlară. Orice greutate pe care o întâmpinăm pe parcursul anilor petrecuți la școală, o notă mică sau o muștrare din partea unui profesor ar trebui să reprezinte un impuls către înainte.

Ca viitori adulți - într-o societate care seamănă, din ce în ce mai mult, cu o junglă -, trebuie să fim pregătiți pentru orice obstacol. Trebuie să privim mereu partea pozitivă a evenimentelor și a situațiilor. Faptul că, într-o școală, există reguli stricte sau pretențiile sunt mari, nu trebuie să îți sperie pe elev, ci, dimpotrivă, într-o zi, acesta se va întoarce pe coridoarele școlii cu un sentiment de mulțumire față de instituția care l-a pregătit pentru a deveni om, pentru a reuși să se adapteze mult mai ușor la regulile societății. Astfel, diplomele școlare de absolvire și de studii se vor completa cu cele nescrise de la școala vieții. Partea rațională a unui om se formează pe parcursul școlarizării, înșelăciunea, construirea gândirii și a comportamentului - care nu în neapărat de cunoștințele acumulate în această perioadă -, a trăirilor, aspirațiilor, emoțiilor se formează și cu ajutorul mediului exterior pe care îl frecventăm, al celor care ne înconjoară și al status-ului pe care îl putem deține în această dimensiune umană (din punct de vedere social, economic, juridic, familial, civic, politic). De aceea este foarte important să ne alegem, atent și responsabil, compania în care dorim să fim la un moment dat.

În afara pereților școlii, noi ne putem întregi ca ființe spirituale.

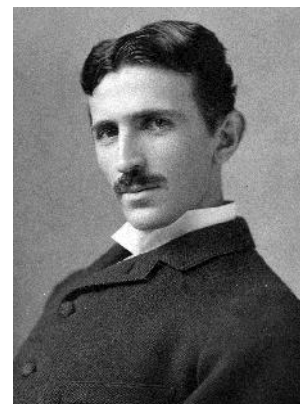
Iulia Șfabu, clasa a IX-a D

Nikola Tesla

Cine este Nikola Tesla?

Numele lui Tesla îl poartă o companie de automobile electrice și o trupă de rock. Legendarul David Bowie a jucat rolul omului de știință excentric în filmul „The Prestige”, în 2006. În serialul „Sanctuary”, Tesla este unul dintre personajele principale, vampir, în vârstă de câteva sute de ani. Dar cine este el în realitate?

Se spune că este de origine română sau că părinții lui erau, că se numea de fapt Nicolae, dar datele oficiale spun că era sârb, născut în Croația. Chiar dacă nu s-a născut în spațiul carpato-danubiano-pontic, Tesla avea totuși

sânge românesc, moștenit din genele părinților săi istro-români, membri ai comunității românești din Croația. Interesul pentru invențiile bazate pe acționări electrice se pare că i-a fost insuflat de cele trei mame sale, care inventau mici aparate electrocasnice în timpul liber. A studiat la Universitățile din Praga - Cehia și Graz - Austria, după care a emigrat în Statele Unite.

Invenții și descoperiri

La începutul carierei sale, Tesla a lucrat pentru Edison la proiectarea generatoarelor de curent continuu, dar a renunțat la această colaborare pentru a-și realiza propriul proiect: motorul de inducție de curent alternativ. Desigur, de ambele părți, au existat opinii contradictorii, Edison susținând utilizarea curentului continuu, iar Tesla - a curentului alternativ. Totuși, cei doi oameni de știință au dovedit respect unul pentru celălalt, lucru dovedit prin faptul că, atunci când a avut loc un incendiu în laboratorul lui Tesla, Edison i-a oferit un laborator de-al său pentru a-și continua cercetările.

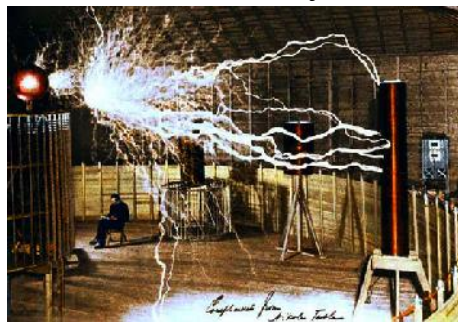
Mintea strălucită, Tesla nu a fost la fel de bun în ceea ce privește traducerea ideilor sale în practică. Tesla a avut sute de brevete de invenții înregistrate pe numele său, dar nu a câștigat Premiul Nobel. Invențiile, precum și munca teoretică a lui Tesla au pus bazele cunoștințelor moderne despre curentul alternativ, puterea electrică, sistemele de curent alternativ, incluzând sistemele polifazice, sistemele de distribuție a puterii și motorul pe curent alternativ, care au determinat cea de-a doua Revoluție Industrială. Invențiile sale stau la baza radarului, ciclotronului, televizorului, rețelelor mondiale de radio și TV, roboților, Internetului, pagerelor, telefoanelor celulare sau programului spațial „Războiul Stelelor” – lansat, de cele trei americani, în cadrul Războiului Rece.

Cele mai faimoase și importante invenții

Tesla a descoperit curentul alternativ și motorul electric alternativ, a inventat radioul - Marconi fiind doar cel care a devenit renumit în urma transmiterii primului mesaj transatlantic -, radarul - chiar dacă Robert A. Watson-Watt este cel creditat -, a descoperit radiația izotopilor radioactivi, a înregistrat, pentru prima dată, undele radio din spațiu, a inventat telecomanda și lampa fluorescentă, a realizat prima centrală hidroelectrică la cascada Niagara, demonstrând că acest tip de energie poate fi folosit, fiind și primul care a făcut experimente de criogenie.

Dacă descoperirea curentului alternativ este o invenție care a influențat foarte mult viața de astăzi, o altă invenție electrică, de care Tesla era convins că funcționează, a rămas multă vreme în faza de proiect: electricitatea wireless. Măsurând undele unei furtuni și ciclul de descărcare electrică, Tesla a presupus că Pământul și atmosfera posedă electricitate și transformă planeta într-un conductor nelimitat, care permite transmiterea de mesaje telegrafice fără fir și chiar transmiterea de electricitate la orice distanță, fără pierderi de rezonanță.

În laboratorul său din Colorado Springs, a experimentat - cu o bobină enormă, cu ajutorul căreia putea crea arce electrice de până la 7 metri și fulgere globulare - un fenomen atmosferic rar, pe care cercetătorii nu-l putuseră reproduce în laborator. Tesla a reușit, în 1899, în Colorado Springs, să aprindă 200 de becuri, de la o distanță de peste 40 km! Mai târziu, în laboratorul din Wardencliffe, statul New York, a încercat să construiască un turn care să genereze energie wireless pentru întreaga planetă, dar, din lipsă de fonduri, proiectul a fost întrerupt.

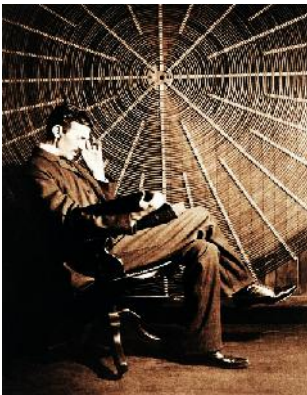
În 2007, o echipă de oameni de știință de la MIT au reușit să aprindă un bec de la o sursă de energie aflată la doi metri distanță, confirmând principiul lui Tesla de transmitere wireless a curentului electric. În septembrie 2012, Nokia anunță lansarea unor telefoane care se încarcă fără conectarea la o sursă de curent, ci wireless.

Lucruri ieșite din comun

Deși are o mulțime de invenții, doar o mică parte dintre experimentele sale au putut fi reproduse, deoarece Tesla putea să vizualizeze, cu cea mai mare ușurință, un obiect, neavând nevoie de modele, desene sau alte experimente propriu-zise. Avea capacitatea de a pune mental, la lucru, o piesă, fără a fi necesar construirea sa efectiv, astfel încât să își dea seama dacă va funcționa sau nu atunci când va fi materializat. El putea dezvolta un întreg concept fără să se folosească de un singur instrument. Abia după ce adapta angrenajului imaginat toate îmbunătățirile posibile și nu mai găsea nici o greșală, dădea formă respectivului produs al inteligenței sale. Fără excepție, toate dispozitivele concepute de către Tesla lucrează exact așa cum le-a conceput el.

Până la 8 ani, Tesla a fost un copil cu un caracter slab, temtor, superstițios, condiție pe care a depășit-o prin puterea autocontrolului. Să nu tăieți forma fizică ale lui Tesla s-au menținut în limite de învidiat până la o vârstă foarte înaintată. La 60 de ani, își mai putea încă angaja trupul în acrobații accesibile numai marilor atleți, iar ochii îi erau la fel de vioi ca ai unui copil. Mai mult de atât, se pare că, de la împlinirea vârstei de 18 ani până la moarte, lui Nikola nu i-a variat nici măcar cu un kilogram greutatea corpului, deși în copilărie era stângaci, la maturitate - devenise ambidextru, folosindu-i, cu aceeași îndemânare, ambele mâini.

Avea o adevărată manie de a termina orice începea, fapt care adesea l-a pus în situații dintre cele mai dificile. Odată, începuse să citească opera lui Voltaire, când a aflat că existau aproximativ o sută de volume tiprite mărunt ale celebrului scriitor. A trebuit să termine ceea ce începuse, dar după ce a lăsat jos ultima carte, i-a spus că acest maraton al lecturilor nu se va repeta. Încă mai mult decât toate aceste lucruri, aspectul deja paranormal al inventatorului, urechea lui Tesla era un instrument extraordinar de captare a semnalelor acustice. Acest simț era în cazul său de 14 ori mai dezvoltat decât în cazul unui om obișnuit. Putea auzi ticăitul unui ceas aflat la trei camere distanță, iar așezarea unei muște pe masa din încăperea în care se afla putea provoca un sunet aproape insuportabil de puternic pentru urechea sa. Otrăvurile care treceau la o distanță de câțiva kilometri avea, deseori, efectul de a-i cutremura întregul corp. Uneori, i se pare că pământul de sub el tremura continuu, așa încât a trebuit să-și pună patul pe picioare de cauciuc pentru a amortiza șocurile resimțite și pentru a reuși să doarmă.

Chiar înainte ca dramaturgul ceh Karel Capek să fi născocit termenul „robot” înainte ca scriitorul american de literatură SF Isac Asimov să fi inventat „robotica”, în culegerea de povești „Eu, robotul”, Nikola Tesla crease un „automaton” („soldat mecanic”) și un navomodel dirijat. „Geniul Omenirii” - așa cum este supranumit Tesla în anumite cercuri - pare să fi avut o dorință obsesivă de pace. Dacă în anii '30 ai secolului al XX-lea, invențiile lui Tesla erau publice, după moartea sa, în ianuarie 1943, au fost sechestrate și ascunse sub autoritatea guvernului SUA. Oficial, după moartea sa, Nikola Tesla a fost trecut în uitare, dar, în realitate, invențiile sale au stârnit interesul vârfurilor Armatei SUA încă din 1945. Tesla oferise

acesteia un navomodel telecomandat care putea fi dirijat prin radio, de la distanță și putea lansa torpile asupra flotei inamice. De asemenea, în 1915, Tesla oferise SUA proiectul unei rachete dirijate, mai perfecționat decât celebra V2 a lui Hitler. Cea mai importantă invenție a lui Nikola Tesla pentru apărarea SUA și a Terrei rămâne celebra „Rază a Morții”, despre care credea că va aduce pacea mondială, tocmai pentru că ea putea distruge într-o clipă orașele și armatele întregi.

Tesla a fost coordonator al proiectului Philadelphia și tot el a pus bazele primului accelerator de particule din lume, bazându-se nu pe teoria relativității, mai târziu emisă de către Einstein, ci pe principiul fulgerului globular.

„Tesla a făcut cunoștință cu tehnica în eteric, tehnica pe care a văzut-o descompus, în detalii, în funcțiune”, afirma - cu zeci de ani în urmă - celebrul inventator român Henri Coandă, despre cel care a fost inventatorul de geniu Nikola Tesla, un nume prea puțin rostit astăzi de către omenire.

Prof. Georgeta Hudici

Bibliografie:

www.bibliography.com, www.wikipedia.org, www.descopera.ro

Charles Augustin de Coulomb

Ilustrat savant și inginer francez Ch. A. Coulomb s-a născut la 14 iunie 1736, în Angoulême, un oraș din sud-vestul Franței. Tatăl său, Henry Coulomb, era funcționar guvernamental și, la scurt timp după nașterea fiului său, a fost transferat la Paris. Mama sa dorea ca fiul său să devină medic. În acest scop, ea i-a dat fiul la învățtură la una din cele mai prestigioase coli ale timpului său - „Colegiul celor patru națiuni”, cunoscut mai mult sub numele de „Colegiul Mazarini”.

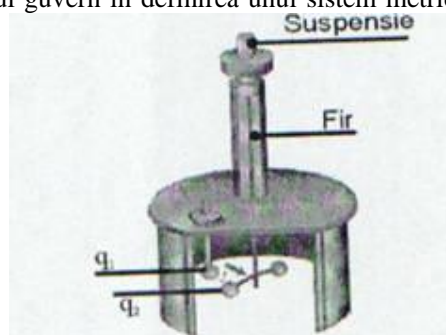
Charles era pasionat de matematică și frecventa, în paralel, orele de matematică de la colegiul Regal din Paris.

A lucrat ca inginer militar pentru Franța, în Indiile de Vest, dar s-a retras la Blois, în Franța, în timpul Revoluției Franceze, pentru a continua cercetările în magnetism, frecare și electricitate. În 1777, a reinventat balanța de torsiune pentru a măsura forța de atracție magnetică și electrică. Astfel, Coulomb a putut formula principiul cunoscut ca „Legea lui Coulomb”, care explică interacțiunea dintre sarcinile electrice. În 1779, Coulomb a publicat tratatul „Teoria mișcărilor simple”, o analiză a frecării în mecanică.

După război, Coulomb a revenit din exil și a ajutat noul guvern în definirea unui sistem metric pentru greutăți și măsuri. Unitatea de măsură a sarcinii electrice, coulombul, a fost numită în onoarea lui.

Balanța de torsiune a fost proiectată de către geologul englez John Michell și îmbunătățită de către chimistul și fizicianul britanic Henry Cavendish. Aparatul a fost reinventat de către fizicianul francez Charles Augustin de Coulomb, care l-a folosit pentru studiul atracției câmpului electric și magnetic.

O balanță de torsiune este formată din două mici sfere,

fiecare având o masă echivalentă cu 1g, atașate de capetele unei tije orizontale, suspendată la mijlocul său printr-un fir subțire sau, mai recent, printr-o fibră de cuarț. Dacă, de exemplu, două sfere de plumb mai mari sunt plasate astfel ca ele să fie adiacente, dar pe fețele opuse ale sferei mai mici, masa mai mică va fi atrasă de sfera mai mare, producând torsiunea firului. Unghiul de torsiune este măsurat prin măsura unghiului carea unui fascicul de lumină reflectat de tijă pe o scală. Astfel, se poate măsura forța gravitațională dintre cele două sfere. În experimentele lui Coulomb, sferile au fost înlocuite cu conductori încărcati electric. Pentru studiul efectelor magnetice a folosit doi magneți.

Torsiunea, efortul de răsucire, este produs atunci când un moment de torsiune se aplică unui obiect. De exemplu, torsiunea este efortul suportat de către un fir atunci când o forță de torsiune se aplică la un capăt, în timp ce capătul celălalt este fixat. Torsiunea poate fi măsurată prin observarea a cât de mult se răsucește un obiect datorită unui moment de torsiune. De exemplu, atunci când un obiect cilindric de lungime egală cu unitatea este răsucit la un capăt, iar celălalt capăt este menținut fix, măsura cu care un capăt al cilindrului se rotește față de celălalt este o măsură de torsiune. Proiectarea pieselor rotative ale mașinilor, cum ar fi arborii cotiți ai motoarelor și arborii elicelor vapoarelor, trebuie să se realizeze astfel încât acestea să reziste momentelor de torsiune induse de forțele de torsiune.

*Gulei Georgiana, clasa a XII-a A
Îndrumător, prof. Georgeta Hudici*

Bibliografie:

<http://ro.wikipedia.org>, <http://www.physicsclassroom.com>

Pila de combustie

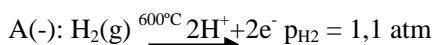
În 1839, William Grove a publicat informații despre o pilă electrochimică care combină hidrogenul dintr-un electrod poros de platin cu oxigenul dintr-un alt electrod poros de platin într-un electrolit de acid sulfuric, pentru a produce electricitate și apă. Descoperirea lui Grove a devenit „tehnologia pililor de combustie”, având o mare importanță pentru lumea modernă.

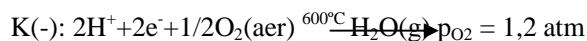
William Grove a tras concluzia logică: a găsi cea mai curată și eficientă metodă chimică pentru a face ca Revoluția Industrială să aibă loc fără poluare. A fost făcut cavaler pentru descoperirile sale și pe vremea aceea lumea va scăpa rapid de poluarea din orașe ca Londra, unde smog-ul începuse să apară ca urmare a dependenței în creștere de combustibilii solizi.

Descoperirea utilizării carbonilor, a petrolului și a gazelor naturale, precum și profiturile rapide obținute prin folosirea acestor rezerve fosile au făcut ca așteptările lui Grove de realizare a Revoluției Industriale nepoluante să fie întârziate cu mai mult de un secol.

Pilele de combustie sunt aparate electrochimice capabile să fie mai eficiente decât motoarele termice care au un randament limitat. Este posibil să se construiască pile de combustie care, teoretic, să transforme mai mult de 80% din energia potențială chimică a hidrogenului în electricitate. Randamentul maxim al unei celule este $\eta = \frac{\text{Lucrul mecanic maxim}}{\text{Energia disipată}}$.

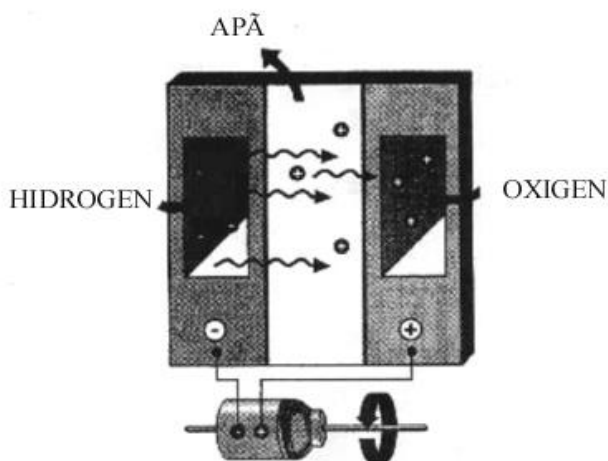
Reacțiile care au loc sunt:

Pilele de combustie trebuie să îndeplinească trei condiții:

- ionii trebuie să fie produși de combustibil și de oxidant;
- electronii trebuie să treacă prin circuitul exterior și ionii - prin electrolit;
- electrozii trebuie să fie poroși, pentru a facilita contactul dintre electrolit și combustibil; natura porozității este foarte importantă: dacă porii sunt prea largi, electrolitul poate trece prin electrod și se poate pierde, iar dacă sunt prea mici, s-ar putea să nu existe un contact suficient între combustibil și electrolit.

Pilele de combustie sunt simple în aparență; electrolitul poate fi un polimer solid; pe cele două părți ale unei foi de plastic special, numit membrană semipermeabilă, sunt presăși doi electrozi formați dintr-o placă de Ni-Pt; acest ansamblu este introdus într-o carcasă; anodul se umple cu hidrogen, iar catodul cu oxigen sau cu aer.

La anod, molecula de hidrogen este disociată în atomi care se transformă apoi în protoni, proces în care se produc doi electroni care sunt transmiși catodului, iar protonii trec prin membrana semipermeabilă.

Electronii de la hidrogen trec prin circuitul exterior dintre cei doi electrozi; ei pot ajuta la alimentarea unui aparat, bec, motor.

Protonii trec spre catod, unde oxigenul a primit electroni din circuitul exterior și s-a transformat în ion negativ; protonii reacționează cu ionul O^{2-} și formează apă.

Metoda prin care pilele de combustie produc curent electric nu necesită ardere sau foarte multe părți mobile. De asemenea, sunt silențioase și fără vibrații. Acest tip de pilă de combustie cu electrolit are o cantitate mult mai mică de metal decât un generator de aceeași putere, clasic.

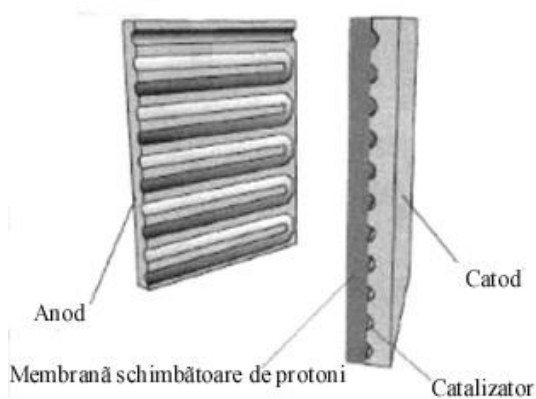
Tipurile de celule variază foarte mult, dar toate au în comun o pereche de electrozi de ambele părți ale electrolitului și faptul că reacțiile chimice au loc la electrozi.

Tipul pilei de combustie	Electrolitul	Temperatura de funcționare (°C)	Observații
Biologic	Clorur de sodiu NaCl	Temperatura camerei	Pilă organică
Cu schimb de protoni	Polimer semipermeabil	50–100	Prima pilă folosită în programele spațiale
Alcalin	Hidroxid de potasiu KOH	50–100	Transformă gaze naturale în hidrogen
Cu metanol	Acid sulfuric sau polimer	50–120	Metanol
Cu acid fosforic	Acid ortofosforic	190–210	Transformă gaze naturale în hidrogen
Cu carbonat topit	Carbonat de litiu și potasiu	630–650	Se utilizează combustibili fosili
Cu oxid solid	Zirconiu	900–1000	Se utilizează combustibili metalici

Sunt utilizați catalizatori; celtorile spațiale au utilizat pile de combustie cu catalizatori din tantal Ta acoperiți cu platin Pt; dacă se utilizează electrozi de carbune acoperiți cu platin, care sunt mai ieftini și pot fi confecționați din carbune reciclat, se obține mai mult curent electric.

Pila de combustie cu membrană schimbătoare de protoni

Materialul membranei schimbătoare de protoni este un film de polimer al acidului perfluorosulfonic; acesta este numit **Nafion 117**, are grosimea de aproximativ 175μm și este transparent; structura sa este:

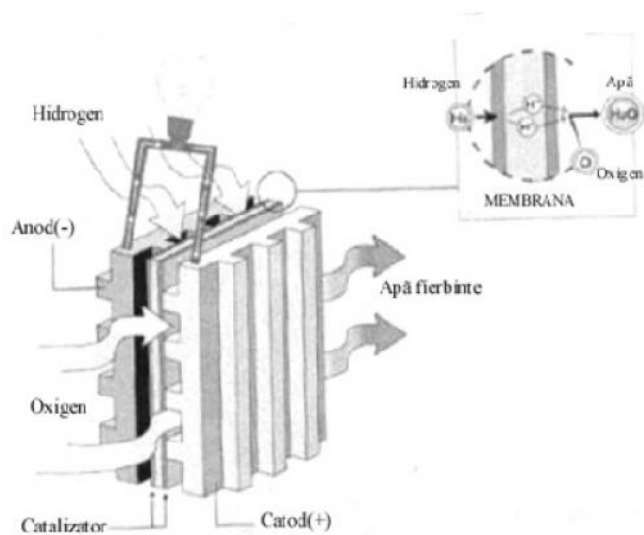

Atomul de hidrogen din capătul moleculei poate fi detașat, iar protonul liber poate migra de la o grupare sulfonică la alta, prin membrană, pentru a trece de partea cealaltă a membranei. Din această cauză, membrana este numită „schimbătoare de protoni”, putând fi asemănată cu un electrolit de acid sulfuric.

Membrana se tratează pentru a elimina impuritățile: cu apă distilată - pentru a dizolva impuritățile de pe suprafață, cu acid sulfuric - pentru a îndepărta ioni metalici și pentru a sulfona suprafața membranei, apoi din nou cu

apă distilată - pentru a îndepărta resturile sulfurice și pentru a hidrata membrana.

Stratul de catalizator este un amestec de platin, pudră de carbune și pudră de membrană, între care se adaugă fibre de carbon. Stratul de catalizator se adăugă de o parte și de alta a membranei prin presare, încălzindu-se la 130°C. Aderența dintre membrană și straturile de catalizator se face adăugând un strat de membrană lichid; solventul se evaporă și cele trei straturi aderă între ele.

Anodul, electrodul negativ al pilei de combustie, are mai multe roluri:

- conduce electronii, care sunt eliberați din moleculele de hidrogen, pentru a putea fi utilizați în circuitul exterior;
- dispersează uniform hidrogenul pe suprafața catalizatorului, prin canalele pe care le are.

Catodul, electrodul pozitiv:

- dispersează uniform oxigenul pe suprafața catalizatorului, având și el canale;
- conduce electronii din circuitul exterior spre catalizator, unde aceștia se recombinau cu oxigenul și cu protonii pentru a forma apă.

Electrolitul este membrana schimbătoare de protoni și are rolul de a conduce numai protonii, blocând electronii.

Catalizatorul facilitează reacția dintre oxigen și hidrogen; este un amestec de platin și pudră de carbon, impregnat pe o foaie de hârtie specială sau pe pânză; catalizatorul este poros, astfel încât suprafața lui să fie maximă.

Hidrogenul intră sub presiune pe partea anodului; când ajunge în contact cu catalizatorul, se scindează în doi protoni și doi electroni; electronii trec, prin anod, spre circuitul extern, unde pot acționa un motor electric și se reîntorc în pila de combustie la catod.

Între timp, pe catod intră oxigenul; la contactul cu catalizatorul, se scindează în doi atomi de oxigen, care reacționează cu câte doi protoni și cu doi electroni din circuitul exterior, formând apă.

Această reacție produce aproximativ 0,7 V într-o singură pilă de combustie; mai multe pile de combustie legate în serie formează o baterie.

Pilele de combustie cu membrană schimbătoare de protoni funcționează la o temperatură relativ scăzută (aproximativ 80°C), ceea ce înseamnă că se încălzesc repede și nu necesită materiale speciale.

Prof. Georgeta Hudici

Bibliografie

Hidrogenul azi – publicația oficială a Asociației Americane de Hidrogen

Wilhelm Conrad Röntgen

Wilhelm Röntgen s-a născut în 1845, la Lennep, în Germania, fiind singurul copil al unui negustor și producător de textile. În copilărie și în adolescență, Röntgen nu dădea semne de aptitudini ieșite din comun, dar avea o pasiune – pe care, de altfel, și-a pierdut-o toată viața: aceea de a face farse mecanice complicate, îndelung elaborate.

În 1862, Röntgen s-a înscris la „școala tehnică” din Utrecht. În 1865, s-a înscris la Institutul Politehnic din Zürich. În 1869, și-a susținut teza de doctorat la Zürich și a fost numit asistentul celebrului fizician August Kundt.

Cum a descoperit razele X?

Röntgen a descoperit razele care îi poart numele din pur întâmplare, experimentând - în cadrul laboratorului său - efectele descoperirilor sarcinilor electrice de mare intensitate prin tuburi de sticlă umplute cu gaz la presiuni foarte joase.

În noiembrie 1895, a descoperit că - în cazul în care tubul prin care trece sarcina electrică este izolat cu un carton negru, care are pe una dintre fețele sale platinocianid baric, pentru a exclude orice sursă de lumină, în condițiile lucrului într-o cameră obscură, acesta devine fluorescent, chiar dacă este la o depărtare apreciabilă de tub. Röntgen a mers mai departe și a observat că același fenomen, al înregistrării transparenței unui corp, are loc și folosind plăci fotografice. Prima radiografie din lume a fost făcută la scurt timp de către Röntgen, surprinzând - pe plăcile fotografice - oasele și inelul unei mâini a soției sale. De aici, savantul a dedus că oasele sunt mult mai puțin permeabile pentru razele X, reliefându-se mai

dur, ca și inelul soției sale.

În aceeași perioadă, descoperirea lui Röntgen a creat senzație. Oamenii foloseau razele X mai mult în scopuri artistice decât medicale. Pentru descoperirea sa, Wilhelm Röntgen a primit premiul Nobel în anul 1901.

Ce sunt razele X?

„Razele X” sau „radiațiile X” sunt radiații electromagnetice. Acest tip de raze mai sunt cunoscute și sub numele de „radiații Röntgen”, după numele descoperitorului lor. Acesta le-a numit „X” deoarece erau necunoscute până atunci. Tehnologia care folosește raze X îi ajută pe medici să vadă anumite organe din interiorul organismului uman. Aceste organe sunt observate foarte ușor cu ajutorul razelor X. De asemenea, cu ajutorul razelor X modificate, se pot observa și plămânii, vasele de sânge sau intestinale. Investigațiile cu raze X sunt ușor de realizat și nedureroase. Razele X pătrund în organism și sunt absorbite în cantități diferite, în funcție de densitatea organului prin care trec. Pe radiografiile, organele cu densitate mare, precum oasele, se văd într-o nuanță de alb. Organele mai puțin dense, precum plămânii, sunt reprezentate în nuanțe închise. Grăsimile și mușchii au tonuri de gri.

Duciuc Adina, clasa a XII-a A

Îndrumător, prof. Hudici Georgeta

Știați că...

...există mari matematicieni români care au avut o contribuție însemnată la dezvoltarea acestei științe (după Gauss, chiar „regina științelor”). În școală, învățăm despre teoreme celebre (Pitagora, Thales, Rolle, Lagrange, Cauchy), dar, mai rar, auzim despre matematicieni români ca Țițeica, Moisil, Marcus, Lalescu. Așa că m-am gândit că un subiect de interes, pentru elevi, ar fi prezentarea unor matematicieni români celebri:

Traian Lalescu (1882-1929): s-a ocupat de teoria ecuațiilor integrale și de aplicabilitatea acestora la rezolvarea unor probleme din teoria ecuațiilor diferențiale. Matematicianul a lăsat articole și studii în domenii ca fizica, trigonometria, geometria, algebra și a publicat primul tratat din lume cu tema „Ecuatii integrale”.

Grigore Moisil (1906-1973): a fost profesor la Universitatea din București, membru al Academiei Române și al Academiei de Științe Bologna. Profesorul a fost fondator al școlii de algebra logicii și teoria algebrică a mecanismelor automate, al studiilor de logică polivalentă. În afara unor tratate în domeniul analizei matematice, algebrei și logicii matematice, G. Moisil este autorul unor cugetări celebre, dintre care amintesc câteva:

- „Învățând matematica, înveți să gândești”;
- „Tot ce e gândire corectă este sau matematică sau susceptibil de matematizare”;
- „Azi facem matematica ce va fi folosită mâine și mai ales poimâine. Când n-am face-o azi, poimâine ar trebui să-o importăm”;
- „Eu sunt omul care demonstrez, nu conving”;
- „Există matematici pure, și matematici aplicate. În matematicile pure, cercetătorul face <<cum trebuie, ce poate>>; în matematicile aplicate, face <<ce trebuie, cum poate>>”;

Gheorghe Țițeica (1873-1934): a fost unul dintre cei mai mari geometri ai lumii și primul matematician român care a publicat mai multe lucrări de geometrie diferențială recunoscute de către lumea științifică internațională. Marele matematician spunea că: „Matematica este un mod de exprimare a legilor naturale, este cel mai simplu și cel mai potrivit chip de a înfățișa o lege generală sau curgerea unui fenomen, este cea mai perfectă limbă în care se poate povesti un fenomen natural.”

Gheorghe Mihoc (1906-1981): a fost membru al Academiei Române și a pus bazele Societății Românești de teoria probabilităților și statistică matematică.

Solomon Marcus (născut în 1925) este un matematician român, membru titular (2001) al Academiei Române. Deși domeniul principal al cercetărilor sale a fost analiza matematică, matematica și lingvistica computațională, a publicat numeroase cărți și articole pe diferite subiecte culturale - din poetic, lingvistic, semiotic, filosofie sau istoria științei și a educației. Solomon Marcus spunea că a te pretinde matematician este o cutezanță pe care puține persoane în cunoștință de cauză și-o pot permite.

Marius Anița, clasa a X-a A

Prof. îndrumător: Cristina Rîșca

Bibliografie:

Dominteanu Pachița, *Didactica matematicii*, Ed. Geneze, Galați, 2002

Rusu Eugen, *De la Thales la Einstein*, Ed. Albatros, 1971

www.epsilon.ro, www.clopotel.ro, <http://ro.wikipedia.com>

Rolul perfecționării și al formării continue a cadrelor didactice în procesul instructiv – educativ

Educația este considerată drept o sarcină ambițioasă pentru dezvoltarea individului și a societății. Fiecare individ este încurajat și ajutat să se folosească de posibilitățile de învățare oferite pe parcursul întregii sale vieți. Din acest motiv, se așteaptă să se ceară foarte mult din partea profesorilor, fiindcă transformarea acestei viziuni în realitate depinde, în mare măsură, de ei. În calitate de actor principal al procesului instructiv – educativ, profesorul se confruntă, continuu, cu o serie de provocări cărora trebuie să le răspundă cu profesionalism și cu tact pedagogic.

Deoarece lumea contemporană evoluează într-un ritm atât de alert, profesorii, asemeni multor alte categorii profesionale, sunt obligați să accepte faptul că formarea lor profesională inițială nu le va fi suficient pe parcursul întregii lor vieți: în cadrul activității didactice, ei sunt nevoiți să actualizeze și să îmbunătățească, permanent, propriul nivel de cunoștințe, precum și tehnicile de predare și de evaluare.

Perfecționarea cadrelor didactice reprezintă o activitate cu conținut pedagogic și social, proiectată, realizată și dezvoltată în cadrul sistemului de învățământ, cu funcție managerială de reglare-autoreglare continuă a procesului de învățământ, la toate nivelurile sale de referință (funcțional-structural-operațional).

La nivel funcțional, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale, de convertire practică a finalităților de sistem în obiective angajate în cadrul procesului de învățământ, în mediul colar și extra colar.

La nivel structural, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de valorificare deplină a tuturor resurselor pedagogice (informaționale, umane, didactico-materiale, financiare) existente la nivel de sistem și de proces.

La nivel operațional, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de proiectare, realizare, dezvoltare și finalizare a activităților specifice procesului de învățământ (lecții, cursuri, seminarii, lucrări practice, ore de dirigenție; activități extrașcolare cu: elevii, cadrele didactice, părinții, alți reprezentanți ai comunității educative; activități manageriale, metodice, de asistență psiho-pedagogică și socială, de orientare colar și profesională, de consiliere), în condiții optime, corespunzător contextului intern și extern existent, pe termen scurt, mediu și lung.

Analiza activității de perfecționare a cadrelor didactice presupune raportarea la conceptele pedagogice de formare, în general, și de formare continuă, în mod special. Formarea constituie funcția centrală a educației (exprimată ca formare-dezvoltare permanentă necesară pentru integrarea socială optimă a personalității umane). Astfel, formarea subordonează, din punct de vedere funcțional, „învățământul care nu este decât un caz particular al formării”.

Conceptul de „formare continuă” definește liniile pedagogice esențiale pentru activitatea de perfecționare a cadrelor didactice, linii conturate la nivelul sistemelor de învățământ, prin consolidarea reformelor deja întreprinse și prin reevaluarea priorităților într-o societate bazată pe tehnologii avansate.

Formarea continuă răspunde la aceste evoluții și la problemele lor integrabile în contextul mai larg al educației permanente. Depinde semnificativ de tradițional, de „remediu la carențele formării inițiale insuficiente pentru întreaga carieră profesională” (didactic), formarea continuă, în accepțiunea sa (post)modernă, „începe să fie concepută ca un proces de lungă durată și de învățare permanentă”, fiind definită ca „un ansamblu de activități și de practici care cer implicarea educatorilor pentru amplificarea

cunoștințelor proprii, perfecționarea deprinderilor, analiza și dezvoltarea atitudinilor profesionale” (EURYDICE. Rețeaua de Informare despre educație în Comunitatea Europeană, 1997, pag.8-9). Este evident că formarea continuă cunoaște o evoluție de la învățământul centrat pe conținuturi transmise la un învățământ centrat pe competențe.

Modalitățile principale de organizare a formării continue a personalului didactic din învățământul preuniversitar sunt:

- Activități metodico-științifice și psiho-pedagogice, realizate la nivelul unității de învățământ sau pe grupe de unități, respectiv comisii metodice, catedre și cercuri pedagogice;
- Sesiuni metodico-științifice de comunicări, simpozioane, schimburi de experiență și parteneriate educaționale pe probleme de specialitate și psiho-pedagogice;
- Stagii periodice de informare științifică de specialitate în domeniul științelor educației;
- Cursuri organizate de către societăți științifice și de către alte organizații profesionale ale personalului didactic;
- Cursuri de perfecționare a pregătirii de specialitate, metodice și psiho-pedagogice;
- Stagii / programe realizate prin activități de mentorat pentru dezvoltarea profesională;
- Cursuri de pregătire și examene pentru obținerea definitivării în învățământ sau a gradelor didactice;
- Cursuri de pregătire și de perfecționare pentru personalul de conducere, de îndrumare și de control;
- Burse de perfecționare și stagii de studiu și de documentare, realizate în țară și în străinătate;
- Cursuri postuniversitare de specializare;
- Studii universitare de masterat;
- Studii universitare de doctorat;
- Dobândirea de noi specializări didactice, diferite de specializarea/specializările curente.

Cadrele didactice din învățământul preuniversitar sunt obligate să participe periodic la programe de formare continuă, astfel încât să acumuleze, la fiecare interval consecutiv, de 5 ani, considerat de la data promovării examenului de definitivare în învățământ, minimum 90 de credite profesionale transferabile. Creditul profesional transferabil este un indicator compozit, care desemnează volumul de muncă și de efort necesar unui cursant pentru promovarea cu succes a unei discipline dintr-un program de formare continuă acreditat, precum și importanța profesională a competențelor care se formează prin parcurgerea unei discipline, tematici sau modul de formare.

Nevoile de formare ale cadrelor didactice trebuie armonizate cu dezideratele politicilor educaționale la nivel european și național, în strânsă legătură cu politicile de reformă a învățământului românesc. Conform noilor prevederi legislative, sunt incluse - în sistemul de evaluare a formării profesionale a cadrelor didactice - și competențele dobândite în contexte non-formale și informale.

Participarea cadrelor didactice din învățământul preuniversitar la programele de formare continuă actualizează, dezvoltă, dar și completează profilul de competențe stabilit prin formarea inițială. În acest fel, formarea continuă contribuie la un spor de profesionalizare pentru cariera didactică, în vederea definitivării profilului profesional al activității didactice.

Atât formarea profesională inițială, cât și cea continuă/perfecționare a cadrelor didactice constituie premisa care asigură calitatea actului de învățământ.

Și la nivel european, și la nivel național, se remarcă importanța din ce în ce mai mare acordată perfecționării și formării profesionale continue. Aceasta nu este privită numai ca o modalitate de

dezvoltare personală a cadrelor didactice, ci devine o investiție superioară în dezvoltarea capitalului uman, cu impact asupra creșterii calității muncii și a vieții.

prof. Simona Rebenciuc

Bibliografie

1. *Legea educației naționale nr. 1/2011*
2. *Metodologia privind formarea continuă a personalului din învățământul preuniversitar aprobată prin OMECTS 5.561/7. X.2011*
3. Eurydice, *Rețeaua de Informare despre educație în Comunitatea Europeană, Formarea continuă a cadrelor didactice în Uniunea Europeană și statele AELS/SEE*, Editura Alternative, București, 1997
4. Cuco, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1999

Cuvinte mici cu definiții mari

M-am așezat pe banca singurătății mele pentru a-mi lăsa sufletul încercat să se destăinuie, m-am așezat aici pentru a-l sărută asupra sufletului tău, m-am așezat pentru a te întreba dacă îți semnifică viața cuvintelor simple.

Ce îți trece prin minte când auzi „cuvinte simple”? Eu mă gândesc la niște cuvinte menite să-ți aline suferința atunci când viața te încearcă, cuvinte venite din adâncul inimii, pline de iubire, cuvinte simple cu semnificații mari. Poate că, pentru tine, aceste cuvinte sunt numite „lucruri mici”, însă, pentru mine, ele reprezintă cheia inimii, mângâierea sufletului și secretul din spatele zâmbetului.

Azi, inima mea îți dăruie-te cele mai frumoase cuvinte, pe care le-a construit cu grijă și simpatie. Te rog, primește-le, strânge-le la piept și du-le în camera inimii tale, iar, mai apoi, în cușorul cu amintiri! Azi, sunt aici, cu tine, azi - uită-te în ochii mei și spune-mi ceea ce te doare!

Timpu trece, iar tu nu îl poți opri; odată trecut, nu îl mai poți întoarce. Din copii devenim adolescenți, din adolescenți devenim adulți, din adulți devenim bătrâni și apoi...nu mai există „apoi”. Există doar cuvintele rostite de noi, de-a lungul vieții, faptele și vârtiturile amintirea omului - care a fost cândva - în gândul celorlalți.

Azi, haide să vedem prin inima celui pe care îl iubim, prin ochii lui - în care razele lumii se reflectă! Să privim dincolo de orice orizont, să ne vindecăm rănilor sufletului, să avem încredere în noi, în ceilalți și în iubire! Să uităm trecutul și să privim prezentul! Să învârm să credem în cuvinte! Haide să zburăm deasupra cerului și să slăbim în urma noastră cuvinte dulci, cuvintele pe care unii le-au așteptat toată viața!

Cuvintele pot vindeca chiar și cea mai adâncă rană lăsată de timp, de oameni, de tine, de noi. Atunci când te întreb „Mă iubesc tu?”, vreau să-mi răspunzi cu inima, vreau să simți: „Ai grijă de tine!”, „Poți trece peste...”, „Sunt lângă tine!”, „Tergeră-i lacrima!”, „Crezi în tine!”, sunt doar câteva dintre infinitele cuvinte care alcătuiesc o expresie clădită pe emoții profunde. Alege greșit, ele pot răni. Alege corect, îți pot da aripă, dar - în același timp -, dacă nu îți sărăvești dincolo de ele, să le simți, pot deveni o enigmă indescifrabilă.

De multe ori, spunem că oamenii pot fi un cuvânt, dar eu tind să cred că sunt o expresie. Sunt expresia lui Dumnezeu în fața vieții și în fața amintirilor. Iar amintirile...amintirile sunt comoara sufletului nostru.

Of! A început ploaia, iar cu trebuie să plec. Dar, înaintea plecării mele, vreau să îți mărturisesc că tu ești un vals de cuvinte, un vals atât de frumos, ești un înger al cuvintelor!

A a c nu pierde timpul, copile, iube te, tr ie te, alege cuvinte care înalță sufletul spre stele!

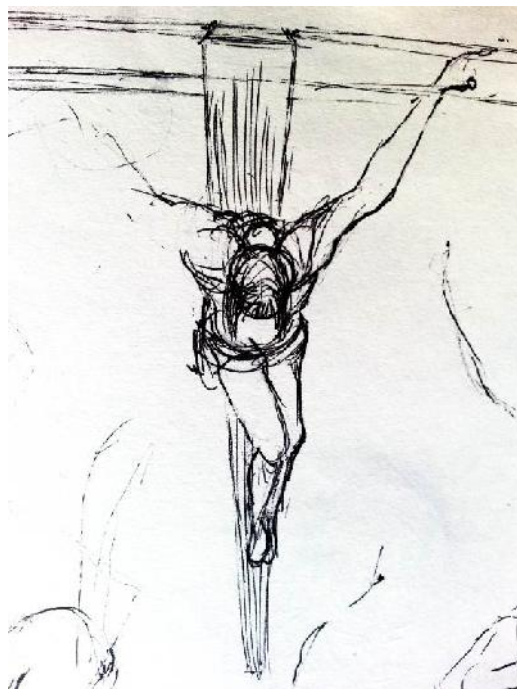
Alina Curic, Alexandra Niță, clasa a IX-a D

Educația – prioritate și responsabilitate națională

Educa ia copiilor i a tinerilor trebuie s fie, în permanen , o prioritate na ional , întrucât, f r educa ie, o societate nu poate evolua nici social i nici spiritual sau moral. Sentimentul de apartenență la un popor, care are o limb și o cultură aparte, este unul firesc, dat de către Dumnezeu, iar țara în care te-ai n scut reprezintă ceva aparte pentru fiecare om.

Nu ne putem dezice de identitatea noastră națională, căci aceasta ar însemna s ne reneg m p rinții i str mo ii. În cazul nostru, poporul român s-a n scut cre tin, din daci i din romani, adic s-a botezat lent, treptat, pe când se forma ca popor nou în istorie, începând cu secolul al II-lea d.Hr., ca urmare a predicii Sf. Apostoli Andrei și Filip. Demnitatea națională, apartenența la un popor creștin-ortodox, de limb român , a fost liantul principal între românii din voievodatele medievale de o parte i de alta a curburii Carpaților, care a asigurat și rezistența Ortodoxiei în fața migrației atâtor popoare războinice păgâne. Vecinătatea cu popoarele slave, venite mai târziu în Europa (secolul al VII-lea) i cre tinate în secolele IX i X, explic i unele influențe slave la români. Pe de altă parte, deformarea sentimentului național firesc într-o atitudine de superioritate față de alte națiuni, precum și tendința de a domina asupra altora creează , ca reacție, un naționalism defensiv izolaționist. Înglobarea forțată a popoarelor în structuri supranaționale și desființarea identității lingvistice și culturale, sub pretextul unității, creează tensiuni și resentimente greu de vindecat. Ortodoxia s n toas nu uniformizează diversitatea etnic , ci o pune în comuniune, adic în unitatea care cultiv libertatea persoanei i a popoarelor în Biserica Una, Sfânt , Sobornicească i Apostolească . Prin aceasta, adev rata Bisericii se deosebe te de Imperiul politic totalitar.

Împ r ția lui Hristos este Împărăția libertății și a iubirii sfinte. Iar iubirea sfântă este iubire pacificat , adic eliberat de patimile egoiste, individuale i colective. Din acest motiv, nici o ideologie de putere nu poate înlocui o spiritualitate profund , bazat pe poc ință (convertire), smerenie și iubire fr țească. Prin demersul educațional-formativ din cadrul orelor de religie, se vine în ajutorul elevilor, promovând cunoa terea lui Dumnezeu, a omului, a cosmosului, a valorilor moralei cre tine, precum: prietenia, dragostea, pacea, dreptatea, reconcilierea, responsabilitatea, solidaritatea i cooperarea între semeni, ca principii de baz ale credinței creștine. Educația religioasă, realizată în școală, reprezintă o ans - care se ofer fiec rui elev - de aprofundare i de cunoa tere a Cuvântului lui Dumnezeu: „Ca (...) s aib bel ugul deplinei în elegeri pentru cunoa terea tainei lui Dumnezeu - Tat l i a lui Hristos”

(Coloseni 2, 2). Sfinții lui Dumnezeu ne învață că pacea interioară a omului și cultivarea sinceră a păcii între oameni sunt manifestări ale darurilor Duhului Sfânt, cultivate - de către om - prin rugăciune, pocăință și fapte bune.

Astfel, atunci când manifestăm blândețe și bunătate față de toți oamenii, simțim prezența lui Hristos în noi și în jurul nostru, vedem - în chipul fiecărui om - lumina chipului lui Dumnezeu în el și îl iubim și îl mâinem în comuniune de dragoste cu Dumnezeu. Când, însă, un om se manifestă în mod violent și agresează un alt om, agresivul îl dezumanizează, iar relația interumană dintre el și alții se degradează. De aceea, pe baza sfintelor canoane ale Bisericii nu pot fi justificate nici dictatura, nici anarhia, nici dominația asupra altora, nici separarea de alții, ci numai respectul reciproc și ajutorarea reciprocă, ascultarea reciprocă și cooperarea pastorală sau misionară. Astfel, responsabilitatea noastră pastorală trebuie să învingă deodată ideologia puterii individualiste și colectiviste, naționaliste și imperialiste, adică atât izolarea identității noastre, cât și dizolvarea acesteia.

Prin urmare, datoria noastră este să cerem permanent - de la Dumnezeu - darul păcii și al iubirii frățești, pe care să îl cultivăm în sufletul nostru și în relația noastră cu oamenii; să promovăm legi, instituții și programe care să protejeze lumea de violență, de hegemonie și de anarhie; să dezvoltăm, constant și consecvent, atât un dialog între Biserici și popoare ortodoxe, cât și o educație sau o civilizație a păcii între toți oamenii, nu o cultură a violenței, a profitului material obsesiv sau a afirmării noastre agresive asupra altora. În această privință, trebuie să urmăm, cu prioritate, lumina sfinților rugători și făcători de pace, care au biruit - în ei înșiși - răul cu binele, violența cu blândețea, lucrând apoi pentru pace și pentru fraternitate între persoane și între popoare. Este o lucrare dificilă, dar, totuși, posibilă cu ajutorul lui Dumnezeu.

În acest zi, valorile educaționale oferite prin intermediul educației religioase din colii sunt necesare, mai ales în această perioadă de secularizare a societății românești, întrucât ele reprezintă, pentru tineri, un reper spiritual esențial și un liant existențial între toate cunoștințele dobândite prin studiul celorlalte discipline. Actul educațional presupune implicare și responsabilitate, corectitudine și fidelitate față de idealurile unei educații integrale și permanente. Nu pot fi înlocuite valorile constante ale educației religioase cu modele efemere ale umanismului autosuficient și antireligios, pentru a susține o pretinsă emancipare bazată pe vidul spiritual al secularizării, care provoacă - în om - un deficit de transcendere și de umanitate.

Educația religioasă și morală îl învață pe copil să iubească pe Dumnezeu și de oameni, credința, speranța și solidaritatea, dreptatea și recunoștința față de părinți și față de binefăcători, discernția și încredințarea, sfînțenia vieții și valoarea eternă a ființei umane.

Prof. Mera Teodor

Priviți-vă în suflet!

Fiecare dintre noi este înzestrat cu un corp și cu un suflet, dar - de cele mai multe ori - preferăm să ne uităm în sufletul altor oameni decât la noi - poate pentru că ne este teamă de necunoscut, teamă de tainele pe care acesta le poate ascunde sau poate doar din dezinteres. Sufletul nostru poate fi epuizat din cauza eforturilor pe care le face pentru a ieși la suprafață și, astfel, el se retrage în „carapacea” creată de noi, rămânând singur și trist.

Poate că zgomotul mașinilor, strigătele oamenilor, insultele, răutatea sau etichetele societății ne opresc auzul la rugămintele sufletului care le strigă neîncetat: „Ai grijă și de mine!”.

Poate că oamenii nu s-ar mai ridica în mod repetat, intenționat, dacă și-am exprima cu adevărat sentimentele?! Tainele sufletului nostru sunt cele mai ascunse și mai profunde, iar noi, în loc să le dezvoltăm, le închidem.

V-ați gândit vreodată că sufletul poate suporta de 1000 de ori aceeași durere? Dar, totuși, de ce nu ne deschidem? De ce nu facem nimic atunci când sufletul urlă înăuntrul nostru? De ce nu iubim? De ce ne este frică? De ce râdem indiferenți și goi la glumele absurdului?

Poate că lucrurile s-ar schimba dacă am merge pe stradă cu sufletul în palme, arătând lumii adevăratele valori, convinși că nimeni nu are nevoie și nu dorește să se întindă cu papucii plini de noroi în el. Haideți să ne acordăm o clipă, un moment în care să ne privim în suflet pentru a ne regăsi!

Gândește-te, acordă-ți timp, stai de vorbă cu tine, ascultă-ți sufletul, iubeste-l, ocrotește-l, dar lasă-l să zboare spre infinit pentru a-ți aduce mai multe lucruri pe care să le poți lua în bagajul vieții!

Sper că te-am pus pe gânduri, încheind cu o întrebare pe care mi-o adresez mie de multe ori, iar acum a sosit momentul să aflăm câteva răspunsuri:

Tu... ce alegi să fii? Un suflet mort, asasinat de răutatea și de egoismul unor oameni, sau un suflet viu și frumos, încrezător în umanitate?

Alina Curic, clasa a IX-a D

Între timp și artă

Timpul este cea mai importantă resursă de care dispune omul. Este cel mai bun vindecător de răni sufletești, dar și cea mai proastă cosmeticiană. Spun „cea mai proastă” pentru că, odată cu trecerea anilor, frumusețea de pe chipul nostru dispare. Zâmbetul strălucitor care cucerea alți oameni, acum, se transformă într-un zâmbet trist, dureros, plictisit, regretând - parcă și el - timpul necruțat care a trecut, tergându-i drumul către inimă.

Ochii nu mai sunt nici ei cei de odinioară, nu mai au aceeași scîlpire pe care pictorii o evidențiau în operele lor. Au devenit uitați, pierduți între timp și artă. Timpul a furat puțin câte puțin din vârsta sufletului, îmbătrânindu-l, dar transformându-l, în același timp, într-o operă a vieții. Odată cu trecerea lui, putem observa că oamenii se schimbă. Unii devin mai înțelepți - având alte concepții despre viață -, alții rămân la același stadiu sau, pur și simplu, refuză să crească, să se maturizeze.

Eu am descoperit că timpul nu poate fi oprit în loc, am descoperit că el nu te iartă și nici nu te așteaptă. Este o înfinitate a tinereții, un mozaic de momente - la maturitate și un mister al bătrâneții. Este cel mai dur profesor, dar și cel mai bun. Ne deschide ochii pentru a ne arăta cine este important, care sunt oamenii de onoare, de caracter sau adevăratele suflete care vibrează și care ard frumos ca o torță.

M-am așezat câteva clipe pe mal pentru a privi marea și m-am întrebat: „Oare ea cum poate rămâne mereu tânără, pur și frumoasă? Ei, timpul nu-i atinge nici un val?”. Plimbându-mă de-a lungul său, am găsit răspunsul: Marea este o artă a profesorului Timp. Dar noi? și noi suntem o artă sau? Sau noi suntem niște tablouri pictate de către viață?

Nu, nu știu răspunsul, dar ceea ce-mi vine în minte acum, privind marea, este citatul marelui scriitor Nicolae Iorga: „În viață risipim ani, iar la moarte cerim clipe”. Risipim timpul cu oameni care nu ne merită - dar acceptăm să ne provoace răni -, risipim timpul alergând după bani, risipim timpul gândindu-ne la trecut sau la viitor și uităm că tot ceea ce avem este „azi”.

Continuăm viața pe drumuri greite, iar - mai apoi - regretăm. Eu trec prin viață privind pe nisip și gândindu-mă că eu sunt arta lui Dumnezeu. Vreau să rămân aici, pe malul mării. Vreau să simt valurile calde care se întorc mereu la mal și să cred că eu, dacă plec în vâzduh, mă întorc, de îmi pare imposibil.

Vreau să trec prin viață ca printr-un spectacol, să mă transform în propria mea artă!

Între timp și artă se află viața. Între timp și artă ne aflăm noi. Între timp și artă se află rîsul în care sunt ascunse tristețile fiecăruia.

Niță Alexandra, Curic Alina

Clasa a IX-a D

Viața - cel mai frumos dezastru

Viața este un haos total, o luptă cu noi în sine, în care ne zbatem, ne pierdem, ne regăsim, minime sau ne spunem adevărul.

Viața mai poate fi numită și o căutare a nimicului. Stelele sunt deasupra noastră, înșelătoare, suntem prea stresați pentru a ridica capul spre ele. Este o înclinare de curaj și de urcușuri, dar important este să privim spre infinit, indiferent de duritatea care ne-ar putea absorbi.

Mergem prea stresați în cursul vieții; de aceea uităm că o minte negativă nu va crea – niciodată – o viață pozitivă, că fericirea constă în lucrurile mici – cum ar fi razele soarelui de dimineață din geam, zâmbetele persoanelor spunându-i „Te iubesc!”. Este multă iubire în viețile noastre și – dacă privim mai atent – multe lucruri care așteaptă să fie descoperite de noi: depinde doar de noi, „să ciocnim” cu încredere.

În decursul deschiderii a mai multor lucruri, am descoperit că viața este o poveste dureros de frumoasă, care poate fi privită doar de către cei care au curajul să vadă dincolo de tainele cuvintelor. De asemenea, ea presupune și o luptă, în mijlocul căreia suntem siliți să acceptăm înfrângerile ca lecții majore din care învățăm că „a pierde” poate însemna și „a câștiga”.

Pesimiștii o numesc „dezastru”, optimiștii o numesc „viață”, iar optimiștii reali îi: „viața – cel mai frumos dezastru”. Atunci când spun „dezastru”, mă refer la încercările la care suntem supuși, la alegerile greite care ne pot schimba cursul, la cicatricile dobândite, la pierderea persoanelor iubite; iar când spun „cel mai frumos”, mă raportez la amintirile care sunt, pentru noi, *cufărul vieții*, la timpul care ne arată, adeseori, ce și cine contează cu adevărat pentru noi, la prieteni, iubire, adolescență, maturitate, bătrânețe.

Sper că acest cufăr să cuprindă ceea ce ai adunat și ceea ce vei aduna pe parcursul călătoriei prin această lume...nebuștrii. Eu sunt un călător obosit care a poposit la tine pentru câteva clipe, spunându-ți gândurile sale. Acum a sosit momentul ca să-mi iau bagajul și să pornesc spre alte orizonturi, de unde pot culege alte amintiri prețioase, iar tu, călătorule, îți doresc călătorie spre infinit!

Curic Alina, clasa a IX-a D

Atenție la neatenție...recomandări

Elevii trebuie să învețe – în cadrul familiei și la școală – limitele comportamentale, regulile de minimă conduită. Acestea au rolul de a oferi cadrul de siguranță în interiorul căruia elevul se desfășoară din punct de vedere comportamental. Limitele sunt cele care stabilesc ce este și ce nu este permis, ce așteptări are profesorul sau părintele de la copil și ce consecințe apar atunci când ele sunt încălcate. Ele

reprezintă baza unei dezvoltări afective și mentale sănătoase pentru elev. Regulile trebuie abordate și aplicate în mod unitar atât de către profesori, cât și de către părinți.

Recomandabil - pentru părinți - este să acorde copiilor atâtă independență cât au nevoie pentru a învăța despre și din mediul în care trăiesc, în baza nivelului de dezvoltare și a vârstei pe care o au. Nici mai mult, deoarece ceea ce depășește posibilitățile de înțelegere și capacitățile proprii devine stresant psihic și dezorganizant comportamental, nici mai puțin - deoarece riscul de substimulare a elevului, astfel, el se devine nesigur, neîncrezător, pentru că nu știe ce poate și ce nu poate să facă. Independența prea mare raportată la capacitatea psihologică a elevului de a o gestiona conduce la un stres excesiv, căruia nu-i poate face față. Rezultatul va fi unul pe termen scurt: comportamente exagerate, pretenții neconforme cu realitatea sau cu posibilitățile, crize de protest în fața unor interdicții care vor apărea pe parcurs, impuse de către școală sau de către familie. De asemenea, absența unei independențe adecvate vârstei și nivelului său de dezvoltare conduce la apariția unor simptome de supraadaptare: elevul devine nesigur, temător, deoarece nu-și cunoaște propriile capacități și puteri, învățând că părinții trebuie să decidă, deoarece el nu poate.

Compensarea lipsei de timp acordat elevilor cu beneficii materiale atrage - la copil - reacții sau învățări de care părinții ajung să se plângă la un moment dat (cerințe excesive, nemulțumiri tot mai frecvente, conflicte, tulburări de comportament - care se observă în mediul școlar). Este important ca oferta noastră să se adapteze nevoilor copilului, iar aceste nevoi sunt: de atenție, timp de calitate petrecut împreună (participare activă la timpul elevului și nu doar supraveghere și prezență pasivă), afecțiune exprimată verbal și fizic, încurajare și cuvinte de apreciere pentru comportamente concrete.

Folosirea inadecvată a disciplinării este una dintre greșelile întâlnite adesea, fie prin absența acesteia, adică absența unor consecințe pentru comportamentele indezirabile, fie prin transformarea disciplinării în pedepse fizice ori reacții verbale pline de insulte, jigniri, ipete, care afectează stima de sine a elevului și rănesc profund emoțional. Mai mult, aceste măsuri educative însoțite de emoții puternice, cum ar fi furie sau agresivitate, și penalizate de către toate manualele și studiile de specialitate, arată elevului că a se exterioriza aceste emoții negative - furia, supărarea, dezamăgirea, el învățând asta reacționând fie prin imitație - adică va face la fel cu cei pe care îi consideră mai slabi -, fie prin inhibare - se consideră slab și se retrage din calea provocărilor vieții. De asemenea, aceste modalități de disciplinare îi arată elevului că părintele este vulnerabil, slab și că nu poate soluționa altfel o situație problematică. Copiii noștri nu trebuie loviți

niciodată, oricât le-ar fi de greu părinților să-și controleze pornirile nervoase. Pedepsa fizică nu impune respect, ci umilință, ostilitate sau resentimente, atitudine cu care vine în mediul școlar. De multe ori, elevul nu înțelege ce a greșit, iar explicația trebuie oferită rațional, oricât de tensionat ar fi contextul în care s-a produs. Bătăia afectează, pe termen lung, relația de încredere dintre copil și părinți, inducând elevului sentimentul de frică sau chiar de ură, iar la școală - refuz educațional.

Cunosc părinți care își suprasolicită pe elevi cu foarte multe activități extra școlare, din nevoia de a avea un copil „realizat”, a a căm nu au reușit ei să devină, sau părinți care sunt excesiv de cicliatori, de critici și chiar controlatori cu elevul deja mare, la o vârstă la care controlul ar trebui înlocuit cu apropierea și cu îndrumarea discretă, deoarece ei au suferit din cauza lipsei de interes a propriilor părinți și doresc să facă, pentru copilul lor, ceea ce lor le-a lipsit. Trebuie să învățăm că elevii noștri - copiii noștri - sunt persoane cu nevoi distincte și cu particularități diferite, cu valori morale, intelectuale și spirituale personale, pe care noi trebuie să-i încurajăm în dezvoltarea acestor valori. Dezvoltarea copiilor de astăzi este mult mai rapidă decât era, poate, pe vremea părinților acestora. Elevii noștri au o capacitate mai mare de socializare și de integrare și trebuie încurajați să-și dezvolte personalitatea, să-și organizeze bine timpul, astfel încât vor învăța să mănânce corect, să învețe și să dea randament, să se odihnească, să se relaxeze.

Elevii noștri trebuie să învețe să se simtă natural între cei de vârsta lor, să-și formeze grupuri de prieteni. Pornirile de independență și nevoia de intimitate - apărute, mai ales, în perioada gimnaziului și care continuă la liceu, reprimată prin intervențiile repetate ale mamei sau ale tatălui - sunt de natură să sufocă psihic elevul, astfel încât el sau ea ar putea deveni un „rebel fără cauză”.

În calitate de părinți sau de profesori, trebuie să găsim acel echilibru, acele căi de mijloc, învățându-i, pe elevii noștri, regulile de igienă, oferind - în același timp - și posibilitatea libertății, și a responsabilității. Spălarea frecventă pe mâini, cu apă și săpun, deprinderea unor obiceiuri de igienă personală (duș zilnic, spălarea pe mâini după folosirea toaletei acasă și la școală, înainte de fiecare masă sau la școală, în pauze), aerisirea zilnică, expunerea la aer curat zilnic, indiferent de temperatură, rugăciunea zilnică, atitudinea morală sunt câteva măsuri care ajută la o dezvoltare robustă a sistemului imunitar, intelectual și spiritual.

Să învățăm cu toții să-i valorizăm pe elevi, să-și lăsim să se descurce. Să nu facem comparații: „Uite colegul sau prietenul tău! El de ce poate și tu nu?”. Părinții ori nu vor, ori le este teamă, ori nu au timp ca să discute lucrurile importante cu copiii lor, nu își ascultă copiii, iar - de multe ori - au încredere în alte persoane decât în ei.

Elevii trebuie ajutați - de școală, de Biserică, de societate, de profesori, de diriginți, de părinți -, învățați să fie capabili, să facă diferența clar între Bine și Rău.

O recomandare a mea ar fi să explic m elevilor să nu se mai uite la televizor sau să stea la calculator fără folos educațional, ore și ore. Își vor forma niște modele false, astfel încât, în loc să stăm de vorbă cu ei, să le fim elevilor modele, ei vor copia niște modele de la televizor, de pe internet, care nu sunt mereu cele mai bune. Trebuie să știm cu toții și să le spunem elevilor că privitul îndelung la TV este asociat cu probleme de comportament, cu agresivitate, deficit de atenție, deficit de memorie, iar lista efectelor secundare ar putea continua.

Elevul de azi nu mai citește atâtea cărți ca părinții lor, preferând să caute, pe internet, detalii despre informația de care are nevoie. Tindem oare spre superficialitate?

Lumea se schimbă cu sau fără acordul nostru, este ceva inevitabil. Noua generație de elevi nu este preocupată de școală, dar este mai capabilă să pună informațiile cap la cap. Cei mai mulți dintre profesori consideră că interesul scăzut al elevilor față de școală este cauzat de către influența societății și de către mijloacele de comunicare în masă - la care elevii sunt expuși. O altă cauză o constituie nesupravegherea elevilor și neimplicarea familiei în educația copiilor, precum și lipsa motivației. Cu siguranță, „elevii de azi, oamenii de mâine” își vor pune adânc amprenta asupra acestei societăți, atât din punct de vedere teoretic, cât și practic.

Prof. Mera Teodor

Familia, între „acasă” și „afară”

Familia reprezintă matricea în care regăsim înțelegere, liniște, iubire, respect, toleranță și soluții la problemele care ne frământă. Pentru a exista această armonie, trebuie să existe comunicare. Împreună, aspirații, aspirații, trăiri, chiar și dezamăgiri, se creează o legătură care reprezintă fundația unei familii fericite.

Această legătură este în pericol de a fi distrusă din cauza apariției fenomenului de „migrație”.

Printre țările afectate de foarte cunoscuta problemă a secolului al XXI-lea, se află România. Din cauza lipsei de locuri de muncă - provocată de către instabilitatea economică de după căderea comunismului - tot mai multe persoane pleacă în străinătate, în speranța unui trai mai confortabil. Cel mai rău lucru este, însă, că majoritatea emigranților sunt părinți... părinți care sunt nevoiți să lase copiii, chiar de la o vârstă fragedă, în grija rudelor.

Părinții sunt primii îndrumători ai copiilor încât nici măcar bunicii nu pot interpreta acest rol. Atunci, cum s-ar putea dezvolta un copil fără sprijinul părinților? Sau cum va putea să fac față în viață fără sprijinul acestora? Multele studii care s-au făcut pe acest subiect au reflectat aceeași realitate: copiii ai căror părinți sunt

pleca și în străinătate sunt mult mai triști/deprimăți, au note mai mici la școală sau chiar intră în anturaje nepotrivite, pentru a umple golul creat prin plecarea acestora.

Emigranții mai mult din necesitate, părinții nu realizează că, de fapt, un copil nu are nevoie de cea mai scumpă jucărie, care îi dă un scurt sentiment de plăcere, ci de dragostea și de sfaturile acestora, care sunt atât de utile dezvoltării sale ulterioare. Mai mult decât atât, lipsa îndelungată a părinților ar putea crea o barieră atât de mare încât nu va putea fi niciodată înlăturată. De fapt, distanțarea li se va părea o normalitate acestor copii păriși, uneori – chiar abandonați.

Extinderea acestui fenomen nu poate fi oprită dacă încă mai există problema lipsei acute a locurilor de muncă; înșurubându-se, oamenii – mereu – pot alege perioada de timp pentru care pleacă, astfel încât să limiteze, la maximum posibil, timpul pierdut departe de cei dragi. Astfel, fenomenul „migrației” este o problemă actuală, care are efecte negative asupra copiilor și asupra armoniei care ar trebui să fie mereu prezentă.

Familia reprezintă un joc de puzzle perfect. Piesele puse împreună creează armonie. Pe de altă parte, lipsa uneia singură distruge acea imagine de ansamblu plăcută. Uneori, este suficient chiar o piesă nepotrivită pentru a distruge această conexiune familială. Pentru ca puzzle-ul să fie perfect, fiecare piesă trebuie să fie la locul său!

Daniela Viziteu, clasa a IX-a D

Relația dintre copil și părinții săi

Relația dintre copil și părinții săi trebuie să fie, în primul rând, bazată pe comunicare. Maturii, părinții trebuie să știe cum să comunice eficient cu copilul lor, personalizând clipele petrecute cu acesta – ca și cum ar fi unice și ireversibile.

Este important ca părinții să-i respecte preferințele și convingerile fără să impună forțat propriile preferințe. Știu din propria mea experiență faptul că, atunci când urmez întocmai sfaturile părinților, nu sunt pe deplin mulțumit de modul în care decurg lucrurile. Mereu am impresia că decizia mea era mult mai utilă pentru mine decât ceea ce părinții mei credeau că este mai bine. Sunt momente în care greșim, dar, acestea sunt excelente pentru învățare, mai ales pentru că îi știu pe ei – părinții mei – aproape de mine, atenți la pașii mei existențiali. Consider că este mai bine să fac câțiva pași mici, folosindu-mi mai mult forțele proprii decât niște pași mari făcuți prin intermediul altor persoane. Respectul este un alt factor care îi unește pe membrii familiei, dezvoltând atitudini și sentimente nobile, reliefate prin comportamente sociale adecvate scalei de valori contemporane.

Diferența dintre un copil care este sprijinit de către părinți și unul care va primi doar refuzul lor este enorm. Un copil are nevoie de încurajări pentru a câștiga încredere în sine, fiind susținut să creadă că este valoros și are capacitatea de a lua propriile hotărâri. El trebuie lăsat să viseze, să-și trăiască copilăria la maxim, deoarece aceasta este efemeră, dar reprezintă locul din care ne luăm zborul către universalitate. Copil rețete asemeni unui trandafir, care, odată ce a înflorit, nu va mai putea fi niciodată boboc!

În concluzie, este important ca relația cu părinții să fie bazată pe comunicare, sprijin, afecțiune și respect, deoarece fără acești patru factori decisivi în viața unui om - nu poate exista o relație armonioasă părinți-copil. Familia este a ta!

Mădălina Huțu, clasa a IX-a D

Viața fără părinți

În interiorul meu s-a dat un adevărat război, m-am simțit atacat, lovit, rănit, am resimțit furie și revoltă. Auzind din ce în ce mai des vorbindu-se despre a-a-zisa „plecare”, în alteleori, a părinților noștri - drept singura soluție viabilă din acel episod al vieții familiei mele, în vederea unei vieți mai confortabile și mai stabile, am reacționat prin nesfârșite lacrimi. Am plâns și iar am plâns.

Pot spune cu durere că, pentru majoritatea care pleacă, s-ar putea să fie, într-adevăr, singura soluție, dar nu pentru a duce o viață mai bună întreaga familie, ci pentru a se despărți mai elegant de persoanele care au devenit incomode în viața lor. Nu mai doresc să mai apar în acele familii, pe care o abandonează printr-o plecare din interese, aparent, strict pecuniare.

Îmi amintesc de momentul în care au plecat părinții mei în străinătate: pe fondul unei privațiuni afective și a lipsei de supraveghere din partea părinților, eu m-am confruntat cu o serie de probleme - de

mai mare sau mai mică importanță. Eram conștient că, imediat după plecarea părinților mei, nimic nu va mai fi la fel, dar tu cei faci toate aceste sacrificii pentru mine. Pe strămoș legătură zilnic, vorbim la telefon, dar relațiile nu mai sunt aceleași: ne-am înstrăinat, nu mai avem timp pentru prea multe confidențe...iar, uneori, nici timp pentru a mai comunica așa cum îmi doresc și cum ne-am promis la plecare... Viața mea este tristă pentru că le resimt lipsa, de îmi am parte de dragostea bunicii, care încearcă să o suplinească și pe cea a părinților - absenți în cea mai mare parte din viața mea.

Durere, suferință, tristețe, dar și aspecte negative, care nu pot fi compensate de cele pozitive. Nu banii aduc fericirea. Este greu - pentru un copil - să se descurce singur, de îmi este bine să îmi a fi independent. Dar parcă este prea devreme...Nu credeți?

Iulia Șfabu, clasa a IX-a D

Fără familie...

M-am născut într-o familie în care mama trebuia să fie capul familiei, deoarece tata a lipsit o mare perioadă a evoluției mele ca om. Cu părinții mei, mi-am petrecut doar doi ani din copilărie; în rest, am crescut împreună cu bunicii și cu cele două surori.

Îmi revin amintirile prin ceață, ca un vis inexplicabil de real. Îmi aduc aminte de mama, cu care inventam tot felul de jocuri sau desenam. Era cea mai bună prietenă a mea. Conversațiile erau lungi și libere. O admiram profund pentru dexteritatea și puterea cu care învingea problemele. Amintiri legate de tată nu prea am, frumoase pot spune că deloc. Credea că poate cumpăra orice cu bani, chiar și dragostea fiicei sale. Era egoist și se considera superior față de orice mișcă. Uneori îmi este dor de el, dar așa cum era înainte să devină un monstru cu chip uman.

Mama a dorit să mă protejeze de evenimentele care se întâmplau acasă și m-a trimis la bunica. Îmi petreceam zilele cu bunica, fie prin bucătărie, fie la TV. Mă plimbam prin oraș cu surorile mele, făceam sport cu ele sau desenam. Am început să-i spun bunicii „mama”, dar mă dezvoltam într-un mediu plin de dragoste. Mama mă vizita în timpul săptămânii, iar în week-end, mă lua din nou acasă.

După câțiva ani, tata a decis că locul său nu mai este lângă mama, iar lucrurile au început să se înrăutățească. Mama a rămas fără loc de muncă, se închidea în ea, a început chiar să mă respingă. O perioadă am început să mă refugiez în cărți, în compuneri sau în desene.

Am învățat că nu trebuie să mă gândesc că „se putea și mai rău”, ci, dimpotrivă, că „se putea și mai bine”. Îmi cunosc limitele și încerc să le depășesc.

Omul nu este cea mai inteligentă și mai evoluată ființă. Asta ne place să credem și întrerupem evoluția altor specii, pentru a fi mai noi superiori. Lumea visează, refuză să înfrunte și să privească Realitatea în ochi. Ne place să ne numim „învingători”, cu toate că, în fața Timpului și a Vieții, suntem neputincioși. Trătim totul cu o seriozitate nesăbuită, uitând că suntem niște simpli pionieri creați doar pentru amuzament, ca să se chinuie.

Ne naștem din pântecul unei secunde și ne stingem fără să știm pe pământ vreodată că am existat.

Ne naștem fără voia noastră, nepregătiți pentru avalanșa de cruzime.

Dan Masapiuc, clasa a IX-a D

Familia mea

Familia - cel mai important aspect din viața mea - este format din ase membri: eu, mama, tata, cele două surori și, bineînțeles, motanul meu Tomas, care - așa cum îmi place mie să spun - face parte din familie. Fiecare membru a jucat un rol foarte important în dezvoltarea mea.

Mama este cea mai bună prietenă, firea blândă a familiei, cea care îmi dă mereu sfaturi folositoare și îmi face griji (nefondată!) atunci când întârzi. Mă ajută în momentul în care ecuațiile de la matematică îmi par o enigmă și îmi ține adesea „prelegeri” cu privire la utilizarea fardurilor și a lacului de unghii (nu a fost și nici nu va fi de acord cu ele!). Mama insistă ca regulile sale să fie respectate, în caz contrar - am mari probleme! Fără ea, astăzi, n-aș mai fi fost persoana care sunt acum, aș fi lipsit de dragoste și de blândete. Mă învățat că niciodată răul nu va fi îndepărtat cu un alt rău, ci cu binele.

Tata - persoana autoritară a familiei - face cea mai bună pizza (!!!), deși titlul nu este tocmai punctul său forte, unele dintre experimentele sale gastronomice nefiind tocmai comestibile. De cele mai multe ori, îi place să tie totul și îi spunem înainte de a pleca undeva, lucru care mă intrigă, întrucât consider că nu trebuie să cer voie chiar și atunci când merg doar până la magazin. Fără implicarea sa, însă, în educarea responsabilității mele, astăzi, probabil, aș fi fost un fluturaș inconștient și vulnerabil, aș fi se frânga aripile.

Ionela este sora mai mare și confidenta mea. Ea îmi cunoaște aproape toate secretele, fiind cea care mă sprijină atunci când printrii sunt prea preocupată pentru a avea timp și pentru mine. Este mult mai curajoasă decât mine și are un caracter foarte puternic, astfel încât, din acest punct de vedere, nu semănăm.

Sora mai mică, Iuliana, este singura care reușește să mă determine să las calculatorul pentru a juca tenis cu paletele sau volei, dar, de cele mai multe ori, mă irită și mă enervează atunci când îmi poartă hainele fără să-mi ceară voie și îmi termină parfumul. Este persoana cu care „am petrecut armata”, cu ea am și greșit, și am învățat, în același timp. Datorită ei, am avut o copilărie extraordinară, pe care nu o voi uita niciodată. Fără ea, aș fi fost un copil care se uita non stop la desene animate, fără să se joace cu nimeni, având în vedere că printrii m-au lăsat să ies singur, afară, de-abia pe la vârsta de 7-8 ani.

Tomas este un pisoi grasuț, cu ochii verzi și cu blana portocalie. Pe lăbuțe are dungi portocalii închise. Îi place să muște și să rupă animăluțele de pluș sau „colecția” mea de veverițe; pe ultima am găsit-o, pe mobila din sufragerie, fără un ochi și cu blana desprinsă. Atunci când intră în casă, primul lucru pe care îl face este să aștepte în fața frigiderului (chiar dacă mama nu suportă să vadă pisici în casă!), aș fi se frânga și lapte pentru el.

Aceasta este familia mea și îmi place, cu toate că nu este perfect (nimeni și nimic nu este perfect!)..., dar este o minune în care eu trăiesc în fiecare zi...Încă ....

Georgiana Aruștei, clasa a IX-a D

Relația cu familia

Relația mea cu familia este una destul de bună, dar, ca orice copil, am întâmpinat certuri și neînțelegeri în familie. Unul dintre factorii care provocau acele certuri era nimeni altul decât propria mea persoană. Fiind în perioada pubertății, începeau niște schimbări în viața mea cu care nu eram obișnuit sau de acord, asta provocând, evident, reacții nu întotdeauna comode, care se transformau, uneori, în certuri și discuții destul de tensionate.

Până când, într-o zi, am conștientizat că vreau o schimbare, propunându-mi să încep cu mine (mai ales, fiindcă eram factorul principal al începerii unei controverse!). De când am descoperit că schimbarea pe care doream să o vedeam eu, situația a început să fie mai relaxată, atât în familie, cât și în societate. Pentru orice copil de vârsta mea, relația lui cu familia mai „scârțâie”, dar mai bine să fii respectuos față de ea, mai tolerant și mai flexibil față de dreptul diversității de a fi altfel!

Mă bucur că părinții mi-au oferit „cei apte ani de acasă”, deoarece altfel eram, probabil, un golan inconștient - care scuipa semințe în fața blocului și pentru care viitorul mai putea a tepta.

Beniamin Vrăbioru, clasa a IX-a D

Draga mea prietenă,

Este incredibil câte particule au trecut prin clepsidra timpului. Parcă ieri eram în clasa I și peeam, pentru prima dată, într-o lume în care domnea cea a. Una care pare mult prea mare pentru niște omuleți care - abia acum - pleacă pe drumul vieții. Eram înconjurați de simboluri mistice a căror semnificație ne era necunoscută. Pe parcursul unui an școlar, am început să elucidăm misterele lor.

Cea mai frumoasă perlă a vieții este prietenia. Este cel mai prețios lucru pe care viața ni-l oferă fiecăruia dintre noi. Prietenia care ne leagă este una deosebită; tu ești cea care ai fost alături de mine atunci când nici eu nu mă suportam și m-ai sprijinit necondiționat, am împărtășit bucurii, am râs, am plâns și am

visat împreună. Acum, draga mea prieten, eu îți doresc ca fericirea să fie cheia cu care să deschii porțile viitorului! Este adevărat, viața este o enigmă. Avem posibilitatea să împărtășim bucurii, dar suferința ne aparține. Acum, când fiecare a plecat pe un alt drum, aș dori să îți împărtășesc dorința mea de a rămâne prietene în continuare. Ți-am promis prietenia mea eternă, însă nu voi trăi atât de mult timp încât să îți îndeplinesc legământul.

Iată-ne acum la liceu, un nou drum se așterne în fața fiecăreia dintre noi – diferite, dar unite de același vis. Drumuri pavate cu pietricele numite visuri și scoici venite de pe marea vieții... Timpule, ocean albastru tivit cu visuri, de ce te-ai grăbit atât de mult? De ce a trebuit să creștem, când era atât de bine să fii mic? Cred că răspunsul se află pe fundul unui ocean de întrebări deasupra cerului cu răspunsuri.

Îmi amintesc cu nostalgie de clipele care au trecut și care nu se vor mai întoarce niciodată, dar care vor rămâne profund înțiprite în sufletul meu. Corpul și mintea se maturizează, dar, în interior, va rămâne mereu un strop din copilul de altădată, deoarece amintirile sunt clopote de cristal care bat la poarta uitării.

Acum, îți doresc ca drumul tău în viață să fie unul ascendent spre fericire și nu

uita, nu deplânge amintirile, ci prestează-le într-o cutiuță numită MEMORIE!

Aruștei Georgiana, clasa a IX-a D

Zbor spre infinit

Mă așez pe covorul pufoș și umed de iarbă, admirând natura - muza compozitorului și zâna scriitorului, atât de sublim, de feeric și de liniștit! Soarele prărise de mult meleagul acesta, făcând loc abisului întunecat. Aici, viața se rotește neobosit prin spirala timpului, frângând bucurii și lipindu-le, apoi, într-o altă formă, nealterându-i profunzimea, ci redefinind-o.

Un sentiment de nesiguranță mă învluie și constat cât de diferit este realitatea și cât de neînsemnați suntem - doar o pată de culoare într-un univers infinit. Vântul care se filtra printre ramurile pomilor îmi mângâia părul, aducând - odată cu el - parfumul delicat al florilor de cireș. După un lung moment silențios, completat, mai apoi, de cântecul energic al greierilor, zăresc un fir de aur care parcă îmi străpunge inima: este un fascicul de lumină provenit de la un stâlp de iluminat, care se strecoară, subtil, prin întuneric. Natura este atât de calmă, de indescifrabilă, de misterioasă încât simt că aerul din jurul meu se rarefiă, că am nevoie de un moment de reculegere, iar natura reprezintă cel mai fidel confident.

O remarcă îmi răsare atunci în minte: ce mici și ce neînsemnați suntem în comparație cu aceasta, deoarece ea este eternă, iar noi... efemeri. Cu o nuanță de nostalgie, privesc cerul încărcat de stele, care sclipesc asemenea diamantelor. Parcă luna și-ar fi scuturat praful scânteietor în abisul întunecat, creând plasa de chihlimbar a nopții. Pomii, impresionați de spectacolul naturii, își plecau ramurile ca într-un imens baldachin, închinându-se în fața imnului naturii.

Deodată, lacrimi colorate mă trezesc din visul adânc în care căzusem. Mi-am aprins umbrela și am privit în continuare spectacolul naturii. Atât de real, de simplu și, în același timp, cu un impact atât de puternic. Parcă îngerii albi coborau din cer, glasul lor contemplând curgerea liniștită a diamantelor lichide.

Apoi, spre rit, perdeaua de nori se risipea, lăsând - în locul lor - o feerie de culori.

Da, se apropia ritul, cerul colorându-se în nuanțe terse, apoi din ce în ce mai intense. Mii de particule aurii împânzeau aerul, în timp ce mă pierdeam în liniștea infinitului.

Georgiana Aruștei, clasa a IX-a D

Satul, între mit și realitate

Satul meu este un col de rai cu peisaje feerice. De acesta mă leagă cele mai frumoase amintiri și cele mai importante persoane din viața oricui om - părinții. În acest mic paradis, vântul ne șoptește la urechi povești de mult îngropate sub o pătură de praf, în vechea bibliotecă - în care mereu miroase a cerneală și a mușgai.

În aparență, satul ți se pare fantastic. Unii oameni din mediul urban consideră că oamenii de la țară sunt mai înșoși în ceea ce privește tehnologia, dar au o viață fără griji. Eronat. La țară, tehnologia nu mai este doar un mof, ci o necesitate, iar oamenii nu duc lipsa grijilor. Unii muncesc din greu la câmp și nu le este rușine atunci când sunt numiți „șarani”, deoarece consideră această denumire o metaforă care le încununează munca.

Apoi, traiul la ar î i produce, uneori, un sentiment de limitare, deoarece satul este alcătuit dintr-o comunitate relativ mică de oameni care se cunosc între ei. De aceea este greu să faci unele lucruri care, la ora, par doar o banalitate și pot fi ascunse sub masca discreției. De exemplu, aici, e ti judecat dacă porți haine considerate „indecente”, dacă treci pe stradă pe lângă cineva fără a saluta sau dacă e ti văzut vorbind la telefon prin intermediul căștilor, mai ales de către bătrâni – care, neștiind despre această metodă, consideră că vorbești singur. Eu le numesc mentalități învechite, dar, totuși, mă determină să mă întreb: „Cum poate un sat atât de mic să aibă atât de multe prejudecăți?”

În afara dezavantajelor pe care satul le presupune, sunt și avantaje. În acest topos, tradițiile au rămas vii, nealterate de trecerea timpului.

Anotimpul primăverii este bogat în obiceiuri. În Ajunul Paștelui, copiii și tinerii merg pe la casele oamenilor, pentru a vesti moartea lui Iisus. În ochii lor, este vizibil un licăr de fericire, parcă neobservând feeria florală care se dezlănșuie în jurul lor. Vântul începe să le îmbujoreze obrajii, cerul inunde sufletele cu neconținute înșoriri, iar oamenii înfrunt curajos oceanul de lapte și de culoare, care îi mărește dimensiunile cu fiecare petal. Pare un basm care tocmai este așternut pe hârtie de mână unui scriitor.

Răscolirea aternutului verde seamănă cu mersul, în Ajunul Crăciunului, cu plugul orol (cu uratul) și cu benzile, care au o importanță și o semnificație deosebită pentru toți locuitorii. Înarmați cu clopoșele, copiii colindă întregul sat pentru ca nici o casă să nu rămână neaurată. În trecut, pentru urtur, copiii erau răsplătiți cu mere, nuci, covrigi și prăjituri. În prezent, banii de înșurubare. Odată cu lăsașarea nopții, îi faci apariția „bandele de mascași”. Bine echipați cu costume, cornuri, tobe și clopoșei, ei urpână dimineața. Sunetul de tobe și de cornuri m-au înșurubantat, deși, în fond, sunt doar niște oameni costumați.

Abia acum am înțeles de ce se spune despre tradițiile românești că au o frumusețe aparte. Doar aflându-te în mijlocul celor care le păstrează încă vii, le poți aprecia la adevărată lor valoare!

Aruștei Georgiana, clasa a IX-a D

Notițe din sufletul meu

Cea mai sensibilă și mai frumoasă notiță a sufletului meu este iubirea, pe care aș dori să vă-o dezvăluie și vouă. Iubirea...un cuvânt plin de magie, un sentiment minunat, care unește o chimie magnifică între două persoane. Eu cred că iubirea vindecă cele mai rău cunoscute boli ale sufletului, curăță sufletul de ură, te face să atingi imposibilul, să fii pe culmile fericirii, te învață să faci totul în doi!

De ce toate poveștile cu prințese și prinți se termină cu: „i-au trăit fericiți până la adânci bătrânețe”? Simplu! Pentru că iubirea, astăzi, nu mai are în alegerea ei mai sus, definindu-se mai mult prin sex, interes și egoism. Ea nu mai este un antidot pentru sufletul nostru, ci, mai degrabă, un drog al inimii noastre, al sufletului nostru! Și asta doare. Din astfel de iubiri apar copii avortați sau abandonați la casa de copii!

Mai nou, la modă este: „Cu banii poți cumpăra orice!”

Iulia Șfabu, clasa a IX-a D

Lacătul inimii mele...

În sufletul fiecărui adolescent vine un moment în care se strecoară primii stropi de iubire. Acea iubire care îți pătrunde adânc în inimă și care va fi închisă cu *lacăt de aur*. Miracolul său nemărginit te bântuie în fiecare clipă, provocând pulsul inimii să alerge spre infinitul pierdut al dragostei.

Viața fără dragoste este ca un coș mare, omul se simte singur și știe că un ecou fugărește printre stâncile unui munte. Simți - față de persoanele din preajma ta - dragoste, mângâiere, tandrețe, bucuria împărțirii tainelor vieții...

Unde nu este dragoste, stă până te întunericul și prostia omului. Căutați sămânța dragostei care se află în voi! Omul este om prin iubire, cel care nu iubește nu întâlnește nimic din fațetele nevăzute și ascunse...

La vârsta mea, iluziile sunt fără limite, la fel ca iubirea coborâtă în suflet, ca și speranța că nimic din această frumusețe mistică nu va lua sfârșit.....

Iubirea este acel cuvânt infinit dobândit pe parcursul vieții și dăruit acelor persoane alese și - i tremure inima și rațiunea, și spiritul...

Iubire, dragoste și speranță - cheia inimii mele.

Viziteu Daniela, clasa a IX-a D

Iubirea

A iubi este legea vieții; înseamnă a trăi viața alături de un celălalt. „Iube-te și aproapele ca pe tine însuși”, dar cum să-l iubești dacă tu nu te poți iubi pe tine însuși? - o întrebare firească a majorității oamenilor.

Iubirea presupune: încredere, dăruire, sinceritate, dar și, totodată, cea mai mare durere care poate fi provocată. De aceea, multe persoane fug de iubire, fiindu-le teamă de suferința pe care aceasta ar putea să le-o provoace. Cu trecerea timpului, din ce în ce mai multe persoane vor uita ceea ce înseamnă a iubi, întrebarea „Iubești?” devenind retorică, încât ar încerca într-un șut. Iubirea este o adiere a vântului, pe care o simți, dar nu poți vedea.

Cu toate acestea, iubirea este cel mai frumos, mai puternic și mai definitiv sentiment. Al meu. Al tău. Al nostru.

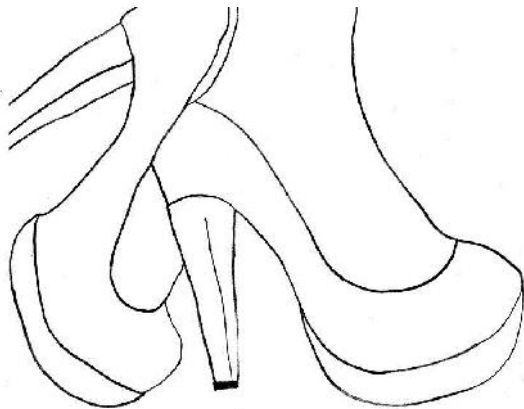
Suman Florica-Emilia, clasa a IX-a D

Labirintul iubirii

Primul fior al iubirii te învluie cu fluturări, cu emoții, cu senzații de plutire. Când începi să te pierzi prin labirintul iubirii, în acel moment, crezi că există Cupidon. Parcă segea lui aurită și-ar fi străpuns inima, rupând-o în bucăți, fiecare bucată transformându-se într-o nouă inimă.

Când ești singur și te gândești la persoana pe care o iubești, zâmbesci fermecat. Ești pierdut într-un labirint al iubirii și nu găsești nici o ieșire. Iubirea vine după tine asemenea vorbei străbune: „De ploaie te poți ascunde, dar de iubire nu ai unde”.

Prima iubire, primul șut între doi copii care nu știu mai nimic despre dragoste... Dar, totuși, atât de mici și de dulci, înându-se de mână și plimbându-se... Raza care străpunge în suflet - ca o lumină, pentru a-mi spune „Te iubesc!” - este vocea ta.

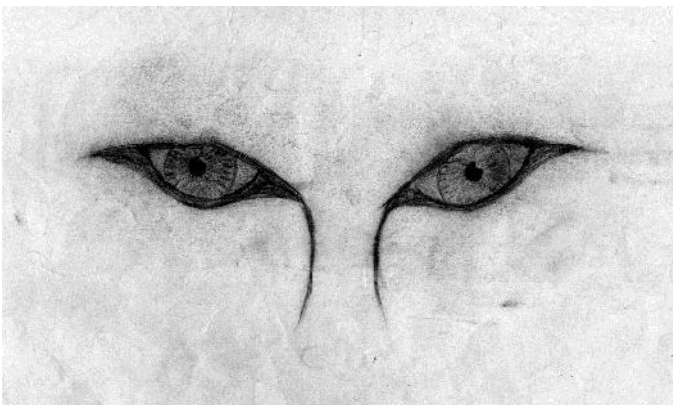
Dragostea adevărată este esența de parfum, pe care, odată găsită, nu trebuie să faci greșelile de a o folosi pe toată odată.

Inima nu respectă reguli, ea nu are nevoie de cuvinte, ea trebuie să simtă iubirea. Inima se îndrăgostește de celălalt jumătate a ei și ei nu îi poți dicta. Când intri în labirintul iubirii, greu îți găsești ieșirea. Ai vrea să fie lângă tine, să te sărute, să te ia în brațe, dar, uneori, sunt doar visuri. Atunci când ele se îndeplinesc, vei pluti din nou. Iubirea te face să urci, să cobori, îți dă aripi, dar tot ea îți le ia înapoi...

Maria-Alexandra Stanciu, clasa a IX-a D

Jubirea

Iubirea este un sentiment care arde în sufletul nostru și strânge inima încât te simți ca și un înger care îți caută două aripi. Iubind, vei înțelege ceea ce înseamnă durere din iubire, ce înseamnă să fii fără suflet și să nu știi cine ești. Iubirea înseamnă totul, deoarece persoana pe care o iubești devine întreaga lume pentru tine. Iubind cu adevărat și trecând prin cele mai aspre dureri, vei înțelege că iubirea este ca o pată albă într-o lume neagră, plină de durmănie, urât și durere.

Toi vor iubirea adevărată, dar puțină o simți cu adevărat.

Pentru mine... iubirea este atunci când sufletul începe să cânte și florile vieții înfloresc singure.

Ioana Mădălina Pînzari, clasa a IX-a D

Secretul durerii

Oh, de ce este atât de greu să-și spui persoanei iubite ceea ce simți cu adevărat pentru ea? Dragostea te reține, totodată, suferină crește.

Iubești, dar nu ești iubit? Crezi în cei din jur, dar, în tine, cine crede oare? Închide ochii și mergi mai departe, cine te iubește te va însoți, cine nu - te va lăsa să pleci în pustietate, fără să-și pese! Atinge-ți limitele și fii puternic, nu asculta de nimeni și du-te acolo unde te îndrumă inima!

Iubirea a fost creată astfel: două inimi care se bat una pentru alta, fără încetare, și simți fluturări în stomac de fiecare dată când ești alături de el, și-ți împărtășești toată iubirea ta. Iubirea este un stare eternă, lacrimile versate din iubire fiind atât de dureroase ca și cum cineva ar sfâșia o parte din tine. Cea mai importantă parte a copilăriei tale se află sub semnul primei iubiri și a modului în care reușești să o trăiești pe parcursul vieții tale.

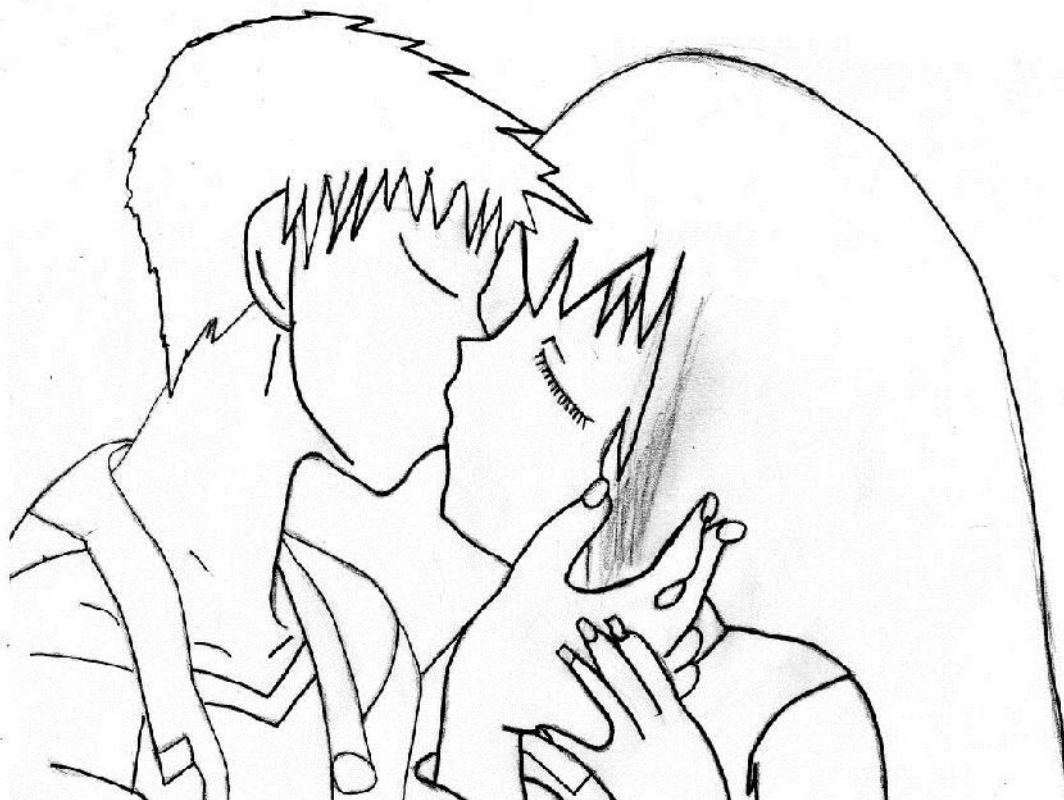
Iubirea este început de zi cu raze strălucitoare, dar trecătoare, deoarece mereu va veni sfârșitul zilei, iar soarele va apune. Prima iubire te ajută să fii realist, este un alinaț al unui glas domol care îți dă speranță și încredere, ca și cum ai putea muta munții din loc. Iubirea este sentimentul suprem, singurul care poate apropia două persoane sau le poate despărți pentru totdeauna.

Încă de mic, copilul primei iubiri din partea părinților. Mai târziu, când gingașul copilă va crește, tatăl îl va învăța să iubească, iar mama cum să se facă iubit.

Alexandra Chirilă, clasa a IX-a D

Dacă este vânt...

Vântul spulbera frunzele ruginii de pe banca din parc. Zburau cu grație, apoi se așezau delicat pe alee, formând un covor ruginiu. În cadrul trist apare o fată, care mergea pe aleea pietruit a parcului, cu privirea în pământ și cu chipul adumbrit de o tristete inexplicabilă. Privea în gol, iar pomii - parcă din compasiune - îi plecau ramurile într-un imens baldachin, deplângând soarta micii ființe, care simțea - pentru prima dată - fiorul iubirii. Vântul îi mângâia cu delicatețe părul, parcă încercând să o consoleze sau să o determine - chiar și pentru o clipă - să zâmbească.

Deodată, abia auzit, se așază grațios pe bancă, nedorind parcă să vorbească cu nimeni, apoi, pe banca alături, un tânăr pare să dorească să-i împartă și dorința. Și-au ridicat privirile, care s-au întâlnit întâmplător. Fata cu ochii verzi îi blânda-l-a cucerit. Fata frumoasă îi zâmbește, apoi se îndepărtează fluturând un parfum de violette...o inimă se pierde o altă și o privește plecând...Spre casă, cei doi tineri se încălzesc sub adierea vântului, în timp ce gândul le zburda spre bancă din parc... Fata a început să plângă.

„Îngerii nu plâng” – optea vocea lui. „Voi avea mereu grijă ca acești ochi să nu mai plângă niciodată! Inima mea de copil îndrăgostit este, acum, a ta!”

Băiatul era eroul ei.

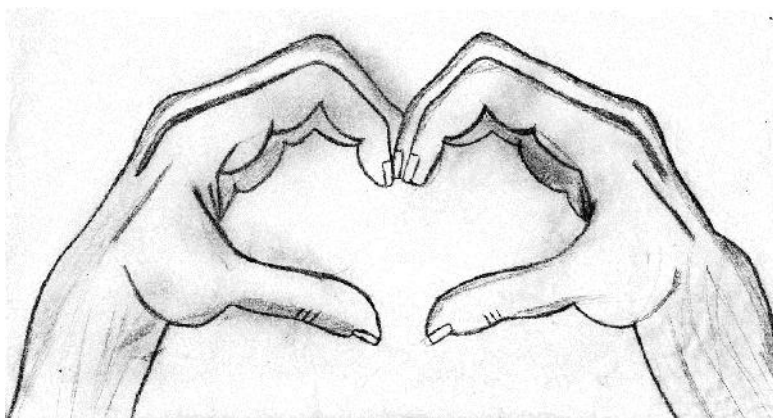
Maria-Alexandra Stanciu, clasa a IX-a D

Jumătatea mea mai bună...

A- i întâlnit vreodată acel suflet minunat pe care l-a i considerat jum tatea voastră mai bun ? Ei bine, dac nu, cu siguran , îl ve i găsi. Dumnezeu are o jum tate pentru to i, deoarece el este bun, onest, generos i le va oferi tot ce este mai bun inimilor voastre.

Ce poate fi mai frumos decât s ai lâng tine un suflet cât o mie? Ce poate fi mai frumos decât o privire blând i ni te ochi pe care i marea, i cerul ar fi invidio i? Nimic nu poate fi mai frumos din toate acestea - nimic nu este mai frumos decât iubirea. Când spun „iubire“, nu m gândesc la o defini ie, ci doar la un nume, un nume atât de frumos, atât de special, un nume pe care a vrea s -l pronun toata via a cu mândrie i cu o imens dezmginire...

Iubirea ta este cheia care mi-a deschis sufletul i care l-a f cut s zboare spre cele mai frumoase meleaguri, locuite cândva i de c tre îngeri! Cu degetele tale firave mi-ai atins inima, sensibilizând-o în acorduri tainice... Întâlniri, gesturi, oapte, priviri, s rut ri, îmbr i ri, parfum, promisiuni, jur minte, mângâieri, alinare, lini te, visuri,

dorin e, rug min i - toate acestea fac parte din frumoasa poveste de dragoste pe care o tr im.

Ieri - mi-ai p truns în suflet, azi - ai pus st pânire, ieri - i-am d ruit dragostea mea, azi - am atins stelele. Azi - î i pun sufletul în palm , mâine - te rog s nu mi-l strive ti în pumni. Azi - merg cu tine de mân , mâine - Universul va purta numele nostru.

Tu e ti pentru mine infinit, e ti jum tatea mea mai bun , e ti imaginea pentru perfec iune, pentru iubire, pentru fericire, pentru tot. i tii de ce? Pentru c mi-ai atins cu tandre e inima, pentru c fiecare zi, al turi de tine, este la fel de important ca i via a unui fluture pe P mânt, pentru c , în tine, am descoperit scânteia lui Dumnezeu.

Poate c eu - pentru tine - sunt o pagin , dar tu - pentru mine - e ti o carte întreag , o carte pe care o recitesc, de fiecare dat , cu sufletul la gur , o carte pe care nu a mai l sa-o din mân ....

Tu e ti infinit...

Tu e ti infinit, de la P mânt la Cer,

De la t cere la cuvânt,

De la zâmbet pân la plâns,

De la suflet la suflet,

De la gând la fapt ,

De la prima privire pân la ultima iubire

Tu e ti infinit oricum...

Alexandra Niță, clasa a IX-a D

Jubirea

Ce poate fi mai frumos pe lume decât iubirea? Visurile, speranțele, încercările se accentuează pe zi ce trece. Nu poți iubi fără a visa, dar poți să exiți fără a iubi?... Zâmbetul tău contează mai mult decât un vis pe care îl poți pierde fără a mai risca. Riscul îl asumi, cuvintele îl alegi, dar viața merge înainte.

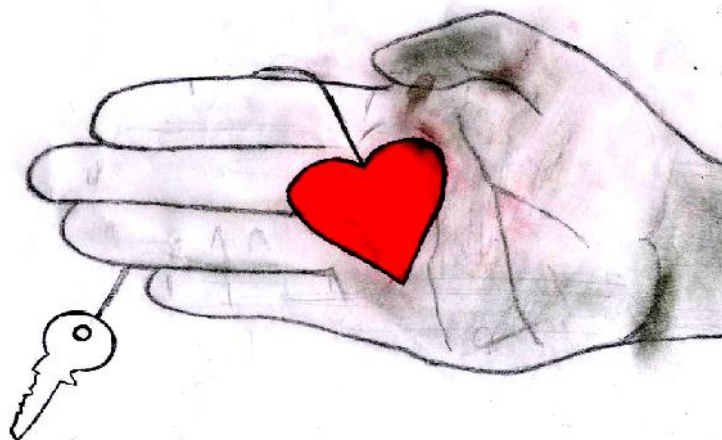
Frumusețea iubirii este unică, inexplicabilă, dar, totuși, posibilă. Jocul merge întotdeauna fără reguli; inima, sufletul, tu și trupul tău sunt cele care te conduc, dar uită-mă de minte. Totuși, a teptă-mă acea iubire minunată... Ispita vieții poate fi ea însăși iubirea, care te prefăce dintr-un om orb în pulbere aruncată, mai târziu, spre colțurile lumii. Dar tu a teptă-mă, de fapt, scânteia ta!

Marea magie să-l luie-te în tine! Trebuie trezit și prezent în frumusețea sufletului tău...

Suman Florica-Emilia, clasa a IX-a D

Nu regret...

În zorii dimineții, razele soarelui scilipeau nemrginit la orizont. Acela scilpire a soarelui mă îngrozea, deoarece începeam o nouă zi fără el; sufletul mi se umplea de amărăciune, iar inima mea era frântă.

El era un băiat simplu, însă nu era un oarecare, ci era acel băiat drag stos, care, în cele mai grele clipe din viața mea, mi-a fost alături și a picurat un strop de fericire în inima mea. În acele clipe - când îmi era alături -, viața mea devenea împlinită, inima îmi vibra, sufletul era plin de fericire, iar gândurile mele

c p tau, instantaneu, caracter pozitiv. Totul p rea perfect, îns , curând, această frumusețe se va spulbera, iubirea noastră – care p rea ca în povești - va deveni trecut, cu amintiri perfecte, de neuitat.

Nu regret nimic.

Laura Pălii, clasa a IX-a D

Un singur glas al mării

Mi-e dor să aud glasul mării alinându-mi singur tatea mea și, totodată, lipsa ta, valurile furioase izbindu-se de inima mea...Razele soarelui îmi mângâie suferința. Străzile sunt pustii, dar și acum mai țin minte ultimul nostru loc, în care, acum, este doar pustiu și multă ceață! Încerc să te caut, dar nu te regătesc... Totul este prea greu, nu reușesc să uit de amintirea glasului tău, care mă mai tulbură cu fiecare cuvânt...

Dacă mi-ai lăsa sufletul să mă duc acolo unde mi-e mai bine, cu siguranță mă-ai duce la tine...

Te-ai gândit vreodată că va veni și ziua în care nu voi mai alerga bucuroasă în întâmpinarea ta? Acum, clipa pe care nu o doream a sosit, implacabil, mut, tăcut... Ești mult mai rece, brațele tale mă resping, privirea ta este la fel de îndepărtată....

Mi-e frig fără tine, dar mi-e frig și cu tine, mi-e frig oricum...

A venit iarna singurătății, iubite...până și lacrimile au înghețat în ochii mei....

Laura Pălii, clasa a IX-a D

La Tour Eiffel

Construită la finele secolului XIX, Tour Eiffel este un proiect lansat de un inginer în fața arhitecturii tradiționale. Prin materialul folosit, deoarece ea folosește posibilitățile de fier și oțel; prin dimensiuni: înălțimea de trei sute de metri, ea depășește de departe Pantheonul care, cu cei 79 metri, este atunci monumentul cel mai înalt din Paris (tura este de altfel rămasă mult timp cea mai înaltă construcție mondială). Și prin concepție: fundațiile sunt din beton, dar cuvântul cheie pentru cele trei etaje este cel de ușurință. Greutatea sa de 700 tone este inferioară celei a masei de aer pe care o străpunge. Vânturile le

plus forts ne peuvent faire osciller la pointe de plus 12 cm, et la chaleur suscite une dilatation maximale de 15 cm.

700 projets furent présentés, qui étudiaient “la possibilité d’élever une tour de fer à base carrée de 125 m et de trois cent m de hauteur “. On retient celui de Gustave Eiffel, qui avait déjà travaillé sur les viaducs , et réalisé le pont de chemin de fer de Bordeaux enjambant la Garonne. Il réussit pour l’Exposition universelle de Paris en 1889 ce qui avait échoué à Turin et à Philadelphie.

Les travaux durèrent deux ans et trois mois. Trois cents ouvriers assemblèrent les 15000 pièces percées de de 7 millions de trous et fixées par 2500000 rivets. La construction suscita de violentes protestations auprès du ministre de l’Industrie et du Commerce, parmi lesquelles celles de Garnier (l’architecte de l’Opéra), du musicien Gounod, d’Alexandre Dumas fils, de Maupassant. Mais plusieurs milliers de personnes se pressèrent à l’entrée des trios ascenseurs, le jour de l’inauguration.

Aujourd’hui bien installée dans le ciel parisien, la tour fait l’objet d’un entretien régulier: tous les sept ans, on passé 20000 heures à étaler les 50 t de peinture qu’elle absorbe en l’honneur de quelque trois millions de visiteurs qui viennent l’admirer chaque année. On peut choisir d’escalader les 1710 marches, en s’arrêtant bien sûr à chaque étage: sur la première plate-forme (à 57 m) se trouve un musée audio-visuel qui retrace l’histoire de la tour. Un restaurant accueille les visiteurs au 2-e étage, à 115 du sol. Et par très beau temps, au troisième niveau (à 274 m), on a une vue extraordinaire jusqu’à plus de 70 km alentour. La galerie vitrée offre les services d’un bar et d’un restaurant, d’un magasin de souvenirs et d’un bureau de poste. C’est à cette hauteur qu’Eiffel avait son “appartement”. Sous la tour, Bourdelle a sculpté un buste en hommage de l’audace de l’ingénieur qui réalisa ce genial fleuron d’une civilisation industrielle à son apogée. La tour Eiffel a

d’ailleurs été célébrée dans les poèmes d’Apollinaire , de Cocteau et d’Aragon, et dans des toiles de Pissaro, de Dufy ou d’Utrillo, avant d’être miniaturisée et représentée à l’excès. Elle a également été utilisée dans le développement des techniques nouvelles de communication: en 1892, elle assure la liaison radio-électrique avec le Panthéon. En 1908, elle accueille une situation militaire qui exploite les possibilités de la T.S.F. Elle devint en 1918 le siège de la Radiodiffusion française. L’antenne de télévision a 320,75 m. Enfin, depuis 1947, elle sert de porte-phare aux avions.

Repeinte et célébrée pour son centenaire en 1989, la tour domine la vaste étendue du Champ-de-Mars.

Prof. Cristina Vorniceanu

Bibliographie:

1. *Le nouveau taxi, Méthode de français*
2. Paraschiva Nisioi, *Perseverons en français,*

Valoarea unei vieți

Soarele din nou r sare,
Înc o zi de coal apare...
Sunt preg tit, de diminea ,
S încep o zi frumoas .

N-a da un r s rit de Soare
Pe înc o or -n pijamale,
Cum n-a da fructele pe chimicale!

De-am fi cu to ii con tien i
De valoarea unei vie i,
N-am mai consuma pe rupte
Tutun, alcool i E-uri multe.

De-ai putea s mi te-ar i
S n tate, întruchipat ,
Nu te-a mai l sa s pleci, niciodat !

Cosmin Julinschi, clasa a XI-a B

Dar, deocamdat , m voi opri aici. Mai am s v spun multe, dar tocul acestui stilou s-a uscat...
Timpul trece f r a v da seama de clipe pierdute, clipe în care a i fi putut schimba acel „ceva”...
Pre ui i persoana care v st al turi, la bine i la r u, pentru a nu fi un „prea târziu”!

Autorii